JEFF LINDSAY

VISE ÎNTUNECATE

DEXTER

CRIME MASTERS

PALADIN

JEFF
LINDSAY

CRIME MASTERS

JEFF
LINDSAY

DEXTER

VISE ÎNTUNECATE

Traducere din limba engleză şi note
de Ona Frantz

PALADIN

Colecție coordonată de: Horia Nicola Ursu
Redactor: Diana Marin-Caea
Tehnoredactor: Cristina Topuzaru
Coperta: Alexandru Daş

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LINDSAY, JEFF
Dexter : *Vise întunecate* / Jeff Lindsay ;
trad. de Ona Frantz. - Bucureşti : Paladin, 2014

ISBN 978-606-93510-8-6

I. Frantz, Ona (trad.)
821.111-31=135.1

Jeff Lindsay
Darkly Dreaming Dexter
Copyright © 2004 by Jeff Lindsay

© Editura Paladin, 2014, pentru prezenta ediție
Editura Paladin este un imprint al Grupului Editorial Art.

Lui Hilary,
care este totul pentru mine

Această carte n-ar fi putut exista fără ajutorul tehnic și spiritual al lui Einstein și al Diaconului. Ei sunt întruparea celor mai frumoase calități ale polițiștilor din Miami și m-au învățat câte ceva despre ce înseamnă să practici această meserie extrem de dură într-un loc încă și mai dur.

Aș vrea de asemenea să le mulțumesc unor oameni care mi-au dat nişte sugestii foarte utile: soția mea, soții Barclay, Julio S., dr. și dna A.L. Freundlich, Pookie, Bear și Tinky.

Îi sunt profund îndatorat lui Jason Kaufman pentru înțelepciunea și perspicacitatea de care a dat dovadă în conturarea acestei cărți.

Îi mulțumesc de asemenea lui Doris, doamna care râde la urmă.

În sfârşit, mulțumiri deosebite lui Nick Ellison, care este tot ceea ce un agent literar ar trebui să fie, dar nu este aproape niciodată.

1

Luna. Splendida lună. Luna plină, dolofană, roșiatică, făcând noaptea strălucitoare ca ziua cu revărsarea ei de lumină peste pământ și aducând bucurie, nesfârșită bucurie. Aducând și chemarea turbulentă a nopții tropicale, glasul șoptit și nestăpânit al vântului vuindu-ți printre firele de păr de pe braț, tânguirea cavernoasă a luminii stelare, mugetul luminii selenare peste apă, care-ți încleștează maxilarul.

Toate chemând Nevoia. Ah, armonia stridentă a o mie de voci ascunse, strigătul Nevoii lăuntrice, al *entității*, al spectatorului tăcut, al creaturii reci și fără glas, al celui care râde, al Celui Care Dansează cu Luna. Eul care nu eram eu, creatura care sfida, râdea și venea strigându-și foamea. Cu Nevoia. Iar acum Nevoia era în culmea puterii, coaptă-crocantă, încrucizită-încolăcită, foarte puternică, pe de-a-ntregul pregătită – și totuși aștepta și urmărea, făcându-mă și pe mine să aștept și să urmăresc.

Deja așteptam și-l urmăream pe preot de cinci săptămâni. Nevoia mă tot furnicase, mă hărțuise și mă împunsese în tot acest timp să găsesc pe cineva, să-l găsesc pe următorul, să-l găsesc pe preotul acesta. De trei săptămâni știam că îl găsisem, el era următorul, amândoi îi aparțineam Pasagerului Întunecat, el și cu mine laolaltă. Iar acele trei săptămâni le petrecusem luptând cu povara constrângerii, cu Nevoia tot mai mare, crescând în mine ca un val uriaș care se revarsă mugind peste plajă și nu se mai retrage, doar se umflă tot mai tare cu fiecare ticăit de ceas din noaptea strălucitoare.

Dar era și un timp al prudenței, un timp petrecut în verificări. Nu pentru a mă asigura în privința preotului, nu asta, în privința lui eram sigur de multă vreme. Timp petrecut pentru a obține siguranța că totul se putea face așa cum se cuvine, curat și precis, ambalat frumos, cu toate pliurile aranjate. Nu puteam risca să fiu prins, nu acum. Muncisem prea din greu și prea multă vreme ca să fac treaba asta să funcționeze, ca să-mi protejez mărunta viață fericită.

Și mă distram prea bine ca să mă opresc tocmai acum.

Așa că eram întotdeauna prudent. Întotdeauna ordonat. Întotdeauna pregătit din timp să fac totul *cum trebuie*. Iar când totul era așa cum trebuie, mai petreceam o vreme asigurându-mă. Aceasta era calea lui Harry, fie-i sufletul binecuvântat, polițistul perfect și prevăzător, tatăl meu adoptiv. Mereu să mă asigur, să fiu atent, să acționez cu precizie, așa îmi spunea, și de-o săptămână încoace știam sigur că totul se conforma cu exactitate „rânduielii lui Harry". Iar astă-seară, când am plecat de la serviciu, știam că a sosit momentul. Venise Acea Noapte. O simțeam altfel decât nopțile de până acum. În noaptea asta avea să se întâmple, trebuia să se întâmple. Așa cum s-a mai întâmplat și până acum. Așa cum se va mai întâmpla, iar și iar.

Iar în noaptea asta avea să i se întâmple preotului.

Părintele Donovan preda muzică la orfelinatul St. Anthony din Homestead, Florida. Copiii îl iubeau. Și, desigur, el îi iubea pe copii, ah, dar ce mult îi mai iubea! Le dedicase întreaga lui viață. Învățase creola și spaniola. Le învățase și muzica.

Toate astea pentru copii. Tot ceea ce făcea era numai și numai pentru copii.

Totul.

L-am urmărit în seara asta, ca în fiecare seară de-o lungă bucată de vreme. L-am văzut cum s-a oprit în ușa orfelinatului să stea de vorbă cu o puștoaică neagră care ieșise după el. Era mititică, n-avea mai mult de opt ani și părea măruntă chiar pentru vârsta ei. El s-a așezat pe trepte și a stat de

vorbă cu ea cinci minute. S-a așezat și ea, începând să se bâțâie pe loc. Au râs. Ea s-a sprijinit de el. El i-a atins părul. O măicuță a ieșit în pragul ușii, s-a uitat în jos la ei și le-a vorbit.

Apoi a zâmbit și a întins mâna. Fetița și-a lipit capul de preot. Părintele Donovan a îmbrățișat-o, s-a ridicat și a sărutat-o de noapte bună. Măicuța a râs și i-a spus ceva părintelui. El i-a răspuns.

Și apoi s-a îndreptat spre mașina lui. În sfârșit: m-am încordat pentru atac și...

Încă nu. O dubă a serviciului de salubritate era parcată la nici cinci metri de ușă. Când părintele Donovan a trecut pe lângă ea, ușa laterală a glisat, deschizându-se. Un bărbat s-a aplecat în afară, pufăind dintr-o țigară, și l-a salutat pe preot, care s-a sprijinit de dubă și a intrat în vorbă cu el.

Norocul. Iarăși norocul. Mereu norocul în Nopțile de felul acesta. Nu-l observasem pe bărbat, nici nu-mi dăduse prin cap că ar putea fi acolo.

Dar el m-ar fi văzut. Dacă n-ar fi fost Norocul.

Am tras aer adânc în piept. I-am dat drumul încet și constant, rece ca gheața. Era doar un mic amănunt. Nu-mi scăpase nimic altceva. Făcusem totul ca la carte, totul identic, toată procedura care trebuia urmată. Avea să fie *cum trebuie*.

Acum.

Părintele Donovan a pornit din nou spre mașină. S-a întors la un moment dat și a strigat ceva. Îngrijitorul i-a făcut cu mâna din pragul ușii orfelinatului, apoi și-a stins țigara și a dispărut în interiorul clădirii. Dus a fost.

Norocul. Iarăși norocul.

Părintele Donovan s-a căutat de chei, a descuiat portiera, s-a urcat în mașină. Am auzit cheia în contact.

Am auzit motorul pornind. Și apoi...

ACUM.

M-am sculat de pe bancheta din spate și i-am strecurat lațul în jurul gâtului. O răsucire iute, alunecoasă, strașnică, și spira de ață pentru undiță testată pentru douăzeci de

kilograme s-a strâns perfect. Un mic spasm de panică i-a scuturat trupul și gata, asta a fost tot.

— Al meu ești acum, i-am spus, iar el a încremenit imediat, perfect, de parcă am fi exersat împreună, aproape ca și cum ar fi auzit cealaltă voce, a spectatorului care râdea înăuntrul meu. Fă exact cum îți spun!

A inspirat pe jumătate, gâjâit, și a aruncat o privire în oglinda retrovizoare. Chipul meu îl aștepta acolo, înfășurat în masca de mătase care îmi lăsa liberi doar ochii.

— Înțelegi? l-am întrebat.

Mătasea măștii îmi flutura peste gură când vorbeam.

Părintele Donovan nu spunea nimic. Se holba la ochii mei. Am strâns de laț.

— Înțelegi? am repetat, mai domol.

De data asta a încuviințat. Mâna i-a zvâcnit spre laț; nu prea știa ce s-ar întâmpla dacă ar încerca să-l slăbească. Începea să se învinețească la față.

I l-am slăbit eu.

—Fii cuminte, i-am spus, și-o să mai trăiești.

A inspirat adânc. S-a auzit aerul șuierându-i în gâtlej. A tușit și a inspirat iar. Dar a rămas liniștit și n-a încercat să scape cu fuga.

Era foarte bine.

Am plecat cu mașina. Părintele Donovan mi-a urmat indicațiile, fără șmecherii, fără ezitări. Am mers spre sud prin Florida City și am intrat pe Card Sound Road. Îmi dădeam seama că drumul îi dădea o stare de agitație, dar nu protesta. Nici nu încerca să intre în vorbă cu mine. Își ținea ambele mâini pe volan, albite și încordate, cu pielea întinsă pe oasele încheieturilor. Și asta era foarte bine.

Am ținut drumul spre sud încă cinci minute, fără vreun zgomot în afară de cântecul anvelopelor și al vântului, de grandioasa muzică pe care luna imensă de deasupra mi-o susura în vene și de râsetul domol al martorului atent, în năvala pulsului puternic al nopții.

— Cotește aici, am spus într-un târziu.

Preotul a ridicat imediat privirea în oglindă. Panica încerca să i se târască afară din trup prin ochi, scurgându-i-se pe față până în gură ca să capete glas, dar…

— Cotește! am spus.

Iar el a cotit. Prăbușit, de parcă ar fi anticipat asta tot drumul, de parcă ar fi așteptat-o de-o veșnicie, a cotit.

Drumeagul neasfaltat abia dacă era vizibil. Aproape că trebuia să știi de existența lui ca să-l poți folosi. Dar eu știam. Mai fusesem pe acolo. Drumul avea patru kilometri şi cotea de trei ori, prin iarba cosită, printre copaci, de-a lungul unui mic canal, pătrunzând adânc în mlaștină și apoi într-o poiană.

Cu cincizeci de ani în urmă, cineva construise o casă. O bună bucată din ea încă mai exista acolo. Nici n-ai fi zis că era atât de mare.

Cu trei încăperi și jumătate din acoperiș încă la locul său, locuința era complet abandonată de mulți ani.

Cu excepția bătrânei grădini de legume din curtea laterală. Erau semne că acolo săpase cineva destul de recent.

— Oprește mașina, am spus, pe când lumina farurilor aluneca peste casa dărăpănată.

Părintele Donovan s-a supus cu mișcări greoaie. Frica îl închisese înăuntrul trupului său, iar membrele și gândurile îi erau țepene, ca ale unui automat.

— Oprește motorul, i-am spus, iar el l-a oprit.

Deodată s-a făcut foarte liniște.

O creatură minusculă ciripea într-un copac. Vântul făcea iarba să foșnească. Iar apoi s-a lăsat o tăcere profundă, o liniște atât de adâncă, încât aproape îneca muzica nocturnă care bubuia în străfundurile sinelui meu secret.

— Coboară.

Părintele Donovan nu s-a clintit din loc. Privea țintă la grădina de legume.

Acolo se vedeau şapte movilițe. Dâmburile de pământ păreau foarte întunecate sub razele lunii.

Părintelui Donovan trebuie să-i fi părut încă și mai întunecate. Și totuși, continua să stea țeapăn pe loc.

Am smucit zdravăn de lanț, mai tare decât credea el că ar fi putut suporta fără să-și dea duhul, mai tare decât știa că ar fi putut să i se întâmple tocmai lui. Spinarea i s-a arcuit în spătar, i s-au umflat venele de pe frunte și a crezut că i-a sosit ceasul morții.

Dar nu-i sosise. Nu încă. De fapt, mai era destul timp până atunci.

Am împins portiera și l-am tras după mine, doar cât să-l fac să-mi simtă forța fizică. S-a prăbușit pe drumul nisipos și s-a încolăcit ca un șarpe rănit. Pasagerul Întunecat râdea încântat, iar eu îmi jucam partitura. I-am înfipt un picior în piept părintelui Donovan și am strâns de lanț.

— Trebuie să asculți și să faci cum îți zic, i-am spus. *Trebuie.*

M-am aplecat și am slăbit ușor strânsoarea lanțului.

— Ar trebui să știi asta. E important.

Iar el m-a auzit. Ochii lui, în care pulsau sângele și durerea și din care i se scurgeau lacrimi pe față, ochii lui au privit spre ai mei sub imperiul înțelegerii și toate lucrurile care trebuiau să se întâmple i s-au înfățișat atunci ca să le vadă. Iar el a văzut. Și a știut cât de important era să se poarte *așa cum trebuie.* A început să afle.

— Acum ridică-te, i-am spus.

Încet, foarte încet, fără să-și desprindă privirea dintr-a mea, părintele Donovan s-a ridicat în picioare. Am rămas așa amândoi multă vreme, ochi în ochi, transformându-ne într-o singură persoană cu o singură trebuință, iar la un moment dat l-au cuprins frisoanele. A ridicat o mână, dar la jumătatea distanței spre față a lăsat-o să-i cadă la loc.

— În casă, am spus foarte încet.

În casă, unde totul era pregătit.

Părintele Donovan a lăsat privirea în pământ. A ridicat iar ochii spre mine, dar n-a fost în stare să mai privească. S-a întors către casă, dar s-a oprit când a observat iar movilele întunecate din grădină. Și a vrut să se uite la mine, dar n-a putut, n-a mai putut, după ce văzuse din nou ridicăturile acelea negre de pământ sub lumina lunii.

A pornit spre casă, cu mine ținându-l de lesă. A înaintat ascultător, cu capul în piept, victimă cuminte și docilă. A urcat cele cinci trepte tocite, a traversat veranda îngustă până la ușa de la intrare, care era închisă. Acolo s-a oprit. N-a ridicat privirea. Nu s-a uitat la mine.

— Intră pe ușă, i-am spus pe un ton de poruncă blândă.

Părintele Donovan tremura ca varga.

— Intră pe ușă acum, i-am spus din nou.

Dar nu era în stare.

M-am întins pe lângă el și am împins ușa. L-am îmbrâncit pe preot înăuntru cu piciorul. S-a împiedicat, şi-a regăsit echilibrul și a rămas în dreptul ușii, cu ochii strâns închiși.

Am tras ușa. Am aprins o lanternă pe care o lăsasem pe podea, lângă intrare.

— Uită-te, i-am șoptit.

Încet, cu mare grijă, părintele Donovan a deschis un ochi.

A încremenit.

Timpul s-a oprit pentru părintele Donovan.

— Nu, a spus el.

— Da, am spus eu.

— O, nu, a spus el.

— O, da, am spus eu.

— NUUUU! a strigat.

Am smucit de laț. I s-a retezat brusc țipătul și a căzut în genunchi. A scos un geamăt ca un croncănit umed și și-a acoperit fața cu mâinile.

— Da, am spus. E o mizerie groaznică, nu-i așa?

Și-a folosit toată fața ca să-și închidă ochii. Nu era în stare să se uite, nu atunci, nu în felul acela. Nu i-o luam în nume

de rău, la drept vorbind, *chiar* că era o mizerie groaznică. Până și gândul că se afla acolo mă chinuia, încă de când aranjasem totul pentru el. Dar trebuia s-o vadă. Trebuia. Nu doar pentru mine. Nu doar pentru Pasagerul Întunecat. Pentru *el*. Trebuia să vadă. Iar el nu se uita.

— Deschide ochii, părinte Donovan.

— Te rog, a gemut slab și jalnic.

Mă călca pe nervi îngrozitor și n-ar fi trebuit, trebuia să mă controlez, să fiu de gheață, dar mă irita să-l văd cum se văicărește în fața mizeriei de pe jos, așa că i-am dat una peste picioare. Am tras tare de laț în sus și l-am înșfăcat de ceafă cu mâna dreaptă, apoi l-am trântit cu fața de scândurile murdare și deformate ale podelei. A curs un fir de sânge, care m-a înnebunit și mai tare.

— Deschide-i, i-am spus. Deschide ochii. Deschide ochii ACUM. *Uită-te*.

L-am apucat de păr și i-am tras capul pe spate.

— Fă cum ți se spune. Uită-te. Altfel îți tai pleoapele.

Fusesem foarte convingător. Așa că m-a ascultat. A făcut ce i se spunea. S-a uitat.

Muncisem din greu să aranjez totul ca lumea, dar asta e, trebuie să lucrezi cu ceea ce ai la dispoziție. N-aș fi reușit să fac nimic dacă n-ar fi fost acolo de suficient timp cât să se poată deshidrata totul, dar tare murdare mai erau. Reușisem să curăț pământul în cea mai mare parte, dar unele trupuri zăcuseră în grădină foarte multă vreme și nu-ți mai dădeai seama unde începea pământul și unde se termina trupul. De fapt, niciodată nu poți să-ți dai seama, dacă stai să te gândești. Atâta mizerie…

Șapte erau, șapte trupuri mititele, șapte copii orfani supermurdari, întinși pe covorașe de cauciuc pentru duș, care erau curate și prin care nu curgea nimic. Șapte linii drepte orientate către celălalt capăt al încăperii.

Orientate direct către părintele Donovan. Ca să știe.

Se afla pe punctul de a li se alătura.

— Bucură-te, Marie, cea plină de har… a început el.

Am smucit tare de lanț.

— Fără d-astea, părinte. Nu acum. Acum e vremea adevărului adevărat.

— Te rog, a îngăimat el înăbușit.

— Da, imploră-mă. Așa e bine. Mult mai bine.

Am smucit din nou.

— Ce zici, asta-i tot, părinte? Șapte trupuri? Ei au implorat?

N-avea nimic de spus.

— Ce zici, ăștia-s toți, părinte? Doar șapte? I-am adus pe toți?

— Ah, Doamne…

Era bine să-i aud gâfâitul îndurerat.

— Și cu celelalte orașe cum rămâne, părinte? Cum rămâne cu Fayetteville? N-ai vrea să stăm de vorbă despre Fayetteville?

A scos doar un geamăt gâtuit, fără niciun cuvânt.

— Dar cu East Orange cum rămâne? Câți au fost acolo, trei? Sau mi-a scăpat vreunul? E tare greu să te asiguri. Or fi fost patru în East Orange, părinte?

Părintele Donovan a încercat să țipe. Nu-i mai rămăsese mare lucru în gâtlej ca să poată scoate un răcnet zdravăn, dar măcar și-a pus în el tot sufletul, lucru care a compensat slăbiciunea părții tehnice. Apoi a căzut în nas și l-am lăsat să se smiorcăie o vreme înainte de a-l trage iar în picioare. Se clătina și își pierduse controlul. Se scăpase în pantaloni și îi curgea salivă pe bărbie.

— Te rog, a spus el. N-am putut să mă abțin. Pur și simplu n-am putut să mă abțin. Te rog, trebuie să mă-nțelegi…

— Chiar te-nțeleg, părinte.

Și era ceva în vocea mea, acum vocea Pasagerului Întunecat, ceva care l-a făcut să înghețe. A ridicat încet capul să se uite la mine și ceea ce a văzut în ochii mei l-a încremenit de tot.

— Înțeleg perfect, i-am spus, apropiindu-mă foarte mult de fața lui.

Sudoarea de pe obraji i s-a transformat în sloiuri de gheață.

— Vezi tu, i-am spus, nici eu nu mă pot abține.

Acum eram foarte aproape unul de celălalt, aproape atingându-ne, și dintr-odată murdăria din el a devenit de nesuportat. Am smucit de laț în sus și i-am dat iar una peste picioare. Părintele Donovan s-a lățit pe podea, cu membrele răşchirate.

— Dar *copii*? am spus. N-aș putea să le fac așa ceva unor copii.

Mi-am sprijinit gheata grea și curată pe ceafa lui și l-am trântit cu fața la podea.

— Spre deosebire de tine, părinte. Copii, niciodată. Eu trebuie să găsesc oameni ca tine.

— Ce mai ești și tu? a șoptit părintele Donovan.

— Începutul, am răspuns. Și sfârșitul. Fă cunoștință cu Nimicitorul tău, părinte.

Aveam acul pregătit; i-a pătruns în gât așa cum trebuia, întâmpinând doar o slabă rezistență din partea mușchilor rigizi, dar niciuna din partea preotului. Am împins pistonul și seringa s-a golit, umplându-l iute pe părintele Donovan cu un calm desăvârșit. Clipe, doar clipe, apoi a început să i se învârtă capul; și l-a rostogolit cu fața către mine.

Oare chiar mă vedea acum? Vedea mănușile de cauciuc duble, hainele de protecție atent alese, masca de mătase netedă și lucioasă? Mă vedea cu adevărat? Sau asta se întâmpla numai în cealaltă cameră, în camera Pasagerului Întunecat, Camera Curată? Zugrăvită în alb cu două nopți în urmă și măturată, frecată, dată cu spray, curățată cum nu se putea mai bine. Iar în mijlocul camerei, cu ferestrele ei sigilate cu folii albe groase, cauciucate, sub luminile din centru, oare mă vedea, într-un târziu, pe mine în masa pe care o pregătisem, în cutiile cu saci de gunoi albi, în recipientele cu

chimicale și în micul șir de ferăstraie și cuțite? Mă vedea în sfârșit?

Ori vedea acele șapte grămăjoare murdare, și cine știe câte altele în afara lor? Se vedea în sfârșit pe sine, incapabil să țipe, transformându-se în acel soi de învălmășeală mizerabilă din grădină?

Nu vedea, sigur că nu. Imaginația nu-i permitea să se vadă pe sine ca făcând parte din aceeași specie. Și într-un fel avea dreptate. N-avea să devină niciodată acea învălmășeală mizerabilă în care îi transformase pe copii. N-aș face niciodată așa ceva, n-aș îngădui vreodată așa ceva. Eu nu sunt ca părintele Donovan, nu sunt genul acela de monstru.

Eu sunt un monstru foarte curat și ordonat.

Ordinea și curățenia cer timp, desigur, dar merită. Merita să-l fac fericit pe Pasagerul Întunecat, să-l fac să tacă încă o bună bucată de vreme. Merita pur și simplu să fie făcut totul corect și în bună rânduială. Să elimin de pe fața pământului încă un morman de mizerie. Alți saci cu gunoi frumos împachetați, și micul meu colț de lume devine un loc mai îngrijit și mai fericit. Un loc mai bun.

Aveam la dispoziție vreo opt ore până când trebuia să plec. Și aveam nevoie de tot acest timp ca să fac lucrurile așa cum trebuie.

L-am țintuit pe preot de masă cu bandă adezivă și i-am tăiat hainele. Am prestat repede toată munca preliminară; rasul, curățatul, tăiatul lucrurilor care ieșeau în relief în mod dezordonat. Ca întotdeauna, am simțit minunata acumulare lentă și îndelungată începând să-și propage ritmul profund prin tot trupul meu, în așteptarea eliberării. Îi simțeam prin mine vibrațiile în timp ce lucram, înălțându-mă și purtându-mă cu ele, până la capăt, în timp ce Nevoia și preotul se îndepărtau plutind împreună pe un val la reflux.

Și, chiar înainte de-a începe treaba serioasă, părintele Donovan a deschis ochii și s-a uitat la mine. Spaima

dispăruse; se mai întâmplă câteodată. A privit drept în sus spre mine și i s-au mișcat buzele.

— Poftim?

Mi-am apropiat capul de fața lui.

— Nu te-aud.

Îl auzeam respirând, o respirație lentă și tihnită. Și apoi a repetat ce spusese, înainte ca ochii să i se închidă.

— Cu plăcere, i-am răspuns și mi-am văzut de lucru.

2

Pe la patru și jumătate dimineața, preotul era curat lună. Mă simțeam mult mai bine. Ca întotdeauna după ce terminam. Când ucid, mă simt bine. Asta rezolvă problema tuturor nodurilor de tensiune din schemele întunecate ale lui Dexter, dragul de el. Este o eliberare plăcută, o necesară ușurare a presiunii pe toate micile valve hidraulice din interior. Munca mea îmi face plăcere; îmi pare rău dacă asta vă tulbură. Chiar foarte rău îmi pare, zău. Dar asta e. Și nu-i orice fel de omor, bineînțeles. Trebuie să se desfășoare după metoda potrivită, la momentul potrivit, cu partenerul potrivit – treabă foarte complicată, dar foarte necesară.

...Și întotdeauna extenuantă, într-un fel. Eram obosit, așadar, însă tensiunea din ultima săptămână dispăruse, vocea rece a Pasagerului Întunecat amuțise și puteam iar să fiu eu însumi. Dexter cel excentric, haios, degajat, mort-pe-dinăuntru. Gata cu Dexter mânuitorul cuțitului, Dexter Răzbunătorul. Gata cu el până data viitoare.

Am dus înapoi în grădină toate leșurile, laolaltă cu noul lor vecin, și am dereticat cât de bine am putut prin mica locuință dărăpănată. Mi-am împachetat lucrurile, le-am urcat în mașina preotului și am pornit cu ea spre sud, către micul canal secundar pe care îmi lăsasem ambarcațiunea, o balenieră de cinci metri lungime, cu pescaj mic și motor puternic. Am împins mașina preotului în canal, în spatele vasului meu, și am urcat la bord. M-am uitat cum mașina se echilibra pe apă și apoi dispărea în adâncul ei. După care am tras de sfoară să pornesc motorul suspendat și m-am

strecurat afară din canal, traversând golful către nord. Tocmai răsărea soarele, reflectându-se în părțile lustruite ale vasului. Mi-am compus cea mai veselă față din dotare; eram doar un pescar matinal ca oricare altul, îndreptându-mă spre casă. Poftește cineva la un biban de mare?

Pe la șase și jumătate eram acasă, în apartamentul meu din Coconut Grove. Am scos lamela din buzunar – o plăcuță de sticlă simplă, transparentă, cu o singură picătură din sângele preotului pusă cu grijă în mijloc, la păstrare. Frumoasă și curată, acum uscată, gata să intre sub microscopul meu ori de câte ori doream să-mi amintesc. Am pus lamela lângă celelalte, treizeci și șase de picături de sânge frumos aranjate și foarte bine uscate.

Am făcut un duș mai lung decât de obicei, lăsând apa fierbinte să-mi spele rămășițele încordării și să-mi înmoaie nodurile din mușchi, curățând de pe mine și ultimele urme vagi de miros de la preot și de la grădina căsuței dintre smârcuri.

Copii. Ar fi trebuit să-l omor de două ori.

Ceea ce m-a făcut să fiu așa cum sunt m-a lăsat găunos, pustiu pe dinăuntru, incapabil să simt. Nu pare a fi cine știe ce problemă. Sunt sigur că cei mai mulți oameni se prefac când vine vorba de o mulțime de contacte umane din viața de zi cu zi. Eu pur și simplu mă prefac în toate cazurile. Mă prefac foarte bine și niciodată sentimentele nu-și au locul aici. Dar copiii îmi plac. N-aș putea avea vreodată, de vreme ce ideea de a face sex nu există pentru mine. Imaginează-ți cum este să faci asemenea lucruri – cum poți? unde ți-e simțul demnității? Dar copiii… copiii sunt aparte. Părintele Donovan merita să moară. Codul lui Harry primise satisfacție, la fel și Pasagerul Întunecat.

Pe la șapte și jumătate mă simțeam din nou curat. Am băut cafea, am mâncat cereale și am pornit către serviciu.

Clădirea în care lucrez, aflată lângă aeroport, e una mare și modernă, albă și plină de ferestre. Laboratorul meu se

află la etajul întâi, în spate. Am un birou mic, anexat laboratorului. Nu-i mare lucru de el, dar e al meu, un cotlon în care se ajunge prin încăperea principală a laboratorului de hematologie. Numai și numai al meu, nimeni altcineva nu mai are voie să intre, nu trebuie să-l împart cu nimeni care ar putea să strice ordinea de pe teritoriul meu. O masă de lucru cu un scaun și încă un scaun pentru un vizitator, dacă nu-i vreunul prea gras.

Computer, etajeră, fișier. Telefon. Robot telefonic.

Robot telefonic cu o lumină care clipea când am intrat. Un mesaj pentru mine nu-i lucru obișnuit. Din diverse motive, există foarte puțini oameni pe lume cărora să le treacă prin minte lucruri pe care să i le spună, în timpul programului de lucru, unui analist al tiparelor de împroșcare a sângelui. Unul dintre puținii care chiar au ce să-mi spună este Deborah Morgan, sora mea vitregă. Polițistă și ea, ca taică-său.

De la ea era mesajul.

Am apăsat butonul și am ascultat niște acorduri de muzică *tejano*[1] ca din butoi, apoi vocea lui Deborah.

— Dexter, te rog, imediat ce ajungi! Sunt la o crimă pe Tamiami Trail, la Motelul Cacique.

A urmat o pauză.

Am auzit-o cum punea o mână pe difuzorul telefonului și-i spunea ceva cuiva. Apoi iar o rafală de muzică mexicană și din nou Deborah.

— Poți să vii încoace imediat? Te rog, Dex?

A închis.

Eu n-am familie. Mă rog, din câte știu. Pe undeva prin lumea largă trebuie să existe oameni care posedă un material genetic similar cu al meu, sunt convins. Îi compătimesc.

---

[1] Sau muzică *tex-mex* (texano-mexicană) – denumire care înglobează mai multe feluri de muzică populară și folk americano-mexicană din centrul și sudul Texasului.

Dar nu i-am întâlnit niciodată. Nici n-am încercat, și nici ei n-au încercat să mă găsească. Am fost adoptat şi crescut de Harry și Doris Morgan, părinții lui Deborah. Și, având în vedere ce sunt eu, s-au descurcat de minune să mă crească, nu credeți?

Acum sunt morți amândoi. În consecință, Deb e singura persoană din lume care mai dă măcar doi bani ruginiți pe viața mea. De fapt, din cine știe ce motiv pe care nu mi-l pot imagina, preferă să mă știe bine-sănătos. Mi se pare un lucru drăguț și, dacă aș fi în stare să nutresc vreun sentiment, pentru Deb l-aș nutri.

Așa că m-am dus. Am scos mașina din parcarea de la Metro-Dade[2] și am intrat pe autostrada cu plată, pornind spre sud către acea secțiune din Tamiami Trail care găzduiește Motelul Cacique și câteva sute de frați și surori de-ale acestuia. În felul său, e un paradis. Mai ales dacă ești gândac. Șiruri de clădiri care izbutesc să sclipească și să putrezească în același timp. Neon strălucitor peste structuri vechi, sordide, pline de găuri ca niște bureți. Dacă nu te prinde noaptea pe-acolo, nici că te mai oprești. Fiindcă să vezi locurile astea la lumina zilei e ca și cum ai avea înaintea ochilor finalul fragilului tău contract cu viața.

Fiecare oraș important are o secțiune ca aceasta. Dacă un pitic bălțat cu lepră în stadiu avansat vrea să facă sex cu un cangur și cu un cor de adolescenți, își face de drum încoace și închiriază o cameră. După ce termină, ar putea să ia toată gașca și să bată la ușa de-alături pentru o cafea cubaneză și un sendviș *medianoche*[3].

Câtă vreme ar da bacșișuri, nici că i-ar păsa cuiva.

---

[2] Metro-Dade Police Department, actualmente Miami-Dade Police Department.

[3] „Miezul nopții" (în lb. spaniolă, în original); sendvișul cu acest nume, originar din Cuba și Porto Rico, și-a câștigat popularitatea în cluburile de noapte din Havana, unde se servea cel mai devreme la miezul nopții.

De-o vreme încoace, Deborah își petrecea mult prea mult timp aici. Asta era opinia ei, nu a mea. Părea un loc bun unde să te duci dacă ești polițist și vrei să-ți sporești șansele statistice de-a prinde pe cineva făcând ceva îngrozitor.

Deborah vedea altfel lucrurile. Poate pentru că lucra la Moravuri. O femeie tânără care arată bine și lucrează la Moravuri pe Tamiami Trail sfârșește de obicei pe post de momeală în vreo operațiune sub acoperire, pierzând vremea pe-afară, pe jumătate despuiată, ca să prindă bărbați care vor să plătească pentru sex. Deborah ura lucrurile astea. Chestiunea prostituției nu reușea s-o preocupe decât din punct de vedere sociologic. Nu considera că dacă ieșeai la vânat clienți de prostituate se chema că lupți împotriva criminalității. Și – lucru cunoscut doar de mine – detesta tot ceea ce îi sublinia în mod exagerat feminitatea și silueta voluptuoasă. Ea voia să fie polițistă; nu era vina ei că arăta mai mult a model pentru paginile de mijloc ale ziarului.

Și iată că, pe când trăgeam în parcarea comună a lui Cacique și a vecinului său, Tito's Café Cubano, am observat că își sublinia silueta până-n pânzele albe. Purta o bluză roz-neon, pantaloni scurți din spandex, ciorapi negri de plasă și tocuri cui. Direct din garderoba de costume pentru „Prostituate la Hollywood" în 3D.

Acum câțiva ani, cineva de la Departamentul Moravuri aflase zvonul că peștii râdeau de ei pe stradă. Cică polițiștii de la Moravuri, majoritatea bărbați, alegeau ținutele pentru femeile care lucrau sub acoperire, ori de câte ori se organiza câte un flagrant. Alegerile lor în materie de haine le dezvăluiau în bună măsură preferințele în materie de perversități, dar nu prea arătau a îmbrăcăminte de prostituate. Așa că toată lumea de pe stradă își dădea seama că fata nou-venită ducea în poșetă o insignă și o armă.

Ca rezultat al pontului primit, polițiștii de la Moravuri au început să insiste ca fetele care participau la misiuni sub

acoperire să-și aleagă singure ținutele de lucru. În definitiv, fetele se pricep mai bine să arate cum trebuie, nu-i așa?

Majoritatea, poate. Deborah, nu. Ea nu se simțea comod în nimic altceva în afară de blugi. Să fi văzut ce-a vrut să poarte la balul de absolvire… Iar acum… n-am văzut niciodată o femeie frumoasă, îmbrăcată într-un costum atât de decoltat, care să aibă mai puțin sex-appeal decât avea Deb atunci.

Dar adevărul e că ieșea în evidență. Își prinsese insigna de bluza tubulară și se ocupa de controlul mulțimii de gură-cască. Era mai vizibilă decât banda galbenă de jumătate de milă care fusese deja întinsă de poliție de jur-împrejurul locului crimei, mai vizibilă și decât cele trei mașini de patrulare parcate în unghi, cu girofarurile în funcțiune. Bluza mulată, de culoare roz, care-i lăsa umerii goi, strălucea mai tare decât ele.

Se afla ceva mai departe, aproape de o latură a parcării, străduindu-se să țină mulțimea care-şi îngroşa mereu rândurile la distanță de tehnicienii laboratorului, care păreau a fi în plin proces de trecere în revistă a tomberoanelor cu gunoaie de la cafenea. Mă bucuram că nu-mi fusese repartizată o asemenea muncă. Duhoarea plutea dintr-acolo peste toată parcarea și-mi intra pe geamul mașinii – o miasmă scârboasă de zaț de cafea sud-americană amestecat cu fructe stricate și carne de porc râncedă.

Polițistul de la intrarea în parcare era un tip pe care îl cunoșteam. Mi-a făcut semn cu mâna să intru și am găsit repede un loc unde să parchez.

— Deb, am strigat-o pe când mă apropiam de ea. Drăguțe haine! Îți pun perfect în valoare silueta.

— Marș dracu', mi-a răspuns şi s-a înroşit la față.

Nu vezi toată ziua așa ceva la un polițist în toată firea.

— Au mai găsit o târfă, mi-a spus. Sau cel puțin cred ei că-i târfă. Greu de spus după ce-a mai rămas din ea.

— Asta-i a treia în cinci luni.

— A cincea. Au mai fost două în Broward, a precizat ea și a clătinat din cap. Idioții ăștia o țin pe-a lor, că oficial nu există nicio legătură.

— Ar necesita o groază de hârțogăraie, am sărit îndatoritor cu replica.

Deb mi-a zâmbit cu toți dinții.

— Ce-ar fi să necesite, dracu', niște muncă de poliție din aia de bază? a mârâit ea. Până și-un imbecil ar vedea că omorurile astea au legătură între ele.

Și a scuturat ușor din umeri, înfiorată.

Am rămas uitându-mă lung la ea, uimit. Era polițistă, fiică de polițist. Nimic n-o tulbura. Pe vremea când era novice în poliție, iar cei mai în vârstă îi jucau renghiuri arătându-i cadavrele hăcuite care erau descoperite zi de zi în Miami ca s-o facă să dea la boboci ce mâncase la micul dejun, Deborah nici nu clipea. Deja văzuse de toate. Fost, văzut, cumpărat suvenir.

Dar cazul de azi o făcea să scuture din umeri, înfiorată.

Interesant.

— Ăsta de azi e deosebit, nu-i așa? am întrebat-o.

— Ăsta de azi e pe ruta mea, cu târfele.

A arătat cu degetul spre mine.

— Iar ASTA înseamnă că am ocazia să sar și eu în trenul ăsta, să mă remarc și să obțin un transfer la Investigații Criminale.

I-am zâmbit cu zâmbetul meu vesel.

— Ambiții, Deborah?

— Ba, bine că nu, ce dracu'?! Vreau să plec de la Moravuri și vreau să ies din costumul ăsta erotic. Vreau la Investigații, Dexter, și ăsta ar putea fi biletul meu de intrare. Doar o breșă, cât de mică…

S-a întrerupt. Apoi a spus ceva absolut uluitor:

— Te rog, ajută-mă, Dex. Urăsc treaba asta din tot sufletul.

— „Te rog", Deborah? Te rogi *tu* de mine? Știi cât mă tulbură treaba asta?

— Mai lasă vrăjeala, Dex.

— Dar, Deborah, zău...

— Las-o moartă, am spus. Mă ajuți sau nu?

Când punea așa problema, cu acel straniu și rar „te rog" care persista în aer, ce altceva mai puteam să răspund decât „Bineînțeles c-o să te ajut, Deb. Doar știi bine."

Iar ea m-a privit stăruitor, luându-și înapoi rugămințile.

— *Nu știu* ce să zic, Dex. Cu tine, nu mai știu nimic.

— Bineînțeles c-o să te ajut, Deb, am repetat, încercând să par jignit.

Și, continuând să mimez demnitatea rănită, am pornit către tomberon, laolaltă cu restul șoarecilor de laborator.

Camilla Figg se târa prin gunoi, împrăștiind praf pentru amprente. Era o femeie îndesată, la treizeci și cinci de ani, tunsă scurt, care nu părea să reacționeze vreodată la încercările mele de a destinde atmosfera cu glume nonșalante. Dar când m-a văzut, s-a ridicat în genunchi, a roșit și s-a uitat la mine cum treceam mai departe fără o vorbă. Mereu îmi părea că face la fel, se uită țintă la mine și se îmbujorează.

Cel care ședea pe un bidon de lapte răsturnat în capătul celălalt al tomberonului, răscolind un pumn de resturi, era Vince Masuoka. Era pe jumătate japonez și îi plăcea să glumească spunând că se alesese cu jumătatea scundă. Sau cel puțin așa zicea el, că glumește.

Era ceva cam aiurea în zâmbetul luminos, tipic asiatic, al lui Vince. De parcă ar fi învățat să zâmbească dintr-o carte cu poze. Nici măcar atunci când făcea înjositoarele glume deocheate care se cereau în relația cu polițiștii nu se supăra nimeni pe el. Nici nu râdea nimeni, dar asta nu-l făcea să înceteze. Făcea mereu toate gesturile ritualice corecte, dar întotdeauna părea că simulează. Cred că de asta îmi era simpatic. Era și el unul care se prefăcea a fi o ființă omenească, exact ca mine.

— Ei, Dexter, mi-a spus Vince când a ridicat privirea. Ce te-aduce pe-aici?

— Am venit să văd cum operează experți veritabili într-o atmosferă de complet profesionalism. Ai văzut vreunul?

— Ha, ha, a făcut el. (Trebuia să fie un hohot de râs, dar părea încă și mai fals decât zâmbetul lui.) Probabil că te crezi în Boston.

Apoi a găsit ceva în gunoi și a ridicat lucrul acela în lumină, mijindu-și ochii.

— Serios acum, de ce-ai venit?

— De ce să nu fi venit, Vince? m-am prefăcut indignat. E scena unei crime, nu?

— Tu te ocupi cu stropii de sânge, a spus el, aruncând înapoi ce-o mai fi fost și obiectul acela pe care îl cercetase până atunci și apucându-se iar de căutat.

— Asta știu și eu.

M-a privit cu cel mai larg zâmbet fals de care era capabil.

— Aici nu-i sânge, Dex.

Am simțit că mă ia cu amețeală.

— Asta ce mai înseamnă?

— Nu-i sânge nici înăuntru, nici pe ea, nici prin preajmă, Dex. Nicăieri nu-i fir de sânge. Cea mai ciudată chestie pe care-ai văzut-o-n viața ta.

Niciun fir de sânge nicăieri. Tot auzeam cuvintele astea repetându-mi-se în minte, din ce în ce mai tare. Nu era sânge lipicios, fierbinte, mânjit, îngrozitor. Nu erau stropi. Nu erau pete. NICIUN FIR DE SÂNGE NICĂIERI.

De ce nu mă gândisem la asta?

Era precum piesa lipsă din ceva despre care nici nu știusem că era incomplet.

N-am pretenția să înțeleg care-i treaba cu Dexter și sângele. Doar când mă gândesc la asta și simt cum mă irită – și totuși, la urma urmei, mi-am făcut din el carieră, obiect de studiu și o parte din munca reală. E limpede că se petrec lucruri foarte profunde, dar mi se pare puțin cam greu să-mi mențin interesul. Sunt ceea ce sunt, și nu-i așa că noaptea asta adorabilă e numai bună să diseci un ucigaș de copii?

Dar ceea ce vedeam acolo…

— Te simți bine, Dexter? m-a întrebat Vince.

— Fantastic mă simt. Cum o face individul ăsta?

— Depinde.

M-am uitat la Vince. Cerceta cu privirea niște zaț de cafea și îl întindea atent cu degetul înmănușat.

— Depinde de ce, Vince?

— De *cine* e individul și *ce* anume face. Ha, ha.

Am clătinat din cap.

— Câteodată te străduiești prea tare să fii indescifrabil, i-am spus. Cum se descotorosește criminalul de tot sângele?

— Greu de spus în momentul ăsta. N-am găsit niciun strop. Și cadavrul n-arată prea bine, așa că o să fie greu de găsit ceva mai consistent.

Asta nu mai suna nici pe departe la fel de interesant. Mie îmi place să am de-a face cu un cadavru curat. Fără balamuc și complicații și sânge picurând. Dacă ucigașul era doar o potaie care roade de zor un ciolan, atunci pentru mine nu mai prezenta niciun interes.

Am respirat ceva mai ușurat.

— Unde-i cadavrul? l-am întrebat pe Vince.

A arătat cu capul spre un loc aflat la vreo șase metri distanță.

— Uite-acolo. Unde-i LaGuerta.

— Aoleu! LaGuerta se ocupă de cazul ăsta?

A schițat iar zâmbetul acela fals.

— Norocos criminal!

M-am uitat într-acolo. Câțiva oameni se strânseseră ciorchine în jurul unor saci de gunoi frumos rânduiți.

— Nu văd, am spus.

— Chiar acolo. Sacii de gunoi. În fiecare câte o parte a trupului. Și-a tăiat victima în bucăți și pe urmă a-mpachetat fiecare bucată ca pe un cadou de Crăciun. Ai mai văzut așa ceva?

Bineînțeles că mai văzusem.

Așa procedez eu.

3

E o senzație stranie și dezarmantă când privești la scena unei omucideri în lumina strălucitoare a soarelui din Miami. Până și cele mai grotești crime au o aparență aseptică, un aer de punere în scenă. E ca și cum te-ai afla într-un sector nou și riscant de la Disney World. Țara lui Dahmer[4]. Poftiți în caruselul frigiderului! Vă rugăm să vă vomitați masa doar în containerele special desemnate.

Nu că vederea unor trupuri mutilate, oriunde ar fi fost ele, m-ar fi deranjat *pe mine* vreodată, o, nu, nici vorbă de-așa ceva. Dar nu pot să spun că mă dau în vânt după cei dezordonați, care sunt neglijenți cu fluidele lor corporale – niște scârboșenii. Altminteri însă, nu mi se pare mai rău decât să te uiți la costița de porc din galantar. Totuși, începătorii și cei care vizitează scena unei crime au tendința să vomite – și, nu știu din ce motiv, aici se vomită mult mai puțin decât în nord. Pur și simplu, soarele îmblânzește scena. Curăță lucrurile, le face să arate mai îngrijit. Poate de asta îmi place mie la Miami. E un oraș atât de *ordonat*!

Și deja era o zi minunată, caniculară, tipică pentru Miami. Toată lumea care purtase până atunci o haină de costum căuta acum un loc unde să și-o agațe. Din păcate, nu exista un asemenea loc în parcarea aceea mică și soioasă. Erau doar vreo cinci-șase mașini și tomberonul, înghesuit într-un colț, lângă cafenea, lipit de un zid cu tencuială de ghips roz, pe

[4] Jeffrey Dahmer (1960-1994), cunoscut drept Canibalul din Milwaukee, a fost ucigaș în serie care a violat, omorât și dezmembrat 17 bărbați și băieți; printre faptele sale s-au numărat necrofilia, canibalismul, conservarea unor părți ale scheletelor.

a cărui margine superioară fusese întinsă sârmă ghimpată. Acolo se afla ușa din spate a cafenelei. O tânără ursuză ieșea și intra când și când, desfășurând o prosperă afacere cu *café cubano* și *pasteles*[5] în parteneriat cu polițiștii și tehnicienii veniți la scena crimei. Cei câțiva polițiști în uniforme care freacă de regulă menta pe la scena unei crime, fie ca să se facă observați, fie ca să mențină ordinea publică, fie pur și simplu ca să se asigure că află tot ce se petrece, aveau acum încă un obiect cu care să jongleze. Cafea, o bucată de plăcintă și un veston de uniformă.

Gașca de la laboratorul de criminalistică nu purta costume. Mai degrabă cămășile de bowling din vâscoză cu două buzunare erau genul lor. Și eu purtam una de-asta. Avea un model repetitiv cu toboșari voodoo și palmieri pe un fundal de culoarea lămâilor verzi. Șic, dar și practic.

M-am îndreptat spre cea mai apropiată cămașă de vâscoză din grupul de inși strânși în jurul cadavrului. Îi aparținea lui Angel Batista-fără-legătură[6], cum se prezenta el de obicei. „Salut, sunt Angel Batista, fără legătură". Lucra la Medicină Legală. La momentul acela stătea pe vine în dreptul unuia dintre sacii de gunoi și îi scruta interiorul.

M-am apropiat de el. Eram nerăbdător să văd cu ochii mei ce era înăuntrul sacului. Orice lucru care o făcea pe Deborah să reacționeze merita văzut.

— Angel, l-am strigat, venind lângă el. Ce-avem noi aici?

— Cum adică *noi*, albule? Noi n-avem nici picătură de sânge la turul ăsta. Ești șomer.

— Am auzit.

M-am lăsat și eu pe vine lângă el.

— În locul ăsta s-a-ntâmplat, sau doar le-a aruncat aici?

---

[5] Cuvântul spaniol *pastel* (aici cu sensul de plăcintă sau prăjitură) denumește o gamă foarte variată de mâncăruri tradiționale din America Latină.

[6] Personajul Angel Batista se prezintă ca neavând nicio legătură cu Fulgencio Batista (1901-1973), fost președinte, ulterior dictator al Cubei, până la Revoluția din 1959.

A clătinat din cap.

— Greu de zis. Tomberonul ăla se golește de două ori pe săptămână... astea s-ar putea să zacă aici de două zile.

Am privit în jur la parcare, apoi la fațada mucedă a motelului Cacique.

— Dar motelul?

Angel a ridicat din umeri.

— Încă mai verifică, dar nu cred c-o să găsească ceva. De fiecare dată până acum s-a folosit pur și simplu de orice tomberon avea la îndemână. Ha! a exclamat deodată.

— Ce-i?

Cu un creion, a dat la o parte învelișul de plastic.

— Uită-te la tăietura aia.

Capătul unui picior dezmembrat ieșea în afară, albicios și cât se poate de mort sub strălucirea orbitoare a soarelui. Se termina la gleznă, unde laba piciorului îi fusese tăiată îngrijit. Rămăsese un mic fluture tatuat, cu o singură aripă, cealaltă fiind dispărută odată cu laba piciorului.

Mi-a scăpat un fluierat. Era o tăietură aproape chirurgicală. Individul ăsta făcea o treabă tare bună – la fel de bună pe cât eram eu în stare să fac.

— Foarte curată, am spus.

Și chiar așa era, nu doar din perspectiva faptului că fusese făcută cu precizie. Nu mai văzusem în viața mea o carne moartă atât de curată, uscată, cu un aspect atât de *îngrijit*. Minunat.

— *Me cago en diez*[7] că-i drăguță și curată, a spus el. Nu-i terminată.

M-am aplecat pe lângă el să văd ce se afla mai adânc spre fundul sacului. Nu era nimic interesant acolo.

— Mie-mi pare cât se poate de terminată, Angel.

— Uită-te.

Cu gesturi rapide, a căscat gura altui sac.

— Piciorul ăsta, p-ăsta l-a tăiat în patru bucăți. Aproape ai zice c-a folosit rigla sau ceva, ha? Și-atunci, *pe ăsta* – a arătat

[7] Înjurătură scatologică în limba spaniolă.

în spate spre cealaltă gleznă, cea care îmi trezise profunda admirație – îl taie doar în două? Cum vine asta, ha?

— Zău că nu știu. Poate detectivul LaGuerta o să-și dea seama cum vine treaba.

Angel m-a privit un moment și ne-am străduit amândoi să ne păstrăm pe fețe niște expresii sobre.

— Poate o să-și dea seama, a spus el și s-a apucat iar de treabă. Ce-ar fi să te duci s-o întrebi?

— *Hasta luego*[8], Angel.

— Aproape sigur, a răspuns el, aplecat peste sacul de plastic.

În urmă cu câțiva ani circulase zvonul că detectivul Migdia LaGuerta ajunsese la Biroul de Investigații Criminale culcându-se cu cineva. O singură privire dacă-i aruncai, erai în stare să crezi așa ceva. Avea toate componentele necesare, plasate exact în locurile potrivite, ca să fie atrăgătoare fizic într-o manieră neprietenoasă, aristocratică. Veritabilă artistă a machiajului și foarte bine îmbrăcată, șic în stil Bloomingdale. Dar zvonul n-avea cum să fie adevărat. Întâi că, deși pe dinafară părea cât se poate de feminină, n-am întâlnit femeie mai masculină pe dinăuntru. Era dură, ambițioasă la modul cel mai egoist posibil și singura ei slăbiciune părea a fi cea pentru bărbații cu frumusețe de fotomodel și cu câțiva ani mai tineri decât ea. Așa că sunt aproape sigur că n-a ajuns la Investigații Criminale folosindu-se de sex. A ajuns la Investigații Criminale fiindcă e cubaneză și se pricepe la intrigi și la lingușeli. În Miami, combinația asta e mult mai eficientă decât sexul.

LaGuerta e foarte bună la lingușit, e o lingușitoare clasa-ntâi. A pupat fundurile de pe fiecare treaptă a scării până sus, la semețul grad de anchetator criminalist. Din nefericire, asta e o slujbă care nu i-a solicitat niciodată priceperea la giugiulit posterioare, iar ca detectiv s-a dovedit catastrofală.

---

[8] La revedere/Pe curând (în lb. spaniolă).

Se mai întâmplă; incompetența se recompensează deseori. În orice caz, sunt obligat să lucrez cu ea. Așa că mi-am folosit șarmul considerabil ca să mă fac simpatic în ochii ei. A fost mai ușor decât v-ați putea închipui. Oricine poate fi fermecător dacă n-are nimic împotrivă să se prefacă, să recite toate truismele acelea prostești, grețoase, pe care cei mai mulți oameni nu le pot rosti deoarece conștiința îi împiedică. Eu le rostesc.

Pe când mă apropiam de micul grup adunat în preajma cafenelei, LaGuerta chestiona pe cineva într-o spaniolă mitraliată. Cunosc spaniolă; înțeleg chiar și puțină cubaneză. Dar din ceea ce vorbea LaGuerta nu pricepeam decât un cuvânt din zece. Dialectul cubanez e motiv de exasperare în lumea vorbitorilor de spaniolă. Spaniola cubaneză pare a nu avea alt scop decât cursa contra unui cronometru invizibil și o cât mai mare producție de cuvinte în rafale de câte trei secunde, fără a folosi nicio consoană.

Ca să poți urmări ce vorbește o persoană, șmecheria este să știi dinainte ce are de gând să spună. Asta tinde să contribuie la spiritul de clan de care se plâng uneori non-cubanezii.

Bărbatul pe care îl perpelea la foc mic LaGuerta, un ins scund și lat, cu piele închisă la culoare și trăsături indigene, era în mod vizibil intimidat de dialect, ton și insignă. Vorbea încercând să nu se uite la ea, lucru care părea s-o determine să vorbească încă și mai repede.

— No, no hay nadie afuera, a spus el cu voce moale, încet, ferindu-și privirea. Todos estan en café. *Nu era nimeni afară, toată lumea era în cafenea.*

— Donde estabas? l-a întrebat ea pe un ton imperativ. *Tu unde erai?*

Omul s-a uitat la sacii cu rămășițe umane și imediat și-a mutat privirea de acolo.

— Cocina. *În bucătărie.* Entonces yo saco la basura. *Pe urmă am ieșit cu gunoiul.*

LaGuerta a continuat; presându-l, punând întrebări nepotrivite pe un ton care îl brusca și îl înjosea tot mai tare, până ce omul, uitând treptat groaza de-a fi descoperit fragmente dintr-un trup omenesc în tomberon, s-a posomorât de tot și a devenit necooperant.

O adevărată lovitură de maestru. Să-l ai în mână pe martorul-cheie și să-l întorci împotriva ta. Dacă ești în stare să distrugi cazul în cele câteva ore de la început care sunt vitale, economisești timp și să scapi de hârțogăraia ulterioară.

LaGuerta a isprăvit cu câteva amenințări și l-a expediat de acolo.

— *Indio*[9], i-a aruncat pe-un ton răstit, atunci când el n-o mai putea auzi.

— Grădina-i mare, doamnă detectiv, am spus. Până și *campesinos*[10] încap în ea.

A ridicat capul și m-a măsurat de sus până jos cu privirea, încet, în timp ce eu stăteam și mă întrebam de ce. Uitase cum arăt? Dar a terminat cu un zâmbet larg. Chiar mă plăcea, idioata.

— Hola[11], Dexter. Ce te-aduce aici?

— Am auzit că sunteți aici și n-am putut să stau deoparte. Spuneți-mi, vă rog, doamnă detectiv, când vă căsătoriți cu mine?

Ea a chicotit. Ceilalți polițiști care auzeau conversația noastră au schimbat priviri fugare și s-au uitat în altă parte.

— Nu-mi cumpăr pantofi până nu-i încerc, a spus LaGuerta. Nu contează cât de bine arată.

Și, cu toate că eram convins de adevărul vorbelor ei, asta nu-mi indica defel motivul pentru care se uitase la mine atât de insistent și scosese limba printre dinți în timp ce le rostea.

— Şi-acum du-te, îmi distragi atenția. Am treabă serioasă de făcut aici.

— Am văzut. L-ați prins deja pe criminal?

---

[9] Indigen din Americi.

[10] „Țărani" (în lb. spaniolă).

[11] „Bună!"/„Salut!" (în lb. spaniolă).

A pufnit cu dispreț.

— Vorbești de parc-ai fi reporter. Bulangiii ăștia o să sară pe mine într-un ceas.

— Ce-o să le spuneți?

A privit la sacii cu bucăți de trup și s-a încruntat. Nu fiindcă imaginea o tulbura. Își vizualiza cariera pe când încerca să-și formuleze declarația de presă.

— E doar o chestiune de timp până ce criminalul o să facă o greșeală și-o să-l prindem…

— Asta înseamnă că până acum n-a făcut nicio greșeală, n-aveți niciun indiciu și trebuie să-l așteptați să mai omoare o dată ca să puteți să întreprindeți ceva?

S-a uitat dur la mine.

— Am uitat. De ce-mi ești simpatic?

M-am mulțumit să dau din umeri. N-aveam nici cea mai vagă idee – dar, după toate aparențele, nici ea n-avea.

— Ce-avem noi acum e *nada y nada*[12]. Guatemalezul ăla – s-a strâmbat în direcția indianului care se îndepărta –, el a găsit cadavrul când a ieșit din restaurant să ducă gunoiul. N-a recunoscut sacii ăștia de gunoi și-a deschis unul ca să vadă dacă nu cumva era ceva bun înăuntru. Și era capul.

— Cucu-bau, am spus cu voce joasă.

— Ha?

— Nimic.

S-a uitat în jur, încruntată, poate sperând că de vreundeva avea să sară un indiciu, ca să-l poată împușca ea.

— Deci asta e. Nimeni n-a văzut, nimeni n-a auzit. Nimic. Trebuie să-i aștept pe tăntălăii tăi de colegi să termine ca să aflu și eu ceva.

— Doamnă detectiv, s-a auzit o voce din spatele nostru.

Căpitanul Matthews s-a apropiat cu pas degajat, într-un nor de aftershave Aramis; asta însemna că în scurt timp aveau să apară și reporterii.

— Salut, domnule căpitan, a răspuns LaGuerta.

---

[12] „Absolut nimic, zero barat" (în lb. spaniolă)

—I-am cerut agentului Morgan să aibă doar o implicare superficială în cazul acesta, a spus el.

LaGuerta a tresărit.

— În calitatea ei de agent operativ sub acoperire, dispune de resurse în comunitatea prostituatelor care ne-ar putea fi de folos în urgentarea soluționării.

Omul vorbea cu lexiconul la el. Prea mulți ani de scris rapoarte.

— Domnule căpitan, nu știu dacă e necesar, a intervenit LaGuerta.

El a făcut cu ochiul și i-a pus o mână pe umăr. Managementul resurselor umane este un talent.

— Liniștește-te, doamnă detectiv. N-o să interfereze cu autoritatea dumitale. Tot ce are de făcut e să ia legătura cu dumneata dacă are ceva de raportat. Martori, lucruri de genul ăsta. Taică-său a fost un polițist și jumătate. E-n regulă?

Privirea i s-a încețoșat puțin și apoi s-a concentrat din nou, pe ceva aflat în celălalt capăt al parcării. M-am uitat și eu într-acolo. Tocmai intra duba de la Channel 7 News.

— Scuzați-mă, a spus Matthews.

Și-a îndreptat cravata, și-a compus o expresie serioasă și a pornit cu pas degajat în direcția dubei.

— *Puta*[13], a spus în barbă LaGuerta.

Nu știam dacă era o observație de ordin general sau se referea la Deb, dar mi-am spus că era un moment bun s-o șterg și eu de-acolo, până nu-și amintea LaGuerta că agentul Puta era soră-mea.

Pe când mă apropiam iar de Deb, Matthews dădea mâna cu Jerry Gonzalez, de la Channel 7. Jerry era campionul absolut al jurnalismului de tip „tot ce-i cu sânge pe pagina-ntâi ajunge". Genul meu de individ. De data asta avea să fie dezamăgit.

---

[13] „Prostituată" (în lb. spaniolă) – în context, cuvântul este folosit ca injurie.

Am simțit cum mi se înfioară ușor pielea pe mine. *Niciun strop de sânge.*

— Dexter! m-a strigat Deborah, încercând să-și păstreze un ton de polițist – dar îmi dădeam seama că era emoționată. Am vorbit cu căpitanul Matthews. Vrea să mă lase să mă ocup de treaba asta.

— Am auzit. Fii prudentă.

S-a uitat chiorâș la mine.

— Ce tot spui acolo?

— LaGuerta.

— A, ea, a spus Deborah, pufnind disprețuitor.

— Mda. Ea. Nu-i place de tine și nu te vrea pe teritoriul ei.

— Ghinion. O să joace cum i-a ordonat căpitanul.

— Îhî. Și deja și-a petrecut cinci minute gândindu-se cum să-i ocolească ordinele. Așa că păzește-ți spatele, Debs.

Ea s-a mulțumit să dea din umeri.

— Ce-ai aflat? m-a întrebat.

Am clătinat din cap.

— Nimic, deocamdată. LaGuerta s-a blocat deja. Dar Vince a zis…

M-am oprit. Până și vorbitul despre așa ceva mi se părea un lucru prea intim.

— Ce-a zis Vince?

— Un mărunțiș, Deb. Un detaliu. Cine știe ce-o însemna?

— Nimeni n-are să știe vreodată dacă nu spui, Dexter.

— Se pare că… nu e sânge deloc pe cadavru. Nicio picătură.

Deborah a rămas tăcută un minut, gândindu-se. Nu-și luase un moment de reculegere, ca mine. Se gândea, atât.

— Bine, a spus într-un târziu. Mă dau bătută. Ce înseamnă asta?

— E prea devreme să ne dăm seama.

— Dar tu consideri că înseamnă ceva.

Însemna o amețeală stranie. Însemna imboldul de-a afla mai multe despre acest criminal. Însemna un chicotit

apreciativ din partea Pasagerului Întunecat, care ar fi trebuit să stea liniștit la atât de scurt timp după treaba cu preotul. Dar ar fi fost cam greu să-i explic așa ceva lui Deborah, este? Așa că m-am mulțumit să răspund doar atât:

— S-ar putea, Deb. Cine poate ști cu-adevărat?

S-a uitat la mine cu luare-aminte câteva clipe, apoi a ridicat din umeri.

— În regulă, a spus. Altceva?

— A, multe. A lucrat minunat cu lama. Tăieturile sunt aproape chirurgicale. În caz că nu se descoperă la hotel ceva la care nu se-așteaptă nimeni, a fost omorât altundeva și aruncat aici.

— Unde?

— O întrebare foarte bună. Jumătate din munca de poliție înseamnă să pui întrebările potrivite.

— Jumătatea ailaltă e răspunsul la ele.

— Probabil. În fine. Încă nu știe nimeni unde s-a-ntâmplat, Deb. Și evident că n-am toate datele judiciare…

— Dar începi să-ți dai seama cum trebuie procedat în cazul ăsta.

M-am uitat la ea. S-a uitat și ea la mine. Mai avusesem intuiții și cu alte ocazii. Aveam o oarecare reputație în acest sens. Intuițiile mele erau adesea foarte bune. Și de ce n-ar fi fost? Adesea știu cum gândesc criminalii. La fel gândesc și eu. Bineînțeles, nu întotdeauna am dreptate. Uneori o dau în bară rău de tot. N-ar da bine dacă aș avea dreptate tot timpul. Și nici nu vreau ca polițiștii să prindă *toți* criminalii în serie din lume. Dacă ar fi așa, aș rămâne fără hobby. Dar de data asta… De unde să încep aventura aceasta atât de interesantă?

— Hai, zi-mi, Dexter, a insistat Deborah. Ai vreo bănuială?

— Posibil. Dar e cam devreme.

— Ei, Morgan, a spus LaGuerta din spatele nostru.

Ne-am întors amândoi.

— Văd că ești pregătit pentru niște muncă de poliție veritabilă.

Era ceva în tonul ei care suna ca o palmă peste față. Deborah s-a crispat.

— Doamnă detectiv. Ați găsit ceva? a întrebat ea pe un ton care sugera că deja cunoștea răspunsul.

Un atac nesportiv. Dar ratat. LaGuerta a fluturat din mână fără să se sinchisească.

— Sunt numai *putas*, a spus ea, privind insistent la decolteul lui Deb, foarte proeminent în costumația ei de prostituată. Numai curve. Un lucru-i important aici, să împiedicăm presa să se isterizeze.

Clătină din cap încet, părând sceptică, și ridică privirea.

— Luând în considerare ce poți tu să faci cu gravitația, ar trebui să meargă ușor.

Și mi-a făcut cu ochiul, după care a plecat de lângă noi, îndreptându-se către perimetrul îngrădit, unde căpitanul Matthews discuta foarte demn cu Jerry Gonzalez, de la Channel 7.

— Scorpia, a spus Deborah.

— Îmi pare rău, Debs. Ce-ai prefera, să-ți spun „O să-i arătăm noi ei"? Sau rămânem la „Ți-am spus eu"?

M-a fixat cu o privire rece.

— Dă-o naibii, Dexter. Îmi doresc foarte tare să fiu eu aia care-l găsește pe individul ăsta.

Și gândindu-mă la acel „niciun strop de sânge"…

Și eu la fel. Și eu îmi doream foarte tare să-l găsesc.

4

În seara aceea, după serviciu, mi-am scos șalupa la plimbare, ca să scap de întrebările lui Deb și să-mi trec în revistă sentimentele. *Sentimente*. Eu, să simt? Ce idee!

Mi-am orientat încet barca spre ieșirea din canal, fără să mă gândesc la nimic, într-o perfectă stare zen; treceam cu motorul oprit pe lângă locuințele mari, separate unele de altele prin garduri vii înalte și îngrădituri din plasă de sârmă. Le-am făcut automat cu mâna un salut generos și le-am zâmbit larg tuturor vecinilor ieșiți prin curțile care se întindeau ordonat până la peretele canalului. Copii jucându-se pe gazonul tuns și frezat. Mama și tata ocupându-se de grătar, trândăvind la aer sau lustruind sârma ghimpată, păzindu-și puii ca niște vulturi. Tuturor le-am făcut cu mâna. Unii chiar mi-au răspuns cu același gest. Mă cunoșteau, mă mai văzuseră trecând pe-acolo, mereu vesel, salutând prietenos pe toată lumea. *Ce om drăguț era! Foarte prietenos. Nu-mi vine să cred c-a făcut așa niște lucruri îngrozitoare...*

Am pornit motorul la ieșirea din canalul artificial, îndreptându-mă în direcția sud-est, către Cape Florida. Vântul care îmi bătea în față și gustul picăturilor minuscule de apă sărată mă ajutau să-mi limpezesc mintea, mă făceau să mă simt curat și ceva mai înviorat. Îmi venea mult mai ușor să gândesc. O parte din gânduri mi se îndrepta spre calmul și pacea apei. Iar o altă parte îmi spunea că, în buna tradiție a navigatului din Miami, majoritatea celorlalți barcagii dădea impresia că încearcă să-mi vină de hac. Mi se părea un lucru

foarte relaxant. Mă simțeam ca acasă. Asta-i țara mea; ăștia-s compatrioții mei.

La serviciu, o zi întreagă, nu reușisem să obțin cine știe ce noutăți medico-legale. Cam pe la ora prânzului, povestea ajunsese știre națională. După „sinistra descoperire" de la motelul Cacique, începeau să iasă la iveală detalii despre uciderea prostituatelor. Channel 7 prezentase cu măiestrie toate ororile generatoare de isterii ale bucăților de cadavru din tomberon, fără să spună de fapt nimic despre ele. După cum observase cu perspicacitate LaGuerta, erau doar niște prostituate; dar, odată ce presiunea opiniei publice începea să crească prin intermediul presei, puteau să fie la fel de bine fiice de senatori. Și astfel a început departamentul să bage viteză, în pregătirea unei perioade îndelungate de manevre defensive, știind cu precizie ce soi de baliverne lacrimogene aveau să se reverse dinspre temerarii și neînfricații infanteriști ai societății civile.

Deb rămăsese la fața locului până ce căpitanul începuse să-și facă griji că trebuia să aprobe prea multe ore suplimentare, moment în care fusese trimisă acasă. Se apucase să-mi dea telefoane pe la două după-amiaza ca să-i spun ce descoperisem – adică nu mare lucru. La motel nu se găsise nicio urmă. În parcare erau atâtea urme de anvelope, încât niciuna nu se mai putea distinge. În tomberon nu erau nici amprente, nici alte urme, nici pe saci, nici pe bucățile de cadavru. Totul era curat ca pentru o inspecție de la Departamentul pentru Agricultură și Alimentație.

Singurul indiciu important al zilei era piciorul stâng. După cum remarcase Angel, piciorul drept fusese secționat cu precizie în câteva bucăți, la șold, la genunchi și la gleznă. Nu însă și piciorul stâng. Aici erau două amărâte de bucăți, frumos împachetate. Aha, făcuse detectivul LaGuerta, geniala doamnă. Cineva îl întrerupsese pe ucigaș, îl surprinsese asupra faptului, îl speriase, așa că nu mai terminase de tăiat.

Intrase în panică atunci când fusese văzut. Iar ea își concentra toate eforturile în direcția depistării acelui martor.

Era doar o mică problemă cu teoria întreruperii emisă de LaGuerta. Un lucrușor mărunt, poate o despicare a firului în patru, dar... tot leșul fusese curățat și împachetat cu meticulozitate, probabil după ce fusese hăcuit. Și apoi fusese transportat cu grijă până la tomberon; după toate aparențele, ucigașul avusese timp berechet și condiții să se concentreze ca să nu facă greșeli și să nu lase nicio urmă. Ori nu-i atrăsese nimeni atenția lui LaGuerta asupra acestui fapt, ori – minunea minunilor! – se putea ca nimeni altcineva să nu fi observat? Posibil; o mare parte din munca de poliție e rutină, potrivire a unor detalii în tipare. Iar dacă tiparul era nou-nouț, investigația putea semăna cu munca a trei orbi care examinează un elefant la microscop.

Dar, cum eu unul nu eram nici orb, nici stingherit de rutină, pentru mine părea mult mai probabil ca ucigașul să fi fost pur și simplu nesatisfăcut. Avusese o mulțime de timp la dispoziție, dar... aceasta era a cincea crimă după același tipar. Devenise plictisitor să tot ciopârțești câte un trup? Oare Flăcăul Nostru era în căutare de altceva, diferit? Căuta o direcție nouă, o șmecherie nemaiîncercată?

Aproape că-i simțeam frustrarea. Să ajungă atât de departe, să parcurgă tot drumul până la capăt, secționând rămășițele și împachetându-le cu fundiță. Și pe urmă, brusca revelație: *Nu, degeaba. Pur și simplu, ceva nu-i cum trebuie. Coitus interruptus.*

Așa nu mai obținea satisfacție. Avea nevoie de o abordare diferită. Încerca să exprime ceva și încă nu-și găsise vocabularul adecvat. Iar opinia mea – adică dacă aș fi fost eu în locul lui – era că asta îi producea o mare frustrare. Și era foarte posibil să continue căutarea adevărului.

Curând.

Dar LaGuerta era liberă să-și caute martorul, treaba ei. N-avea să găsească niciunul. Aici era vorba de un monstru

de gheață, extrem de prudent, iar pentru mine absolut fascinant. Cum oare să procedez în fața acestei fascinații? N-aveam un răspuns clar, de aceea mă retrăsesem pe ambarcațiunea mea, să mă gândesc.

Un Donzi[14] mi-a tăiat calea, cu șaptezeci de mile la oră, la doar câțiva centimetri de proră. I-am făcut cu mâna vesel și gândurile mi s-au întors în prezent. Mă apropiam de Stiltsville, adunătura de case vechi ridicate pe piloni deasupra apei lângă Cape Florida, majoritatea abandonate acum. Am descris un cerc larg, care nu mă ducea nicăieri, și mi-am lăsat gândurile să descrie același cerc lent, în sens invers.

Ce-aveam de făcut? Trebuia să mă hotărăsc acum, înainte să-i devin prea folositor lui Deborah. Puteam s-o ajut să rezolve cazul, categoric, mai bine ca oricine. Nimeni altcineva nu pornise măcar în direcția corectă. Dar voiam să fiu de folos? Voiam să fie arestat ucigașul acesta? Sau îmi doream să-l găsesc și să-l opresc eu însumi? Mai mult decât atât – oh, acea idee măruntă și sâcâitoare –, doream măcar să se oprească?

Ce aveam de făcut?

În partea dreaptă întrezăream Elliott Key sub ultima geană de lumină a zilei. Și, ca de fiecare dată, mi-am amintit excursia cu cortul pe care o făcusem aici cu Harry Morgan. Tatăl meu adoptiv. Polițistul cel Bun.

Tu ești diferit, Dexter.

Da, Harry, cu siguranță.

Dar poți să-nvești cum să controlezi ceea ce ai diferit și să te folosești de data asta într-un fel constructiv.

În regulă, Harry. Dacă așa crezi tu. Cum?

Iar el mi-a spus cum.

Nu există nicăieri un cer înstelat cum e cel din South Florida când ai paisprezece ani și mergi să campezi în natură

[14] Model de șalupă rapidă conceput de Donald Joel Aronow (1927-1987), designer și constructor american.

cu tati. Chiar dacă nu-i decât tati vitreg. Și chiar dacă vederea atâtor stele te umple doar de un soi de satisfacție, neputând fi vorba de vreo emoție. Tu nu ai emoții. Ăsta e unul dintre motivele pentru care te afli aici.

Focul de tabără s-a mistuit, stelele strălucesc peste măsură, iar tăticul vitreg, dragul de el, n-a mai scos o vorbă de ceva vreme, mulțumindu-se să soarbă câte puțin din sticluța plată, de modă veche, pe care a scos-o din buzunarul exterior al raniței sale. Și nu se pricepe, spre deosebire de atâția alți polițiști bătrâni, el nu prea le are cu băutul. Dar sticluța e deja goală și a venit momentul ca el să spună ce are de spus, dacă mai are de gând să spună vreodată.

— Tu ești diferit, Dexter, îmi spune.

Îmi feresc privirea de strălucirea stelelor. Ultimele licăriri ale focului nasc umbre de jur-împrejur în micul luminiș nisipos. Unele dintre ele se preling pe fața lui Harry, care îmi pare că arată ciudat, într-un fel cum nu l-am mai văzut vreodată până acum. Hotărât, mâhnit, puțin deconcertat.

— Ce vrei să spui, tati?

Se ferește să se uite la mine.

— Familia Billups zice că Buddy a dispărut, spune el.

— Javră mică și gălăgioasă. Lătra toată noaptea. Mama nu putea să doarmă.

Mama avea nevoie de somn, bineînțeles. Când mori de cancer ai nevoie de multă odihnă, iar ea n-avea parte, de vreme ce cățelul ăla îngrozitor de vizavi hămăia la fiecare frunză suflată de vânt pe marginea drumului.

— Am găsit groapa, spune Harry. Erau o mulțime de oase în ea, Dexter. Nu doar ale lui Buddy.

La asta nu mai sunt multe de zis. Apuc cu mare grijă niște ace de pin și aștept să văd ce mai spune Harry.

— De cât timp faci asta?

Îi cercetez chipul cu privirea, apoi mă uit dincolo de luminiș, către plajă. Acolo se află ambarcațiunea noastră, legănată blând de resac. Luminile orașului Miami sunt undeva

departe spre dreapta, îngemănate într-o palidă licărire albă. Nu-mi dau seama încotro se-ndreaptă Harry, ce anume ar vrea să audă. Dar el e tatăl meu vitreg, cel direct și onest; de regulă, cea mai bună idee e să-i spui adevărul lui Harry. El știe întotdeauna, sau află întotdeauna.

— De un an jumate, răspund.

Harry dă din cap a încuviințare.

— Cum de te-ai apucat?

Bună întrebare, și cu siguranță peste capacitățile mele de la paisprezece ani.

— Pur și simplu, m-am… trebuia s-o fac.

Încă de pe atunci, atât de tânăr, dar atât de iscusit la vorbă…

— Auzi cumva o voce? vrea el să știe. Ceva sau cineva ți-a spus ce să faci și tu a trebuit să faci?

— Ăă, răspund cu elocința de la paisprezece ani, nu tocmai.

— Spune-mi, insistă Harry.

O, ce n-aș da pentru o lună, o lună mare și zdravănă, ceva uriaș la care să mă uit. Am mai apucat un pumn de ace. Îmi ard obrajii, de parcă tati mi-ar fi cerut să vorbim despre visele cu sex. Care, într-un fel…

— E, ăă… Cumva, știi, *simt* ceva, am spus. În mine. Mă supraveghează. Poate, ăă… râde? Dar nu chiar o voce, doar…

O elocventă ridicare din umeri adolescentină. Dar pentru Harry vorbele mele par să aibă sens.

— Și acest *ceva* te face să omori necuvântătoare.

Deasupra noastră, la mare înălțime, se furișează lent dita-mai avionul cu reacție.

— Nu, ăă, nu mă *face*. Doar… face chestia asta să pară o idee bună?

— Ți-ai dorit vreodată să omori altceva? Ceva mai mare decât un câine?

Încerc să răspund, dar simt ceva în gâtlej. Tușesc să mi-l curăț.

— Da.

— O persoană?

— Nu pe cineva anume, tati. Doar…

Dau iarăși din umeri.

— Și de ce n-ai făcut-o?

— E… m-am gândit că n-o să vă placă. Ție și mamei.

— Numai asta te-a oprit?

— Am, ăă… n-am vrut, ăă, să te superi pe mine. Ăă… știi. Să fii dezamăgit.

Arunc pe furiș o privire spre Harry. Se uită la mine fără să clipească.

— De asta am venit azi în excursie, tati? Ca să vorbim despre asta?

— Da, răspunde Harry. Trebuie să te pui pe calea cea bună.

Pe calea cea bună, o, da, o „idee Harry" tipică despre cum se trăiește viața, curat pe la colțuri ca la spital și cu pantofii lustruiți. Și mi-a fost clar încă de atunci; nevoia de a ucide ceva din când în când avea să ajungă, mai devreme sau mai târziu, să-mi blocheze calea cea bună.

— Cum? îl întreb.

Iar el se uită la mine lung și neclintit, iar apoi dă din cap aprobator când înțelege că sunt alături de el pas cu pas.

— Bun băiat, spune. Acu'…

Și, în ciuda faptului că a spus „acu'", trece foarte multă vreme până începe iar să vorbească. Urmăresc cu privirea luminile unei ambarcațiuni care trece prin dreptul nostru, poate la vreo sută de metri distanță de mica noastră plajă. Peste zgomotul motorului se aude o melodie cubaneză de la radio.

— Acu'… spune iar Harry.

Îmi întorc privirea spre el. Dar el se uită în altă parte, dincolo de focul muribund, către viitorul pe care îl întrevede undeva, acolo.

— Treaba stă așa, spune el.

Eu ascult cu atenție. Asta spune Harry când urmează să-ți livreze un adevăr de ordin superior. Când îmi arăta cum să

arunc mingea cu efect și cum să trag croșee cu stânga. *Treaba stă așa*, spunea el, și exact așa stătea treaba întotdeauna.

— Îmbătrânesc, Dexter.

Așteaptă obiecții din partea mea, dar nu spun nimic, iar el dă din cap aprobator.

— Cred că oamenii înțeleg lucrurile altfel când îmbătrânesc, spune el. Nu-i vorba că devii moale, sau că vezi lucrurile în nuanțe de gri în loc de alb și negru. Eu chiar așa cred, că pur și simplu înțeleg lucrurile altfel. Mai bine.

Se uită la mine – privirea lui Harry, Dragoste Dură cu ochi albaștri.

— Bine, spun.

— Acum zece ani aș fi vrut să te știu în vreo instituție, undeva, spune el.

Iar eu tresar. Aproape că m-au durut vorbele astea, numai că m-am gândit și eu la asta.

— Acum, continuă el, cred înțeleg mai bine. Știu ce ești și știu că ești un băiat bun.

— Nu.

Răspunsul îmi iese moale și slab, dar Harry îl aude.

— Ba da, spune el cu fermitate. Ești un băiat bun, Dex, știu că ești. *Știu* – adaugă aproape ca și cum ar vorbi cu sine, poate pentru efect, și apoi își ațintește privirea în ochii mei. Altminteri nu ți-ar păsa ce gândesc eu sau ce gândește mama. Ai face-o și gata. Nu te poți abține, știu. Fiindcă…

Se oprește și rămâne uitându-se la mine în tăcere timp de câteva clipe. Mă simt foarte stânjenit.

— Ce-ți aduci aminte de dinainte? mă întreabă. Știi tu. De dinainte să te luăm noi.

Încă mă mai doare, dar zău că nu știu ce anume. Aveam doar trei ani.

— Nimic.

— Bun. Nimeni n-ar trebui să-și amintească așa ceva.

Şi, cât a trăit el, asta a rămas cea mai lungă discuție pe care am avut-o vreodată pe tema respectivă.

— Dar, chiar dacă nu-ți aduci aminte, Dex, tot și-a lăsat amprenta asupra ta. Amprenta asta te face ceea ce ești azi. Am vorbit cu niște persoane despre asta.

Și, ciudățenia ciudățeniilor, îmi oferă un „zâmbet Harry" mărunt de tot, aproape timid.

— Mă așteptam la așa ceva. Ceea ce ți s-a întâmplat ție când erai mititel te-a modelat. Am încercat eu să îndrept lucrurile, dar…

Ridică din umeri.

— A fost ceva prea puternic, prea mult. Te-a prins prea devreme și n-are să-ți mai dea drumul. O să te facă să vrei să ucizi. Și n-ai ce face. Nu poți schimba situația. Dar – adaugă el și iar își ia privirea de la mine, ca să se uite la nu-mi dau seama ce – pornirea asta poți s-o canalizezi. S-o controlezi. Să alegi… – vorbele îi sună acum foarte prudent, nu l-am mai auzit niciodată vorbind cu atâta grijă – să alegi ce… sau *pe cine*… să omori…

Și îmi zâmbește ca niciodată până atunci, zâmbetul îi este la fel de întunecat și uscat precum cenușa focului nostru muribund.

— Există o mulțime de oameni care-o merită, Dex…

Și prin acele puține cuvinte dă formă întregii mele vieți, esenței mele, îmi formează sinele, cine sunt și ce sunt. Omul minunat, atotvăzător, atotștiutor, Harry. Tata.

Măcar de-aș fi fost capabil de iubire, că tare l-aș mai fi iubit pe Harry.

Cât timp trecuse de-atunci! Harry era mort de mult. Dar învățăturile lui supraviețuiseră. Nu fiindcă aș fi nutrit vreo emoție siropoasă. Ci pentru că Harry avea dreptate. Dovedisem asta în repetate rânduri. Harry știa și Harry mă învățase de bine.

Ai grijă, îmi spusese Harry. Și m-a învățat să am grijă, așa cum doar un polițist ar putea învăța un ucigaș.

Să aleg cu grijă dintre cei care o merită. Să fiu absolut sigur. Apoi să las lucrurile în ordine. Să nu rămână nicio urmă. Și

întotdeauna să evit implicarea emoțională; ea poate conduce la greșeli.

Desigur, când venea vorba de avut grijă, nu mă puteam opri la crima propriu-zisă. Să am grijă mai însemna şi să-mi organizez atent existența. Compartimentare. Socializare. Imitare a vieții.

Pe toate acestea le făcusem cu foarte multă grijă. Era o hologramă aproape perfectă. Deasupra oricărei suspiciuni, mai presus de orice reproș, în afara limitelor disprețului. Un monstru ordonat și politicos, băiatul bun din vecini. Până și pe Deborah o duceam de nas măcar pe jumătate, în cea mai mare parte a timpului. Bineînțeles, ea mai și credea ce voia să creadă.

În momentul acela credea că aș putea să-i dau o mână de ajutor la rezolvarea crimelor, să-i revigorez cariera și s-o catapultez din costumul ei erotic hollywoodian direct într-unul business făcut la comandă. Și avea dreptate, bineînțeles. Puteam s-o ajut. Dar adevărul e că nu voiam, fiindcă îmi făcea plăcere să-l urmăresc pe celălalt ucigaș la lucru și simțeam un fel de legătură de ordin estetic, sau…

Implicare emoțională.

Mă rog. Asta era. Mă aflam într-o situație de încălcare flagrantă a Codului lui Harry.

Am îndreptat prora vasului către canalul meu. Între timp se întunecase de-a binelea, dar am cârmit pe lângă un pilon de antenă câteva grade mai la stânga de apele unde-mi făceam eu veacul.

Eh, fie. Harry avusese întotdeauna dreptate, avea dreptate și acum. *Nu te implica emoțional*, spusese Harry. Așa că n-aveam să mă implic.

Aveam s-o ajut pe Deb.

5

În dimineața următoare ploua și traficul era ceva de groază, ca întotdeauna în Miami când plouă. Unii șoferi încetineau pe șoselele alunecoase, ceea ce îi înfuria pe alții, care se propteau în claxoane, țipau pe geam și accelerau ieșind de pe carosabil, făcând slalomuri printre mocăiți și fluturându-și pumnul la ei.

La intrarea pe autostradă de la LeJeune, un uriaș camion de lapte care ieșise scrâșnind de pe carosabil lovise o dubă plină de copii de la o școală catolică. Camionul se răsturnase. Iar acum cinci fetițe cu fuste de lână ecosez ședeau într-o baltă uriașă de lapte, cu expresii zăpăcite pe chipuri. Traficul a încetat aproape complet timp de o oră. Un copil a fost transportat cu elicopterul la Spitalul Jackson. Îmbrăcați cu uniformele lor, ceilalți au continuat să stea în balta de lapte și să se uite la adulți cum țipau unii la alții.

M-am strecurat liniştit mai departe, ascultând radioul. Se părea că poliția îi luase urma Măcelarului de pe Tamiami și se apropia vertiginos de el. Nu se făceau publice detalii, dar căpitanul Matthews dădea o declarație adorabilă. Lăsa impresia că avea să facă el însuși arestarea imediat după ce-și va fi terminat cafeaua.

Am ajuns în sfârșit la drumurile de suprafață şi-am început să înaintez ceva mai repede. M-am oprit la o gogoșărie, nu prea departe de aeroport. Mi-am luat o clătită cu mere și o gogoașă, dar clătita aproape că s-a dus până să ajung înapoi la mașină. Am un metabolism foarte intens. E apanajul unui trai bun.

Ploaia s-a oprit până am ajuns la serviciu. Soarele strălucea și din pavaj se înălțau aburi când am intrat în hol, mi-am fluturat legitimația și am urcat la etaj.

Deb mă aștepta deja.

Nu părea prea veselă în dimineața aceea. Desigur, în ultima vreme nu se nimerea prea des s-o vezi veselă. La urma urmei, e polițistă, și celor mai mulți polițiști nu le iese deloc mutra veselă. Își petrec prea mult timp la slujbă încercând să nu arate uman. După asta rămân cu fețele țepene.

— Deb, am strigat-o, punându-mi pe birou punga de hârtie imaculată în care se afla gogoașa.

— Unde-ai fost aseară? m-a întrebat.

Era foarte acră, după cum mă așteptam. În curând, ridurile astea de expresie vor deveni permanente, stricându-i frumusețea de față cu ochi de un albastru adânc, însuflețiți de inteligență, cu năsucul în vânt, pe care se vede o stropeală fină de pistrui, și încadrată de păr negru. Trăsături minunate, pentru moment împroșcate cu vreo trei kile de machiaj ieftin.

M-am uitat la ea cu drag. Se vedea limpede că venea de la muncă, pentru că purta un sutien de dantelă, pantaloni scurți din spandex de un roz aprins și pantofi aurii cu toc înalt.

— Lasă-mă pe mine, i-am răspuns. *Tu* unde-ai fost?

S-a înroșit la față. Detesta să poarte orice altceva în afară de blugi curați și călcați.

— Am încercat să te sun, a spus ea.

— Îmi pare rău.

— Mda. Sigur.

M-am așezat pe scaunul meu și am tăcut. Lui Deb îi place să-și descarce ofurile în fața mea. La asta sunt bune rudele.

— De ce erai așa nerăbdătoare să vorbești cu mine?

— Mă pun pe tușă.

A deschis punga mea cu gogoașa și s-a uitat înăuntru.

— La ce te așteptai? am întrebat-o. Doar știi ce părere are LaGuerta despre tine.

A scos gogoașa din pungă și a atacat-o feroce.

— Mă aștept, a spus ea cu gura plină, să fiu și eu implicată. Cum a zis căpitanul.

— N-ai deloc vechime. Și nici nu te pricepi la strategii.

A mototolit punga și a aruncat-o spre capul meu. A ratat.

— Dă-o dracu', Dexter. Știi bine că merit să fiu la Investigații, ce dracu'. În loc să…

S-a tras de breteaua sutienului și a fluturat din mână spre costumația neîndestulătoare pe care o purta.

— Rahatul ăsta.

Am dat din cap a încuviințare.

— Deși pe tine arată bine.

S-a strâmbat îngrozitor; furia și dezgustul se luptau să-i acapareze trăsăturile.

— Urăsc treaba asta, a spus. Nu mai rezist multă vreme, simt că-nnebunesc, pe cuvântul meu.

— E puțin cam devreme să-mi dau seama cum stă toată treaba, Deb.

— Rahat, a spus ea.

Orice s-ar spune despre munca de poliție, adevărul e că lui Deborah îi strica de tot vocabularul. Mi-a aruncat o privire de polițist rece și dură, ca niciodată până atunci. Era căutătura lui Harry, aceiași ochi, aceeași senzație că privea prin tine de-a dreptul până la sursa adevărului.

— Nu mă lua cu aiureli, Dex. În jumătate dintre cazuri, tot ce ai de făcut e să te uiți la cadavru și imediat știi cine-i autorul. Nu te-am întrebat niciodată cum faci asta, dar de data asta, dacă ai vreo bănuială, vreau s-o știu.

A dat din picior cu violență și mi-a făcut o mică adâncitură în pupitrul de metal.

— Dă-o dracu', vreau să ies din porcăria asta de costum.

— Și tuturor ne-ar plăcea să vedem asta, Morgan, s-a auzit din spatele ei, din cadrul ușii, o voce groasă, cu un timbru fals.

— Nici n-ai știi cum să procedezi, Vince, i-a spus Deb.

El i-a zâmbit și mai larg – zâmbetul acela radios, fals, ca de manual.

— Ce-ar fi să-ncercăm să aflăm?

— În visele tale, Vince, a răspuns Debbie, bosumflându-se cum n-am mai văzut-o de când avea doisprezece ani.

Vince a arătat cu capul spre punga albă de pe biroul meu.

— *Era* rândul tău, dulceață. Ce mi-ai adus? Unde e?

— Îmi pare rău, Vince. Debbie ți-a mâncat gogoașa.

— Aș vrea eu, a spus el, cu imitația lui de zâmbet libidinos. Atunci aș putea și eu să-i mănânc ruloul cu peltea. Îmi ești dator o gogoașă mare, Dex.

— Singura chestie mare pe care o s-o ai vreodată, a spus Deborah.

— Nu contează mărimea gogoșii, contează priceperea cofetarului, i-a spus Vince.

— Vă rog, am intervenit. Voi doi o să vă luxați lobii frontali. E prea devreme pentru atâta istețime.

— A-ha-ha, a râs Vince în felul lui groaznic de fals. A-ha-ha-ha. Hai, pa, ne mai vedem.

A făcut cu ochiul.

— Să nu uiți de gogoașa mea.

Și a pornit pe hol către microscopul lui.

— Deci ce-ai descoperit? m-a întrebat Deb.

Deb era convinsă că din când în când aveam intuiții. Avea și motive să creadă asta. De obicei, presupunerile mele bazate pe intuiție aveau neapărat legătură cu scrântiții violenți cărora, o dată la câteva săptămâni, le plăcea să ia la hăcuit câte un biet nătâng doar așa, de amorul artei. Deborah mă văzuse de câteva ori sesizând unde era buba, precis și rapid, când nimeni altcineva nu mai observase. Nu spusese nimic niciodată, dar soră-mea e o polițistă dată naibii, așa că de-o vreme încoace mă bănuia ea de ceva. Nu știa despre ce anume era vorba, dar știa că ceva nu era în regulă cu mine și, din când în când, se trezea că o sâcâie rău de tot treaba asta, fiindcă, la urma urmei, chiar ține la

mine. E ultima ființă vie de pe pământul ăsta care ține la mine. Asta nu-i autocompătimire, ci o detașată și precisă autocunoaștere. Sunt imposibil de iubit. Urmând planul lui Harry, am tot încercat să mă implic în viața altora, în relații, și chiar – în momentele mele de neghiobie – în povești de amor. Dar n-a mers. Ceva din mine e stricat sau lipsește, iar mai devreme sau mai târziu cealaltă persoană mă prinde Prefăcându-mă, sau poate vine una dintre Acele Nopți.

Nici măcar animale nu pot să am. Animalele mă urăsc. Odată am cumpărat un câine; a lătrat și-a urlat – la *mine* – cu o furie neîncetată, ca ieșit din minți, două zile la rând, până am scăpat de el. Am încercat cu o broască țestoasă. Am atins-o o dată și n-a vrut să mai iasă de sub carapace, iar după câteva zile a murit. Decât să mă mai vadă sau s-o mai ating vreodată, a murit.

Nimic altceva nu mă iubește și nu mă va iubi vreodată. Nici măcar – mai ales – eu. Știu ce sunt și știu că n-ai ce să iubești la mine. Sunt singur pe lume, complet singur, doar pe Deborah o am. Bineînțeles, dacă nu iau în calcul Creatura din mine, care nu iese prea des la joacă. Și, de fapt, nici nu se joacă cu mine, ci are nevoie de altcineva cu care să se joace.

Așadar, în măsura în care pot, țin la ea, la draga de Deborah. Probabil că nu-i vorba de iubire, dar aș prefera s-o știu fericită.

Iar ea, draga de Deborah, s-a așezat lângă mine, cu un aer pe de-a-ntregul nefericit. Familia mea. S-a uitat țintă la mine fără să știe ce să spună, dar era mai aproape ca oricând de-a o spune.

— Păi, de fapt… am început.

— *Știam* eu! *PE BUNE* c-ai găsit ceva!

— Nu-mi întrerupe transa, Deborah. Am intrat în legătură cu tărâmul spiritelor.

— Scuipă tot.

— E vorba de tăietura întreruptă, Deb. Piciorul stâng.

— Ce-i cu el?

— LaGuerta crede că l-a surprins cineva pe ucigaș. S-a speriat și n-a mai terminat.

Deborah a încuviințat.

— M-a pus să le-ntreb pe târfe azi-noapte dacă au văzut ceva. Cineva trebuie să fi văzut.

— Ah, nu-ncepe și tu. *Gândește-te*, Deborah. Dacă ar fi fost întrerupt… prea speriat ca să mai termine…

— Le-a împachetat, au țâșnit vorbele din gura ei. A petrecut o mulțime de timp împachetând cadavrul, curățând totul.

I se citea surpriza pe față.

— Rahat. *După* ce-a fost întrerupt?

Am bătut din palme și i-am zâmbit larg.

— Bravo, Miss Marple.

— Atunci, nu mai are niciun sens.

— Ba, din contră. Dacă există timp berechet, dar ritualul nu e săvârșit cum trebuie – și adu-ți aminte, Deb, ritualul e aproape totul –, ce l-a împiedicat?

— De ce nu poți să-mi spui pur și simplu, pentru Dumnezeu? s-a rățoit ea.

— Care-ar mai fi distracția?

A pufnit din rărunchi.

— Dă-o dracu'. Bine, Dex. Dacă n-a fost întrerupt, dar nici n-a terminat… Rahat. Partea cu împachetatul era mai importantă decât tăiatul?

Mi s-a făcut milă de ea.

— Nu, Deb. Gândește-te. Asta-i a cincea, exact la fel ca toate celelalte. Patru picioare stângi tăiate perfect. Și acum numărul cinci…

Am dat din umeri și m-am uitat la ea cu o sprânceană ridicată.

— Pfui, rahat, Dexter. De unde să știu eu? Poate nu-i trebuiau decât patru picioare stângi. Poate… Nu știu, să mor eu. Ce-i?

Am zâmbit și am clătinat din cap. Pentru mine era cât se poate de clar.

— A dispărut fiorul de emoție, Deb. Pur și simplu, ceva nu mai e cum trebuie. Nu mai merge. O frântură esențială din vraja care face totul perfect nu mai e la locul ei.

— Și eu trebuia să-mi dau seama de asta?

— Cineva ar trebui, nu crezi? Și uite-așa, strop cu strop, până se oprește de tot, își caută inspirația și nu găsește nimic.

Ea s-a încruntat.

— Deci a terminat. N-o să mai facă așa ceva?

M-a umflat râsul.

— Ah, Doamne, nu, Deb. Din contră. Dacă ai fi preot și ai crede cu adevărat în Dumnezeu, dar n-ai fi în stare să găsești calea potrivită ca să-l venerezi, ce-ai face?

— Aș continua să-ncerc până aș reuși, a spus ea, fixându-mă cu privirea. Doamne! Asta crezi? O să repete figura în curând?

— E doar o bănuială, am spus cu modestie. S-ar putea să mă-nșel.

Dar eram sigur că nu mă înșelam.

— Ar trebui să punem la cale o metodă de a-l prinde când o s-o facă, a spus ea. Nu să tot căutăm un martor inexistent.

S-a ridicat și a pornit către ușă.

— Te sun mai târziu. Pa!

Și dusă a fost.

Am împins cu degetul punga albă de hârtie. Nu mai rămăsese nimic în ea. Exact ca mine: un exterior curat și neted, dar absolut nimic în interior.

Am împăturit punga și am pus-o în coșul de gunoi de sub birou. Aveam de lucru în dimineața aceea, muncă veritabilă în laboratorul poliției. Mă aștepta un lung raport de dactilografiat, pozele însoțitoare de sortat, dovezi de îndosariat. Erau treburi de rutină, o dublă omucidere care probabil că nu avea să ajungă niciodată la judecată, dar îmi place să mă asigur că tot ce trece prin mâna mea e organizat cum trebuie.

Și apoi, cazul ăsta se dovedea interesant. Stropii de sânge fuseseră foarte dificil de interpretat; printre jeturi

împroşcate din artere, victime multiple – care în mod evident se mişcaseră de colo-colo – şi rezultatul folosirii unui instrument care mai mult ca sigur că fusese un ferăstrău cu lanţ, îmi fusese aproape imposibil să descopăr o zonă de impact. Ca să acopăr toată camera, avusesem nevoie de două sticle de luminol, care dezvăluie până şi cele mai decolorate pete de sânge şi este şocant de scump, la 12 dolari sticla.

De fapt, trebuise să întind sfori care să mă ajute să-mi dau seama care fuseseră unghiurile de împroşcare iniţiale, tehnică suficient de veche încât să pară un fel de alchimie. Configuraţiile stropilor erau surprinzătoare, vii; erau împroşcături sălbatice de-a lungul şi de-a latul pereţilor, peste mobilă, televizor, prosoape, aşternuturi, perdele – o grozăvie sălbatică, uimitoare, cu sânge împrăştiat din belşug peste tot. Ai crede că până şi la Miami ar fi trebuit să existe cineva care să fi auzit ceva. Doi oameni hăcuiţi de vii cu un ferăstrău electric, într-o cameră de hotel elegant şi scump, iar vecinii au dat pur şi simplu televizoarele mai tare.

Aţi putea spune că pe dragul de Dexter, băiat silitor, slujba îl absoarbe cu totul, dar adevărul e că-mi place să lucrez meticulos şi să aflu pe unde se ascunde tot sângele până la ultima picătură. Motivele profesionale sunt evidente, dar nu chiar atât de importante pentru mine precum cele personale. Poate, într-o bună zi, un psihiatru angajat în sistemul penitenciar o să mă ajute să descopăr exact de ce.

În orice caz, bucăţile de cadavre erau reci de-a binelea la ora când am ajuns eu la faţa locului şi probabil că n-aveam să-l descoperim niciodată pe individul cu mocasini italieneşti confecţionaţi manual, mărimea 40. Dreptaci şi supraponderal, cu un rever teribil.

Dar perseverasem şi făcusem o treabă straşnică. Eu nu muncesc ca să-i prind pe băieţii răi. De ce-aş face aşa ceva? Nu, eu muncesc ca să fac ordine unde e haos. Ca să forţez ticăloasele de pete de sânge să se poarte cum trebuie şi apoi să dispară. Alţii se pot folosi de munca mea ca să prindă criminali; din partea mea, e-n regulă, dar nu contează.

Dacă o să fiu vreodată într-atât de neglijent încât să mă prindă, vor spune că sunt un monstru sociopat, un demon bolnav și pervertit, că nici măcar nu sunt uman, și probabil că mă vor trimite la moarte pe Old Sparky[15], radiind toți de superioritate și mulțumire de sine. Dacă-l vor prinde vreodată pe „numărul 40", vor spune că e un om rău, care a luat-o pe căi greșite din cauza constrângerilor sociale pe care avusese nenorocul să le înfrunte, și-l vor trimite la închisoare pentru vreo zece ani, după care îi vor da drumul cu bani de buzunar cât să-și cumpere un costum și-un ferăstrău electric nou.

La slujbă, zi după zi, îl înțeleg tot mai bine pe Harry.

[15] Porecla dată scaunului electric folosit la execuții, în unele state americane.

6

Seară de vineri. Seară de întâlniri amoroase în Miami. Și, mă credeți sau nu, Seară de Întâlnire Amoroasă pentru Dexter. Oricât ar părea de ciudat, am găsit pe cineva. Ce, cum? Dexter cel amorțit până-n străfunduri își dă întâlnire cu ibovnice debutante? Sex în rândurile Morților-Vii? Oare nevoia mea de-a imita viața a ajuns până la mimarea orgasmelor?

Respiră rar! Sexul n-a intrat nicidecum în ecuație. După ani de orbecăială îngrozitoare și stingherealã în încercarea de a părea normal, în sfârșit mă combinasem cu partenera perfectă.

Rita era aproape la fel de grav rănită ca mine. Căsătorită de prea tânără, luptase să-și țină mariajul pe linia de plutire timp de zece ani și doi copii. Fermecătorul ei tovarăș de viață avea câteva mici probleme. Întâi alcoolul, apoi heroina, dacă vă vine să credeți, și în cele din urmă cocaina. O și bătea, animalul. Spărgea mobila, urla, azvârlea cu lucrurile și profera amenințări. Pe urmă o viola. O infecta cu niște boli îngrozitoare luate de prin case de traficanți. Toate astea în mod regulat, iar Rita îndura, muncea și în două rânduri s-a luptat să-l țină la reabilitare. Apoi, într-o noapte, el s-a năpustit la copii, iar Rita a pus în sfârșit piciorul în prag.

Bineînțeles, fața i se vindecase între timp. Iar brațele și coastele rupte sunt cazuri de rutină pentru medicii din Miami. Rita era cât se poate de prezentabilă, exact pe placul monstrului.

Divorțul se pronunțase deja, bruta era la răcoare, și acum? Ah, misterele minții omenești! Cine știe cum, cine știe de ce, draga de Rita se hotărâse să iasă iar la întâlniri. Era foarte

convinsă că aceasta era Decizia Corectă – dar, ca rezultat al deselor bătute încasate de la Bărbatul Iubit, era complet neinteresată de sex. Poate doar de compania vremelnică a unui bărbat.

Căutase bărbatul perfect: sensibil, blând și dispus să aștepte. Îndelungată căutare, evident. Era vorba de un ins imaginar, unul care să-și dorească mai degrabă pe cineva cu care să stea de vorbă și să vadă filme decât pe cineva cu care să facă sex, fiindcă ea era Încă Nepregătită pentru Așa Ceva.

Am spus cumva imaginar? Păi, da. Ființele umane de sex masculin nu sunt așa. Cele mai multe femei află asta înainte să aibă doi copii și un prim divorț. Biata Rita se măritase prea devreme și nimerise prea rău, așa că nu mai învățase această lecție valoroasă. Și, ca produs secundar al recuperării după cumplita ei căsnicie, în loc să-și dea seama că toți bărbații sunt niște bestii, ea și-a creat această imagine romantică adorabilă a gentlemanului perfect, dispus să aștepte la nesfârșit până se deschidea, încet, ca un boboc de floare.

Mă rog. Zău așa. Poate o fi existat un asemenea bărbat cândva în Anglia victoriană – când avea la dispoziție câte un bordel la fiecare colț de stradă, unde putea să se descarce între două declarații bombastice de iubire fără fricțiune. Dar, după știința mea, nu în orașul Miami al secolului douăzeci și unu.

Și totuși, eu puteam imita la perfecție toate aceste lucruri. Iar realitatea este că îmi doream să le imit. Nu mă interesa câtuși de puțin o relație sexuală. Îmi doream o deghizare; Rita era exact ceea ce căutam.

Era, după cum spuneam, foarte prezentabilă. Micuță, nostimă și iute din fire, cu o siluetă subțire și atletică, păr blond scurt și ochi albaștri. Era o fanatică a fitnessului; își petrecea toate ceasurile libere alergând, mergând cu bicicleta și așa mai departe. De fapt, să transpirăm era una dintre activitățile noastre preferate. Traversaserăm Everglades pe biciclete, alergaserăm de mai multe ori în curse de 5 000 de metri și chiar trăseserăm de fiare împreună.

Şi cel mai bun lucru dintre toate erau cei doi copii ai ei. Astor avea opt ani, Cody avea cinci şi amândoi erau mult prea liniştiţi. Era şi normal să fie aşa. Copiii ai căror părinţi încearcă deseori să se omoare reciproc cu piese de mobilier tind să devină puţin cam retraşi. Aşa e orice copil crescut într-un loc al ororilor. Dar până la urmă pot fi eliberaţi – uitaţi-vă la mine. Am îndurat în copilărie grozăvii nenumite şi necunoscute, şi, cu toate astea, iată unde am ajuns: sunt un cetăţean util, un stâlp al comunităţii.

Poate că şi ăsta era unul dintre motivele ciudatei simpatii pe care o nutream faţă de Astor şi Cody. Fiindcă într-adevăr îmi plăcea de ei, ceea ce mi se părea lipsit de logică. Ştiu ce sunt şi înţeleg multe lucruri despre mine. Dar una dintre trăsăturile de caracter care mă buimăcesc cu adevărat este atitudinea pe care o am faţă de copii.

Îmi plac.

Sunt importanţi pentru mine. Contează.

Nu înţeleg treaba asta, zău. Sincer, nu mi-ar păsa dacă şi-ar da duhul brusc toate fiinţele umane din univers până la ultima, poate cu excepţia mea şi eventual a lui Deborah. Ceilalţi oamenii sunt pentru mine mai puţin importanţi decât mobila de grădină. După cum atât de elocvent s-a exprimat psihiatrul, îmi lipseşte complet percepţia realităţii celorlalţi. Şi nici nu mă simt împovărat de înţelegerea acestui fapt.

Dar copiii… copiii sunt deosebiţi.

Aveam „întâlniri amoroase" cu Rita de aproape un an şi jumătate, şi în tot acel timp le câştigasem încrederea lui Astor şi Cody, încetul cu încetul, acţionând în mod deliberat. Eram de treabă. N-aveam să le fac niciun rău. Ştiam întotdeauna când erau aniversările lor, zilele când li se puneau note în carnet, vacanţele. Puteam să vin la ei acasă, fiindcă n-aveam să le fac niciun rău. Eram de încredere.

De-a dreptul ironic. Dar adevărat.

Eu, singurul om în care puteau avea încredere cu adevărat. Rita credea că şi lucrul acesta făcea parte din îndelungata

și înceata curte pe care i-o făceam. Îi arătam că mă plăceau copiii ei, și-apoi, cine știe? Dar, în realitate, ei contau pentru mine mai mult decât ea. Poate era deja prea târziu, dar nu voiam să-i văd crescând și ajungând ca mine.

În acea seară de vineri, când am sunat la ușă, a deschis Astor. Purta un tricou lung pe care scria RUG RATS[16] și care îi atârna până sub genunchi. Își strânsese părul roșcat în două codițe și n-avea niciun fel de expresie pe fețișoara liniștită.

— Salut, Dexter, mi-a spus în felul ei mult prea potolit.

Pentru ea, două cuvinte erau o conversație lungă.

— Bună seara, frumoasă domnișoară, i-am răspuns cu vocea mea de lord Mountbatten. Îmi permiteți să remarc că arătați adorabil în seara aceasta?

— OK, a spus ea, ținând ușa deschisă.

Apoi a strigat peste umăr spre întunericul din zona canapelei:

— A venit!

Am intrat pe lângă ea. Chiar în spatele ei stătea Cody, de parcă venise s-o susțină în caz că ar fi fost nevoie.

— Cody, am zis şi i-am dat un baton de Necco Wafers.

Le-a luat fără să-și ia ochii de la mine și pur și simplu a lăsat mâna din nou pe lângă corp, fără să se uite la bomboane. N-avea să le deschidă până nu plecam eu, iar atunci avea să le împartă cu sora lui.

— Dexter? a strigat Rita, din cealaltă cameră.

— Aici sunt. Nu poți să-i înveți pe copiii ăștia să fie cuminți?

— Nu, a spus încetișor Cody.

O glumă. M-am holbat la ei. Ce mai urma? Într-o bună zi avea să cânte? Să danseze step pe stradă? Să ia cuvântul la convenția națională a democraților?

Rita a intrat foșnind, în timp ce-și prindea un cercel cu toartă. Ținând seama de împrejurări, era destul de

[16] *Rugrats*, serial american de desene animate din anii '90.

provocatoare. Purta o rochie de mătase de un albastru-deschis, ușoară ca o pană, care îi ajungea până la jumătatea coapsei, și, bineînțeles, încălțările ei de antrenament cele mai bune, marca New Balance. Până la ea nu mai întâlnisem, nici măcar nu auzisem, de vreo femeie care să poarte pantofi confortabili când merge la întâlniri amoroase. Încântătoare făptură.

— Hei, frumosule, a spus Rita. Stai să vorbesc cu bona și-am plecat de-aici.

S-a dus la bucătărie, de unde am auzit-o recapitulând instrucțiunile cu vecina adolescentă din vecini care avea grijă de copii. Ore de culcare. Lecții. Ce era și ce nu era permis să vadă la televizor. Numărul de mobil. Numărul pentru urgențe. Ce era de făcut în caz de otrăvire accidentală sau decapitare.

Cody și Astor continuau să se holbeze la mine.

— Vă duceți la film? m-a întrebat Astor.

Am dat din cap că da.

— Dacă reușim să găsim vreunul care să nu ne facă să vomităm.

— Câh, zis şi-a făcut o strâmbătură acră de tot, iar eu am simțit o undă de satisfacție.

— Tu vomiți la filme? m-a întrebat Cody.

— Cody! i-a zis Astor.

— Da? a insistat el.

— Nu. Dar de obicei vreau.

— Hai să mergem, a spus Rita, intrând hotărâtă și aplecându-se să-i dea fiecărui copil câte o sărutare pe obraz. S-o ascultați pe Alice. La nouă-i ora de culcare.

— Te mai întorci? a întrebat-o Cody.

— Cody! Sigur că mă-ntorc, a spus Rita.

— La Dexter mă refeream.

— O să dormi la ora aia, i-am răspuns. Dar o să-ți fac cu mâna din prag, bine?

— N-o să dorm, a spus el îndârjit.

— Atunci, o să intru să jucăm cărți.

— Serios?

— Categoric. Poker pe mize mari. Câștigătorul ia caii.

— Dexter! a spus Rita, dar tot a schițat un zâmbet. O să dormi la ora aia, Cody. Acum noapte bună, copii. Să fiți cuminți.

După care m-a luat de braț și m-a condus către ușă.

— Pe bune, mi-a șoptit. I-ai făcut pe ăștia doi să-ți mănânce din palmă.

Filmul n-a fost cine știe ce. Nu mi-a venit să vomit de-a binelea, dar târziu în noapte, la momentul când ne-am oprit la un mic local din South Beach ca să bem ceva, uitasem deja cea mai mare parte din el. A fost ideea Ritei să dăm pe acolo. Deși locuise la Miami aproape toată viața, încă mai credea că South Beach e un loc fascinant. Poate de la atâția patinatori pe rotile. Sau poate își închipuia că orice loc plin-ochi de oameni cu maniere proaste *trebuie* să fie fascinant.

În orice caz, am așteptat douăzeci de minute o masă micuță, iar după ce ne-am așezat am mai așteptat alte douăzeci să fim serviți. Nu m-a deranjat. Îmi plăcea să-i urmăresc pe idioții chipeși cum se uită unii la alții. Un sport popular grozav.

După aceea ne-am plimbat pe Ocean Boulevard, conversând fără noimă – o artă în care excelez. Era o noapte minunată. Din luna plină fusese ronțăit un colț cu câteva nopți în urmă, pe când eu îl primeam în ospeție pe părintele Donovan.

Pe când ne întorceam la locuința Ritei, din South Miami, după seara noastră standard, am trecut cu mașina prin dreptul unei intersecții dintr-o zonă mai puțin salubră din Coconut Grove. Clipitul unei lumini roșii mi-a atras atenția, făcându-mă să arunc o privire pe strada laterală. Scena unei crime: banda galbenă fusese întinsă deja și se vedeau câteva motociclete parcate în grabă, pieziș.

Iar el, mi-am spus, și chiar înainte să-mi dau seama la ce mă refeream, m-am trezit cotind cu mașina pe strada aceea.

— Ce facem? a întrebat Rita, cât se poate de logic.

— Ei, am spus, aș vrea să verific dacă n-au nevoie de mine pe-aici.

— N-ai pager?

I-am servit cel mai grozav zâmbet de vineri seara pe care-l aveam.

— Nu întotdeauna știu *ei* că au nevoie de mine.

Poate că aș fi oprit oricum acolo, ca să fac pe grozavul în fața Ritei. De ce să porți o mască dacă nu te vede nimeni cu ea? Dar adevărul este că micuța voce irezistibilă care mi se văicărea de mama focului în ureche m-ar fi făcut să mă opresc oricum. *Iar el.* Și trebuia să văd ce mai pusese la cale. Am lăsat-o pe Rita în mașină și m-am grăbit într-acolo.

Nimic bun nu pusese la cale, canalia. Era același morman de hălci omenești frumos împachetate. Angel-fără-legătură stătea încovoiat aproape în aceeași poziție ca aceea în care îl lăsasem la crima precedentă.

— *Hijo de puta*[17], a spus când m-am apropiat de el.

— Sper că nu-s eu ăla.

— Noi ăștilalți ne plângem că trebuie să lucrăm vineri seara, a spus Angel. Tu apari aici cu partenera de-ntâlnire. Și *tot* nu-i nimic pentru tine aici.

— Același individ, același tipar?

— Aceleași, a spus el, îndepărtând cu pixul învelitoarea de plastic. Uscate iască, iarăși. Niciun pic de sânge.

Cuvintele lui m-au făcut să simt o ușoară amețeală. M-am aplecat să arunc o privire. Bucățile de trup erau și de data asta uimitor de curate și uscate. Aveau o nuanță aproape albăstruie și păreau conservate în frântura lor de timp perfectă. Minunat.

— De data asta, o mică diferență la tăieturi, a spus Angel. În patru locuri.

Mi-a arătat cu degetul.

---

[17] Înjurătură în lb. spaniolă: „fiu de târfă".

— Aici e foarte grosolană, aproape că are-o notă de implicare emoțională. Pe urmă aici, uite, mai puțin. Acolo și-acolo, așa și-așa. Ei?

— Foarte drăguț, am spus.

— Și pe urmă uite-aci.

A dat la o parte cu un creion halca lipsită de sânge de deasupra. De sub ea a licărit alb o altă bucată. Carnea fusese despicată cu mare grijă, în lungime, dezvăluind osul curat.

— De ce să facă așa? a întrebat Angel pe un ton șoptit.

Am tras aer în piept.

— Experimentează, am spus. Încearcă să găsească modalitatea cea mai bună.

Și am rămas fixând cu privirea secțiunea netedă și uscată până mi-am dat seama că și Angel se uita la mine de multă vreme.

— Ca un copil care se joacă cu mâncarea, așa i l-am descris Ritei când m-am întors la mașină.

— Dumnezeule, a exclamat ea. E groaznic.

— Cred că termenul corect e atroce.

— Cum poți să glumești cu asta, Dexter?

I-am zâmbit liniștitor.

— În munca mea, ajungi cumva să te-obișnuiești. Toți facem glume ca să ne ascundem suferința.

— Doamne sfinte, păi, sper să-l prindă curând pe dementul ăsta.

M-am gândit la vraful ordonat de bucăți omenești, la varietatea tăieturilor, la minunata lipsă completă de sânge.

— Nu prea curând.

— Ce-ai spus? a întrebat ea.

— Am spus că nu cred să se-ntâmple prea curând. Ucigașul e extrem de inteligent, iar detectivul care se ocupă de caz e mai interesat de intrigi decât de rezolvarea crimelor.

S-a uitat la mine să vadă dacă glumeam. Apoi a rămas tăcută o vreme, în timp ce ne îndreptam spre sud pe US 1. N-a mai vorbit până în South Miami.

— Nu mă pot obișnui să văd… nu știu. Reversul? Felul cum sunt lucrurile în realitate? Felul cum le vezi tu! s-a hotărât în cele din urmă.

Cu asta m-a luat prin surprindere. Mă folosisem de tăcere ca să meditez la hălcile de trup frumos stivuite la care făcuserăm popas. Mintea mea flămândă dădea târcoale membrelor bucățite, curate și uscate, ca un vultur în căutarea unei ciozvârte de carne pe care s-o sfâșie. Observația Ritei era atât de neașteptată, încât, preț de-o clipă, nici să mă bâlbâi n-am fost în stare.

— Ce vrei să spui? am reușit să rostesc în cele din urmă.

S-a încruntat.

— Nu… nu știu exact. Atât că… Presupunem toți că… *lucrurile*… sunt în realitate într-un anume fel. În felul cum ar trebui să fie, nu? Și ele nu-s niciodată așa, întotdeauna sunt mai… nu știu. Mai întunecate? Mai omenești. Ca acum. Eu îmi spun, bineînțeles, că detectivul vrea să-l prindă pe ucigaș, nu cu asta se ocupă detectivii? Și până acum nu mi-a dat prin minte niciodată că o crimă ar putea avea de-a face şi cu jocurile de putere.

— Practic, totul are legătură cu jocurile de putere, am spus.

Am cotit pe strada ei și am încetinit în fața casei drăguțe, care nu ieșea din comun prin absolut nimic.

— Dar tu, a continuat ea – și nu părea să observe unde eram sau ce spusesem eu –, tu de-acolo pornești. Cei mai mulți nici n-ar sta să studieze atâta problema.

— Nu-s chiar atât de profund, Rita.

Am băgat mașina în parcare.

— E ca și cum toate lucrurile ar avea două fețe, fața pe care ne prefacem toți c-o au și fața adevărată. Și tu ești perfect conștient de asta și e ca un joc pentru tine.

Habar n-aveam ce încerca să spună. Adevărul este că, în timp ce ea vorbea, eu renunțasem la strădania de a înțelege și îmi lăsasem gândurile să rătăcească înapoi către ultima crimă;

curățenia cărnii, aspectul improvizat al tăieturilor, lipsa completă a sângelui, uscăciunea deplină, fără pată, imaculată…

— Dexter… a spus Rita și mi-a pus o mână pe braț.

Am sărutat-o.

Nu știu care dintre noi a fost mai surprins. Nu fusese câtuși de puțin un lucru la care să mă fi gândit dinainte să-l fac. Și categoric nu era vorba de parfumul ei. Dar mi-am lipit buzele de ale ei și le-am ținut acolo câteva clipe lungi.

S-a dat înapoi.

— Nu. Eu… Nu, Dexter.

— În regulă, am spus, încă șocat de ceea ce făcusem.

— Nu cred că vreau să… Nu sunt *pregătită* pentru… La naiba, Dexter.

Și-a desfăcut centura de siguranță, a deschis portiera și a fugit în casă.

Aoleu! mi-am spus. *Ce naiba oi fi făcut?*

Și știam că ar trebui să mă frământ din cauza asta și poate să mă simt dezamăgit că tocmai îmi distrusesem deghizarea după un an și jumătate în care o întreținusem cu greu.

Dar nu eram în stare să mă gândesc decât la hălcile de trup frumos stivuite.

Fără sânge.

Niciun strop.

7

Acest trup este întins întocmai cum îmi place mie. Brațele și picioarele sunt bine legate, iar gura este obturată cu bandă adezivă ca să nu fie zgomot şi să nu curgă nimic în perimetrul meu de lucru. Și îmi simt mâinile atât de sigure pe cuțit, încât sunt cât se poate de convins că va fi o treabă bună, aducătoare de mari satisfacții…

Atât doar că nu-i cuțit, e un fel de…

Atât doar că nu-i mâna mea. Chiar dacă mâna mea se mișcă odată cu mâna asta, nu-i a mea mâna care ține lama. Și, de fapt, încăperea e cam mică, e foarte îngustă, ceea ce are logică, fiindcă este… ce?

Și acum iată-mă plutind pe deasupra acestui spațiu de lucru perfect și compact, pe deasupra acestui trup care mă ispitește chinuitor, și pentru prima dată simt suflarea rece în jurul meu și chiar prin mine, cumva. Iar dacă aș putea să-mi simt dinții, sunt convins că mi-ar clănțăni. Și mâna mea, în perfectă sincronizare cu cealaltă mână, se ridică și se arcuiește spre spate pentru a tăia perfect…

Și, bineînțeles, mă trezesc în apartamentul meu. În picioare, lângă ușa de la intrare, complet despuiat. Mersul în somn îl mai înțeleg, dar dezbrăcatul în somn? Zău așa. Mă întorc împleticit la micul meu pat pe rotile. Așternutul e morman pe podea. Aerul condiționat a coborât temperatura până aproape de șaisprezece grade. Mi se păruse o idee bună azi-noapte, când mă simțeam cam înstrăinat de toate după ceea ce se întâmplase cu Rita. Ridicol și absurd, dacă se întâmplase cu adevărat. Dexter, tâlharul dragostei, furând sărutări. Așa că făcusem un duș lung și fierbinte când ajunsesem acasă, iar

înainte să mă urc în pat dădusem termostatul la minimum. N-am pretenția că înțeleg de ce, dar în momentele mele întunecate mi se pare că frigul e purificator. Nu atât revigorant, cât necesar.

Și se făcuse frig de-a binelea. Mult prea frig la momentul acela ca să-ți bei cafeaua și să-ți începi ziua printre ultimele rămășițe zdrențuite ale visului.

De regulă, nu-mi amintesc ce visez și oricum nu le acord viselor nicio importanță. Așadar, era ridicol că visul de acum îmi persista în minte.

...plutind pe deasupra acestui spațiu de lucru perfect și compact... mâna mea, în deplină sincronizare cu cealaltă mână, se ridică și se arcuiește spre spate pentru a tăia perfect...

Am citit cărțile. Poate pentru că n-am să fiu niciodată de-al lor, ființele omenești se arată interesate de mine. Prin urmare, cunosc tot simbolismul: plutirea este o formă a zborului, semnificând sex. Iar cuțitul...

Ja, Herr Doktor[18]. Cuțitul *ist eine* mamă, *ja*[19]?

Revino-ți, Dexter.

Doar un vis prostesc, fără sens.

Atunci a sunat telefonul și mai să-mi sară inima din piept.

— Ce-ai zice de micul dejun la Wolfie's? am auzit vocea lui Deborah. Fac cinste.

— E sâmbătă dimineață. N-o să reușim să intrăm.

— Mă duc eu înainte și ocup o masă. Ne vedem acolo.

Wolfie's Deli, din Miami Beach, era o tradiție la Miami. Și pentru că familia Morgan este una tipică pentru Miami, mâncam acolo de când ne știam la ocaziile speciale care cer delicatese. De ce o fi considerat Deborah că azi putea fi o asemenea ocazie, asta mă depășea, dar eram convins că avea să mă lumineze ea la momentul potrivit. Așa că am făcut un duș, m-am îmbrăcat lejer ca de sâmbătă dimineață și am pornit cu mașina către Beach. Era un trafic rarefiat pe

[18] „Da, domnule doctor" (în lb. germană).

[19] „(Cuțitul) este o mamă, da" (în lb. germană).

nou-renovatul dig rutier MacArthur, așa că în scurt timp îmi croiam drum politicos, cu coatele, prin înghesuiala de la Wolfie's.

După cum promisese, Deborah se instalase la o masă din colț. Stătea la taclale cu o chelneriță bătrână, o femeie pe care până și eu o recunoșteam.

— Rose, iubirea mea, i-am spus, aplecându-mă să-i sărut obrazul zbârcit.

S-a întors către mine cu încruntătura ei permanentă.

— Trandafirul meu irlandez sălbatic, am continuat.

— Dexter, mi-a răspuns cu vocea ei scârțâitoare și apăsatul accent central-european. Las-o moartă cu sărutatul, parc-ai fi vreun *faigelah*[20].

— *Faigelah*. Asta-i „logodnic" în irlandeză? am întrebat-o, așezându-mă pe scaun.

— *Feh*[21], a făcut ea, pornind cu pași târșiți spre bucătărie și clătinând din cap spre mine.

— Cred că-i place de mine, i-am spus lui Deborah.

— Cuiva ar trebui să-i placă și de tine. Cum a fost întâlnirea de aseară?

— Distracție pe rupte. Ar trebui să-ncerci și tu cândva.

— *Feh*, a spus Deborah.

— Nu poți să-ți petreci toate nopțile pe Tamiami Trail, în lenjerie, Deb. Îți trebuie și ție o viață.

— Îmi trebuie un transfer, a mârâit ea drept răspuns. La Investigații Criminale. Pe urmă mai vedem cu viața.

— Înțeleg. Categoric ar fi mai bine când ar zice copiii „Mami e la Criminale".

— Dexter, ce Dumnezeu!

— E o idee firească, Deborah. Nepoți și nepoate. Mulți Morgani mititei. De ce nu?

A scos un oftat prelung.

---

[20] Cuvânt provenit din idiș; în context, termen peiorativ pentru „homosexual".

[21] Interjecție care exprimă dezgustul, în idiș.

— Credeam c-a murit mama, a spus.

— Eu sunt canalul ei de comunicare. Prin brânzoaica asta.

— Păi, schimbă canalul. Ce știi despre cristalizarea celulelor?

M-a lăsat buimac.

— Oho! Tocmai ai spulberat toți adversarii din Campionatul de Schimbat Subiectul.

— Vorbesc serios, a spus ea.

— Atunci, sunt perplex, Deb. Cum adică cristalizarea celulelor?

— De la frig. Celule care s-au cristalizat din cauza frigului.

Lumina mi-a inundat creierii.

— Sigur că da, ce frumos!

Și undeva în străfunduri au început să răsune clopoței. *Frig... Frig curat, pur, și cuțitul rece aproape sfârâind când feliază carnea caldă. Frig curat, antiseptic, sângele încetinit și neputincios, atât de just și absolut necesar; frig.*

— De ce nu m-am... am început să zic.

Am închis gura când am văzut expresia de pe fața lui Deborah.

— Ce-i? m-a chestionat ea. Ce sigur că da?

Am clătinat din cap.

— Întâi zi-mi de ce vrei să știi.

M-a fixat îndelung cu o privire scormonitoare și a oftat iar.

— Cred că știi, a spus într-un târziu. A mai fost o crimă.

— Știu. Am trecut pe lângă locul ăla aseară.

— Am auzit că de fapt n-ai trecut pe lângă.

Am dat din umeri. Metro-Dade e o familie tare mică.

— Deci ce-nsemna acel „sigur că da"?

— Nimic, am răspuns, simțindu-mă în sfârșit ușor iritat. Doar carnea arăta puțin diferit. Dacă a fost ținută la rece... (Am gesticulat cu palmele întinse.) Asta-i tot, da? Cât de rece?

— Rece ca la măcelărie. De ce să facă asta?

Fiindcă e frumos, mi-am zis.

— Ar încetini curgerea sângelui, am răspuns cu voce tare.

Ea m-a studiat din priviri.

— E important?

Am inspirat adânc și poate ușor sacadat. Nu doar că n-aș fi putut să-i explic vreodată, dar m-ar fi băgat la răcoare dacă aș fi încercat.

— E vital, am spus.

Dintr-un motiv oarecare mă simțeam stânjenit.

— De ce vital?

— E… of… Nu știu. Cred că are o fixație cu sângele, Deb. E doar o senzație pe care mi-o dă… Nu știu, nu există dovezi, ai văzut.

Iar se uita la mine cu privirea aceea. Am încercat să mă gândesc la un răspuns, dar n-am reușit. Dexter limbă-dulce, iată-l cu gura uscată și negăsind o vorbă de spus.

— Rahat, a spus ea într-un târziu. Asta-i tot? Frigul încetinește sângele, și ăsta-i un lucru vital? Haide, măi. La ce dracu'-i bună treaba asta, Dexter?

— Deborah, eu nu fac nimic „bun" înainte de cafea, am spus cu un efort eroic de revenire. Doar corect.

— Rahat.

Rose ne-a adus cafeaua. Deborah a sorbit din ea și mi-a spus:

— Aseară am primit o invitație la informarea de șapte'ș'două de ore.

Am bătut din palme.

— Minunat. Te-ai ajuns. La ce mai ai nevoie de mine?

Politica de la Metro-Dade este de a reuni echipa de la Omucideri la aproximativ șaptezeci și două de ore de la comiterea unei crime. Ofițerul însărcinat cu investigația și echipa sa discută cazul cu medicul legist și uneori cu cineva de la procuratură. În felul acesta, toată lumea este la curent cu informațiile. Dacă Deborah fusese invitată însemna că o implicau și pe ea.

S-a încruntat la mine.

— Nu mă pricep la politică, Dexter. Simt că LaGuerta mă tot împinge deoparte, dar nu pot să fac nimic în privința asta.

— Încă-și mai caută martorul misterios?

Deborah a dat din cap afirmativ.

— Pe bune? Chiar și după crima nouă de aseară?

— Zice că asta-i dovada. Fiindcă toate tăieturile noi sunt complete.

— Dar toate sunt *diferite*, am protestat.

Ea a dat din umeri.

— Iar tu i-ai sugerat…?

Deb și-a ferit privirea.

— I-am spus că după părerea mea e pierdere de vreme să cauți un martor, când e evident că ucigașul n-a fost întrerupt, doar nesatisfăcut.

— Aoleu! am făcut. *Chiar* că nu știi nimic despre politică.

— Păi, dă-o dracu', Dex.

Două doamne în vârstă de la masa de alături au fulgerat-o cu privirea. Ea n-a observat.

— Ce-ai spus tu era logic, a continuat. Este *evident*, iar ea nici nu mă ia în seamă. Ba și mai rău.

— Ce-ar putea fi mai rău decât să fii ignorată?

S-a îmbujorat.

— La sfârșit am surprins niște uniforme râzând de mine pe-nfundate. Circulă o poantă, și-i despre mine.

Și-a mușcat buzele și s-a uitat în altă parte.

— Einstein.

— Mă tem că nu pricep, am spus.

— Dacă țâțele mele ar fi creier, Einstein aș fi, m-a lămurit ea pe un ton amărât.

Ca să nu râd, mi-am dres glasul.

— Ca să vezi ce vorbe răspândește ea despre mine, a continuat Deb. Etichetele astea de rahat se lipesc de tine și pe urmă nu mai ajungi să fii promovat, fiindcă li se pare că

nimeni n-o să te mai respecte când ai o poreclă de-asta. Dă-o *dracu'*, Dex, femeia asta îmi distruge cariera.

Am simțit căldura unui val de dorință protectoare.

— E o tâmpită.

— Să-i spun și ei asta, Dex? Ar fi o politică înțeleaptă?

Sosi și mâncarea noastră. Rose ne-a trântit farfuriile în față ca și cum ar fi fost condamnată de un judecător corupt să le servească micul dejun unor ucigași de prunci. I-am adresat un zâmbet gigantic, iar ea a plecat târșâindu-și picioarele și bombănind în surdină.

Am luat o înghițitură și m-am concentrat din nou asupra problemei lui Deborah. Trebuia să încerc să mă gândesc la ea în acești termeni: problema lui Deborah. Nu „crimele acelea fascinante". Nu „acel MO[22] uluitor de atractiv", sau „treaba aceea foarte asemănătoare cu ceea ce mi-ar plăcea foarte mult să fac și eu cândva". Trebuia să rămân neimplicat, dar cu câtă forță mă atrăgea! Până și visul din noaptea precedentă, cu aerul său rece. Pură coincidență, desigur, dar tot neliniștitoare.

Ucigașul acesta ajunsese la esența a ceea ce însemnau omorurile mele. Prin felul cum lucra, bineînțeles, nu prin felul în care-şi alegea victimele. Trebuia oprit, cu siguranță, nici nu se punea problema. Bietele târfe...

Totuși... Nevoia de frig... Foarte interesant de explorat cândva. Să găsești un locșor drăguț, strâmt și întunecat...

Strâmt? Asta de unde mai venea?

Din visul meu, firește. Dar acesta era doar un fel de-a spune că subconștientul meu voia să mă gândesc la asta, nu-i așa? Și, cumva, ideea de strâmt părea numai bună. Rece și strâmt...

— Un camion frigorific, am spus.

Am deschis ochii. Deborah, cu gura plină de omletă, s-a luptat din greu să înghită ca să poată vorbi.

— Poftim?

---

[22] *Modus operandi* (metodă de operare).

— Ei, doar o bănuială. Mă tem că nu-i o deducție veritabilă. Dar este c-ar avea logică?

— Ce să aibă logică? a întrebat ea.

Am lăsat privirea în farfurie și m-am încruntat, încercând să-mi închipui cum ar funcționa treaba.

— El vrea un mediu rece. Ca să încetinească fluxul sanguin și fiindcă e, ăă… mai curat.

— Dacă zici tu.

— Chiar asta zic. Și trebuie să fie un spațiu strâmt…

— De ce? De unde dracu' a mai apărut și ideea asta, spațiu strâmt?

Am preferat să nu-i aud întrebarea.

— Deci un camion frigorific ar îndeplini condițiile astea, plus că e mobil, așa că poți să arunci gunoiul mult mai ușor după ce termini.

Deborah a mușcat din chiflă și a stat pe gânduri câteva clipe, mestecând.

— Vasăzică, a spus ea în cele din urmă și a înghițit dumicatul, criminalul s-ar putea să aibă acces la un camion d-ăsta? Sau să-l dețină?

— Mmm, s-ar putea. Dar cadavrul de azi-noapte a fost primul care vădea semne c-a fost ținut la rece.

Deborah s-a încruntat.

— Deci s-a dus și și-a cumpărat un camion?

— Probabil că nu. Încă mai experimentează. Probabil că a încercat răcirea dintr-un impuls.

Ea a dat din cap a încuviințare.

— Și n-o s-avem noi norocul ăsta să-și câștige existența conducând așa un camion, este?

Mi-am compus zâmbetul de rechin vesel.

— Ah, Deb! Ce ageră ești în dimineața asta. Nu, mă tem că amicul nostru e mult prea deștept ca să lase loc unor asemenea asociații logice.

Deborah a sorbit din cafea, a lăsat ceașca jos și s-a rezemat de spătar.

— Deci căutăm un camion frigorific furat, a spus într-un târziu.

— Mă tem că da. Dar câte puteau fi furate în ultimele patruzeci și opt de ore?

— În Miami? a întrebat ea, pufnind. Se fură unul, se duce vestea că merită furat și din senin orice nenorocit de gangster cu idei noi de doi bani, orice *marielito*[23], orice *crackhead*[24] și june care face pe deșteptul trebuie să fure unul, doar așa, ca să țină pasul.

— Să sperăm că nu s-a dus încă vestea.

Deborah și-a înghițit ce-i mai rămăsese din chiflă.

— O să verific.

După care s-a întins peste masă și m-a strâns de mână, spunându-mi:

— Îți sunt foarte recunoscătoare.

Timp de două secunde mi-a surâs sfios, ezitant.

— Dar mă-ngrijorează felul cum ai ajuns să deduci treburile astea, Dex. Pur și simplu sunt…

A lăsat privirea în jos și m-a strâns iar de mână.

I-am răspuns cu același gest.

— Lasă îngrijoratul în seama mea, i-am spus. Tu vezi de găsește camionul.

---

[23] Termen din limba spaniolă care desemnează o persoană refugiată în SUA din Mariel (nordul Cubei) în timpul valului uriaș al emigrației îngăduite de președintele cubanez Fidel Castro între 15 aprilie și 31 octombrie 1980.

[24] Dependent de cocaină.

8

În teorie, până la întâlnirea de șaptezeci și două de ore a poliției metropolitane, toată lumea are timp să obțină câte ceva pentru cazul la care lucrează, dar ea are loc suficient de devreme pentru ca pistele să fie calde încă. Așa se face că luni dimineață, într-o sală de ședințe de la etaj, brigada de luptă împotriva criminalității aflată sub conducerea neîmblânzitului detectiv LaGuerta s-a adunat laolaltă încă o dată pentru informarea de șaptezeci și două de ore. M-am alăturat și eu adunării. Am sesizat câteva priviri îndreptate spre mine și câteva comentarii cumsecade de la polițiștii care mă cunoșteau. Doar vorbe de duh simple și pline de voie bună, precum „Hei, băiatul cu sângele, unde ți-e racleta?" Lume aleasă, ce mai, și în curând Deborah a mea avea să se numere printre ei. Mă simțeam plin de mândrie și umilință pentru faptul că eram în aceeași încăpere cu ei.

Din păcate, sentimentele acestea nu erau împărtășite de toți cei prezenți.

— Ce dracu' cauți aici? a mârâit sergentul Doakes.

Era un negru uriaș, cu un aer de ins veșnic ofensat și ostil. Emana o ferocitate rece, care cu siguranță i-ar fi de folos cuiva cu un hobby ca al meu. Mare păcat că nu puteam fi prieteni. Dar, nu știu din ce motiv, îi detesta pe toți tehnicienii de laborator, iar dintr-un motiv suplimentar de asemenea necunoscut, asta însemna că îl detesta în special pe Dexter. Pe lângă asta, deținea recordul la ridicat greutăți pe bancheta. Așa că merita zâmbetul meu tactic.

— Am venit și eu s-ascult, sergent, i-am răspuns.

— N-ai ce dracu' să cauți aici. Ieși dracu' d-aici.

— Poate să rămână, sergent, a intervenit LaGuerta.

Doakes s-a încruntat la ea.

— La ce dracu'?

— Nu vreau să supăr pe nimeni, am spus, strecurându-mă către ușă, fără prea mare convingere.

— Totul e în regulă, a spus LaGuerta, adresându-mi un zâmbet autentic.

Apoi s-a întors către Doakes, repetând:

— Poate să rămână.

— Îmi dă nişte afurisiți de fiori pe şira spinării, a bombănit Doakes.

Începeam să-i apreciez calitățile mai subtile. Bineînțeles că-i dădeam nişte afurisiți de fiori pe şira spinării. Singura întrebare valabilă era de ce, dintr-o cameră plină de polițiști, el era singurul cu suficientă intuiție ca să simtă fiori îndrăciți în prezența mea.

— Să începem, a spus LaGuerta, pocnind ușurel din bici, nelăsând vreo urmă de îndoială asupra faptului că ea era acolo factorul de decizie.

Doakes s-a pleoștit la loc în scaunul lui, aruncându-mi o ultimă privire încruntată.

Prima parte a ședinței era o chestiune de rutină; rapoarte, manevre politice, toate lucrurile mărunte care ne fac umani. Cel puțin pe aceia dintre noi care sunt umani. LaGuerta i-a pus la curent pe ofițerii de presă cu ceea ce puteau și ceea ce nu puteau să dea publicității. Printre lucrurile pe care le puteau da publicității se număra o nouă fotografie lucioasă pe care și-o făcuse LaGuerta special pentru această ocazie. Se prezenta serioasă și totuși plină de farmec; puternică, dar rafinată. În imaginea aceea aproape că o puteai vedea ajungând locotenent. Măcar de-ar fi avut și Deborah atâta isteține în relațiile publice.

A durat aproape un ceas până să ajungem la crimele propriu-zise. Dar în cele din urmă LaGuerta a cerut să audă

raportul progreselor făcute în găsirea misteriosului ei martor. Nimeni n-avea nimic de raportat. Am încercat din greu să par surprins.

LaGuerta a tratat grupul cu o încruntătură poruncitoare.

— Haideți, oameni buni. Cineva trebuie să descopere ceva în treaba asta.

Dar nimeni n-a descoperit nimic și a urmat o pauză în care grupul și-a studiat unghiile, a studiat podeaua și panourile fonice de pe tavan.

Deborah și-a dres glasul.

— Eu, ăă... a spus ea și a mai tușit o dată. Eu am avut, ăă, o idee. Altă idee. Să-ncercăm ceva într-o direcție puțin diferită.

O spusese ca pe un citat cu ghilimele, ceea ce și era. Oricât aș fi antrenat-o, nu reușeam s-o fac să spună lucrurile astea pe un ton firesc, dar cel puțin respectase întocmai formularea mea în cuvinte corecte politic.

LaGuerta a ridicat o sprânceană perfectă în artificialitatea ei.

— O idee? Zău?

Și a făcut o strâmbătură menită să arate cât de surprinsă și încântată era.

— Cum să nu, te rog să ne-o împărtășești, agent Ein... adică, agent Morgan.

Doakes a chicotit. Încântător individ.

Deborah s-a îmbujorat, dar a continuat cu stoicism.

— Ăă, cristalizarea celulară. La ultima victimă. Aș vrea să verific dacă s-a raportat furtul vreunui camion frigorific în ultima săptămână.

Tăcere. O tăcere completă, tâmpă. Tăcerea vițeilor. Nu se prinseseră, capete seci, și nici Deborah nu-i făcea să priceapă. A lăsat tăcerea să se prelungească – o tăcere pe care LaGuerta a exploatat-o din greu cu o încruntare drăguță, o căutătură nedumerită prin încăpere ca să vadă dacă mai era

cineva care înțelegea ce se întâmplă, iar apoi cu o privire politicoasă spre Deborah.

— Un camion… frigorific? a întrebat La Guerta.

Deborah părea tulburată de-a binelea, biata fată. Nu era ea aia căreia să-i facă plăcere să vorbească în public.

— Chiar așa, a spus ea.

LaGuerta a lăsat ecoul să plutească în aer, bucurându-se de el.

— Mm, hmm, a făcut ea.

Deborah s-a întunecat la față; nu era semn bun. Mi-am dres vocea, dar, fiindcă n-am rezolvat nimic cu asta, am tușit, suficient de tare ca să-i amintesc să-și păstreze calmul. S-a uitat la mine. La fel și LaGuerta.

— Scuze, am spus. Cred că mă-ncearcă o răceală.

Ar putea cineva să pretindă un frate mai bun decât mine, zău așa?

— Ăă, *răceala*, a spus deodată Deborah, agățându-se de ancora mea de salvare. Un vehicul cu refrigerator ar putea fi cauza probabilă pentru acest tip de leziuni ale țesuturilor. Și e mobil, ca să fie greu de prins. Și ar fi mult mai ușor să scape de cadavru. Așa că, ăă, dacă s-a furat vreunul, adică un camion… unul frigorific… am putea avea o pistă.

Mă rog, cam asta era ideea principală, iar ea o pusese pe tapet. Vreo două-trei încruntături au înflorit prin încăpere. Aproape că auzeam rotițele învârtindu-se.

Însă LaGuerta s-a mulțumit să dea din cap.

— Foarte… *interesantă* idee, agent, a spus ea.

Accentuase foarte puțin cuvântul *agent*, ca să ne amintească tuturor că, într-adevăr, aici era o democrație în cadrul căreia toată lumea putea să-și spună părerea, dar zău așa…

— Dar eu tot pariez pe găsirea martorului. Știm că bărbatul ăsta există pe undeva.

A zâmbit – un zâmbet calculat să fie sfios.

— Ori *femeia* asta, a continuat, ca să arate că putea fi perspicace. Dar cineva a văzut ceva. Știm asta din *dovezi*. Deci

hai să ne concentrăm pe asta și să lăsăm agățatul de câte-un pai în seama băieților din Broward, da?

S-a întrerupt, așteptând până când un mic chicotit a dat ocol încăperii.

— Agent Morgan, aș aprecia dacă ai continua să ne-ajuți discutând cu târfele. Au ajuns să te cunoască acolo, în stradă.

Doamne, că tare se mai pricepea. Înlăturase posibilitatea ca vreunul să se mai gândească la ideea lui Deb, o pusese pe Deb la punct și regrupase iar echipa în spatele ei cu gluma despre rivalitatea dintre noi și Broward County. Toate astea din câteva cuvinte simple. Îmi venea să aplaud.

Doar că, bineînțeles, eu eram în echipă cu biata Deborah, care tocmai fusese făcută una cu podeaua. A deschis gura o clipă, apoi a închis-o și i-am văzut mușchii obrajilor încordându-se în timp ce își retrăgea cu grijă expresia feței până în zona Polițist Neutru. Tot un spectacol de mâna-ntâi, dar adevărul era că nici nu se compara cu cel oferit de LaGuerta.

Restul ședinței s-a derulat fără alte evenimente. Nici că mai era ceva de discutat în afară de ceea ce fusese deja spus. Așa se face că, la foarte scurtă vreme după abilul act de umilire pus în scenă de LaGuerta, întâlnirea s-a terminat și iată-ne din nou pe hol.

— Dracu' s-o ia, a bombănit încet Deborah. S-o ia, s-o ia, *s-o ia*!

— Categoric.

Ea m-a țintuit cu privirea.

— Mersi, frățioare. De mare folos mi-ai fost acolo.

Am ridicat din sprâncene.

— Dar ne-am înțeles să nu mă amestec în treaba asta. Ca să ți se recunoască ție meritul.

A scos un fel de mârâit.

— Ce mai merit mi s-a recunoscut! M-a făcut s-arăt ca o idioată.

— Cu tot respectul, soră dragă, jumătate de treabă i-ai făcut-o tu.

Deborah s-a uitat la mine, s-a uitat în altă parte, apoi a fluturat din mâini în semn de dezgust.

— Și ce-ar fi trebuit să zic? Nici măcar nu-s în echipă. Sunt și eu acolo fiindcă a zis căpitanul că trebuie să-mi dea voie și mie.

— Și n-a zis că trebuie să te și asculte.

— Și nici nu mă ascultă. Și nici de-acum înainte, a spus Deborah cu amărăciune. Treaba asta, în loc să-mi deschidă ușa la Investigații Criminale, o să-mi omoare cariera. O să mor scriind amenzi de parcare, Dexter.

— Există o cale de ieșire, Deb, i-am spus, dar privirea pe care a întors-o la mine era doar o treime speranță.

— Care?

I-am zâmbit – zâmbetul meu cel mai reconfortant, cel mai greu de reprodus, zâmbetul de tip „nu-s chiar așa rechin".

— Găsește camionul, i-am spus.

Au trecut trei zile până să mai aud vești de la draga mea soră vitregă, ceea ce pentru ea era o perioadă destul de lungă în care să nu vorbească cu mine. A intrat în biroul meu joi, imediat după prânz, cu o mutră acră.

— L-am găsit, mi-a spus, iar eu n-am știut la ce se referea.

— Ce-ai găsit, Deb? Fântâna Țâfnei?

— Camionul, a spus ea. Camionul frigorific.

— Dar asta-i o veste grozavă! De ce ai aerul ăsta de parcă ai căuta pe cineva să-i tragi palme?

— Fiindcă asta și fac, a spus, trântind vreo patru sau cinci pagini capsate laolaltă. Uită-te la asta.

Am ridicat foile și am aruncat o privire la cea de deasupra.

— Aha. Câte sunt cu totul?

— Douăzeci și trei. În ultima lună, s-au raportat furate douăzeci și trei de camioane frigorifice. Băieții de la circulație spun că cele mai multe-s găsite prin canalele navigabile, incendiate pentru banii de asigurare. Nimeni nu se dă de

ceasul morții să le dea de urmă. Așa că nici cu astea nu se-agită nimeni și nici pe viitor n-o să se-agite.

— Bun venit la Miami.

Deborah a oftat, și-a luat lista înapoi din mâinile mele și s-a moleşit în scaun de parcă tocmai și-ar fi pierdut toate oasele.

— Nici gând să le pot verifica pe toate, cel puțin nu singură. Mi-ar lua luni de zile. Dă-o dracu', Dex. Acuma ce ne facem?

Am clătinat din cap.

— Îmi pare rău, Deb. Dar acum trebuie să așteptăm.

— Atâta tot? Doar s-așteptăm?

— Atâta tot.

Și atât a fost. Timp de două săptămâni după aceea, asta a fost tot. Am așteptat.

Iar după aceea…

9

M-am trezit scăldat în sudori, neștiind prea bine unde mă aflam și absolut convins că era pe cale să se petreacă o nouă crimă. Undeva, nu prea departe, *el* era în căutarea următoarei victime, strecurându-se pe nesimțite prin oraș, ca un rechin în jurul recifului. Eram atât de convins, încât aproape că auzeam pârâitul benzii adezive. Ieșise la vânătoare, să-și hrănească Pasagerul Întunecat, iar acesta îmi vorbea mie. Îl însoțisem în somn, ca o remoră fantomatică, în cercurile largi și lente pe care le descria.

M-am ridicat în capul oaselor, în patul meu mic, și mi-am dat la o parte așternutul răsucit. Ceasul de pe noptieră arăta 3.14. Trecuseră patru ore de când mersesem la culcare și mă simțeam de parcă în tot acest timp mi-aș fi croit drum prin junglă cu un pian în spinare. Eram asudat, țeapăn și tâmp, incapabil să mai formez vreun alt gând în afară de certitudinea că se întâmpla pe undeva prin oraș, fără mine.

Se terminase cu somnul în noaptea aceea, nu încăpea îndoială. Am aprins lumina. Mâinile îmi erau jilave, lipicioase și tremurătoare. Le-am șters de cearșaf, dar nu mi-a fost de niciun folos. Așternutul era la fel de umed. M-am împleticit până la baie să mă spăl pe mâini. Mi le-am băgat sub jetul de apă. Din țeavă curgea apă călduță, la temperatura camerei, și la un moment dat mă spălam pe mâini în sânge, iar apa s-a făcut roșie; doar o clipă, în semiîntunericul băii, chiuveta a devenit de un roșu sângeriu.

Am închis ochii.

Lumea s-a schimbat.

Avusesem intenția să scap de festa pe care mi-o juca lumina și de senzația de somnolență. Închideam ochii, îi deschideam și gata cu iluzia, nu mai era decât apă simplă și curată în chiuveta mea. Când colo, era de parcă atunci când închisesem ochii deschisesem o a doua pereche de ochi, către o altă lume.

Mă întorsesem în visul meu, plutind ca o lamă de cuțit pe deasupra luminilor de pe Biscayne Boulevard, zburând rece și tăios, îndreptându-mă direct asupra țintei mele, și...

Am deschis iar ochii. Apa era doar apă.

Dar eu ce eram?

Am scuturat din cap cu violență. Ușurel, bătrâne; fără vreun Dexter ieșit din străfunduri, te rog. Am inspirat adânc și m-am privit cu coada ochiului. În oglindă arătam așa cum trebuia să arăt. Trăsăturile îmi erau netulburate, sub un control riguros. Ochi albaștri calmi și zeflemitori, perfectă imitație a vieții omenești. În afară de faptul că mi se ridicase părul în cap de-mi stătea ca lui Stan Laurel, nu se vedea niciun semn al acelui lucru, orice-o fi fost el, care îmi săgetase creierul pe jumătate adormit și scuturase somnul din mine.

Am închis ochii iar, cu grijă.

Întuneric.

Pur și simplu întuneric. Nu tu zbor, nu tu sânge, nu tu lumini ale orașului. Doar dragul de Dexter cu ochii închiși în fața oglinzii.

I-am deschis din nou. Salut, dragă băiete, mă bucur să te văd iar. Dar unde naiba mi-ai fost?

Asta era întrebarea, desigur. Îmi petrecusem cea mai mare parte a vieții netulburat nici de vise, nici de halucinații. N-aveam parte nici de viziuni ale Apocalipsei, nici de simboluri jungiene neliniștitoare, bolborosind din străfundurile subconștientului meu. Nimic nu se ivește în nopțile lui Dexter. Când mă duc la culcare, dorm pe de-a-ntregul.

Și-atunci, ce se-ntâmplase? De ce-mi apăruseră acele imagini?

Mi-am dat cu apă pe față și mi-am netezit părul spre spate. Desigur, gestul acesta nu mi-a adus răspunsul la întrebare, dar m-a făcut să mă simt ceva mai bine. Cât de rău puteau sta lucrurile dacă părul îmi era îngrijit?

Adevărul era că habar n-aveam. Lucrurile putea sta cât se poate de rău. Poate că-mi pierdeam mințile, ori măcar o parte din ele. Nu cumva de ani de zile alunecam treptat în demență, iar acest nou criminal nu făcuse decât să declanșeze prăbușirea finală cu capul înainte în nebunia absolută? Cum puteam spera să cântăresc sănătatea mintală a unuia ca mine?

Imaginile dădeau senzația că sunt cât se poate de reale. Dar nu era posibil; fusesem aici, în patul meu. Și totuși, aproape că simțisem izul înțepător de apă sărată, gaze de eșapament și parfum ieftin plutind peste Biscayne Boulevard. Complet real – și nu este acesta unul dintre semnele nebuniei, faptul că nu poți desluși iluzia de realitate? Nu aveam nici răspunsuri, nici vreo cale de a le găsi. Mersul la psihiatru ieșea din discuție, bineînțeles; aș fi speriat de moarte sărmana creatură și poate că ar fi simțit că are o datorie de onoare să mă vadă închis pe undeva. Desigur, n-aș fi putut să contest înțelepciunea unei asemenea idei. Dar, dacă-mi pierdeam controlul asupra echilibrului mental pe care mi-l construisem cu migală, asta era numai și numai problema mea, iar prima parte a problemei era faptul că nu exista nicio cale de-a ști cu certitudine.

Deși, dacă mă gândeam bine, o cale tot exista.

Zece minute mai târziu treceam cu mașina pe lângă Dinner Key. Conduceam încet, din moment ce nu știam, de fapt, ce anume căutam. Acea parte a orașului era adormită, ca întotdeauna de altfel. Câțiva inși încă se mai învârteau ca titirezii prin peisajul orașului Miami: turiști care băuseră prea multă cafea cubaneză și n-aveau somn. Oameni din Iowa căutând vreo benzinărie. Străini căutând South Beach. Și, desigur, prădătorii – criminali, tâlhari, drogați, vampiri,

strigoi și tot soiul de monștri asemenea mie. Dar în zona aceea, la ora aceea, erau foarte puțini la numărătoare. Așa arăta Miami golit, pustiit de-a dreptul, un loc căruia fantoma mulțimilor din timpul zilei îi dădea un aer singuratic. Era un oraș care se ciopârțise singur până ce nu mai rămăsese din el decât un biet teren de vânătoare, fără masca țipătoare a soarelui și a tricourilor sclipitoare.

Așa că am ieșit la vânătoare. Ceilalți ochi ai nopții se fixau asupra mea și apoi îmi dădeau drumul, pe când treceam fără să încetinesc. M-am îndreptat spre nord pe vechiul pod mobil, prin centrul orașului Miami, încă neștiind prea bine ce căutam și negăsind nimic – și totuși, dintr-un motiv abscons și incomod, absolut convins că voi găsi, că mergeam în direcția corectă, că *ceva* mă aștepta, undeva înainte.

Imediat după Omni, viața de noapte s-a însuflețit. Mai multă activitate, mai multe lucruri de văzut. Vacarm pe trotuare, muzici cu timbru metalic intrând și ieșind pe geamurile mașinii. Frumoasele nopții se adunau cârduri pe la colțurile străzilor, chicotind între ele sau holbându-se prostește la mașinile care treceau pe alături. Iar șoferii încetineau ca să le măsoare și ei din priviri, căscând gura la costumațiile lor și la ceea ce lăsau neacoperit. Două străzi mai în față s-a oprit un Corniche nou și imediat un stol de fete și-a luat zborul din întunecime, a coborât de pe trotuar în stradă și a înconjurat mașina. Traficul aproape că s-a blocat, a început vacarmul claxoanelor. Cei mai mulți șoferi s-au oprit puțin, mulțumindu-se să privească, dar o dubă a ocolit nerăbdătoare grupul de mașini și a ieșit pe sensul opus.

O dubă frigorifică.

Nu era nimic notabil, mi-am spus. O livrare de iaurt pe timp de noapte; cârnați de porc pentru micul dejun, prospețime garantată. O încărcătură de bibani îndreptându-se către nord sau către aeroport. Furgoane frigorifice se mișcau necontenit prin Miami, chiar și în acele momente, chiar și la ceas de noapte. Asta era tot și nimic mai mult.

Dar, cu toate astea, am apăsat pedala de accelerație. Am făcut slalom prin trafic până am ajuns la trei mașini distanță de Corniche și de șoferul său aflat sub asediu. Traficul s-a oprit. Am privit în urma dubei. Se îndrepta glonț către Biscayne, având drum deschis de o serie de semafoare pe verde. O pierdeam dacă rămâneam prea în urmă. Și dintr-odată mi-am dorit cu ardoare să n-o pierd.

Am așteptat un gol în trafic și am virat rapid pe sensul opus. Într-o clipă înconjuram Corniche-ul și apoi acceleram, apropiindu-mă de dubă. Încercând să nu mă mișc prea repede, să nu ies în evidență, dar micșorând treptat spațiul dintre noi. Era la trei semafoare în fața mea, apoi la două.

Apoi i s-a aprins culoarea roșie, dar n-am apucat să-l ajung din urmă și să jubilez, că am prins și eu roșu. M-am oprit. Mi-am dat seama, oarecum surprins, că-mi rodeam buzele. Eram agitat; eu, Dexter-de-Gheață. Simțeam anxietate omenească, disperare, chin emoțional veritabil. Voiam să prind din urmă camionul acela și să mă conving cu ochii mei, ah, cât îmi doream să pun mâna pe dubă, să deschid portiera cabinei, să arunc o privire înăuntru…

Și după aceea? Să-l arestez de unul singur? Să-l duc de mână la scumpa de LaGuerta? Vezi ce-am pescuit? Pot să-l păstrez? Era la fel de posibil să mă păstreze el pe mine. Era în plină frenezie a vânătorii, iar eu abia dacă reușeam să mă țin după el, ca un frate mai mic indezirabil. Și de ce mă țineam după el? Voiam pur și simplu să-mi dovedesc că despre el era vorba, *el* și nimeni altul, că ieșise să dea târcoale în căutarea unei prăzi și că nu eram eu nebun? Iar dacă nu eram nebun… de unde știusem? Ce se petrecea în creierul meu? Până la urmă, poate că nebunia era o soluție mai fericită.

Un bătrân își târa picioarele prin fața mașinii mele, traversând strada cu o lentoare incredibilă și cu pași dureros de mici. L-am urmărit cu privirea câteva clipe, minunându-mă cum o fi viața când te miști atât de încet, după care am ridicat iar ochii spre duba frigorifică.

Primise verde. Eu încă nu.

A accelerat imediat, pornind către nord la limita superioară a vitezei legale, în timp ce luminile farurilor din spate i se micșorau sub ochii mei, cât așteptam să mi se schimbe și mie culoarea semaforului.

Ceea ce am refuzat să mai fac. Așa că, scrâșnind din dinți – ușurel, Dex! –, am pornit pe roșu, ratându-l la mustață pe bătrân. Nici n-a ridicat privirea, nici nu s-a oprit din mers.

Limita de viteză pe porțiunea aceea din Biscayne Boulevard era de cincizeci și cinci de kilometri la oră. În Miami, asta înseamnă că dacă mergi cu mai puțin de optzeci o să te trezești dat la o parte de pe șosea. Am accelerat până la o sută, înaintând prin traficul rarefiat, disperat să acopăr distanța până la dubă. Luminile lui au pâlpâit și au dispărut când a luat o curbă – sau a întors? M-am dus până la o sută douăzeci și, cu motorul urlând, am trecut de ieșirea către digul rutier 79th Street, am luat curba pe lângă Publix Market și am intrat pe porțiunea de drum drept, căutând frenetic duba.

Și am găsit-o. Acolo… mai în față…

Înainta *către* mine.

Lepădătura o pornise înapoi. Oare simțise că eram pe urmele lui? Îmi mirosise gazele de eșapament plutind peste șosea până la el? Nu conta – era el, era același furgon, fără discuție, Și, în timp ce treceam în mare viteză pe alături, a intrat pe digul rutier.

Am virat cu scrâșnete într-o mică parcare, am încetinit și am întors, accelerând apoi din nou pe Biscayne Boulevard, de data asta către sud. Înainte de prima intersecție am luat-o și eu pe digul rutier. Departe, mult în față, aproape de primul pod, i-am văzut luminile roșii minuscule, clipind, bătându-și joc de mine. Mi s-a înfipt piciorul în pedala de accelerație și m-am năpustit înainte.

Acum urca panta podului și accelera progresiv, păstrând între noi o distanță neschimbată. Ceea ce însemna că precis știa, precis își dăduse seama că era urmărit. Mi-am forțat

mașina în continuare; mă apropiam puțin câte puțin, metru cu metru.

Și la un moment dat a dispărut, a trecut peste curbura podului și a coborât de cealaltă parte, pătrunzând cu viteză prea mare în North Bay Village. Era o zonă plină de patrule rutiere. Dacă trecea pe-acolo depășind viteza legală, îl reperau și îl trăgeau pe dreapta. Și atunci…

Am urcat podul și am trecut peste curbura lui, iar sub mine…

Nimic.

Drum pustiu.

Am încetinit, uitându-mă în toate părțile din poziția avantajoasă pe care o aveam pe culmea podului. O mașină venea spre mine – nu duba, doar un Mercury Marquis cu bara de protecție bușită. Am luat-o în jos spre celălalt capăt.

De la piciorul podului, North Bay Village împărțea digul rutier în două zone rezidențiale. Pe stânga, în spatele unei benzinării, se înșirau clădiri de apartamente într-un cerc larg. Pe dreapta erau case; mici, dar scumpe. Nu se mișca nimic de nicio parte. Nu se vedeau lumini, niciun fel de trafic, niciun semn de viață.

Am înaintat încet prin cătun. Pustiu. Dus era. Pe o insulă străbătută de o singură stradă, reușise să scape de mine. Dar cum?

Am dat un ocol și am întors, am oprit pe marginea drumului și am închis ochii. Nu știu de ce; probabil speram că aș putea *vedea* ceva din nou. Dar nu s-a întâmplat așa. Doar întuneric și luminițe dansându-mi pe sub pleoape. Eram obosit. Mă simțeam prost. Da, eu; Dexter nătângul, încercând să fac pe Băiatul Fantastic, să mă folosesc de grozavele mele puteri psihice ca să-i iau urma geniului diabolic. Să-l urmăresc în supermașina mea de luptă împotriva criminalității. Și, după toate probabilitățile, nu era decât un puști plin de energie care, în timp ce livra marfă, își încorda mușchii și făcea pe grozavul cu celălalt șofer care mai trecea pe acolo în seara aceea.

O treabă tipică pentru Miami, care se întâmpla în fiecare zi cu fiecare șofer din preafrumosul nostru oraș. Urmărește-mă, prinde-mă dacă poți. După care degetul mijlociu ridicat, o armă fluturată, chestii fără niciun haz și gata, înapoi la muncă.

Doar o dubă frigorifică, atâta tot, o dubă care acum accelera traversând Miami Beach, cu postul de muzică heavy metal urlându-i în boxe. Nu ucigașul meu, nu vreo legătură misterioasă care mă trăgea din pat și mă târa de-a curmezișul orașului în creierii nopții. Fiindcă așa ceva era de-o neghiobie inexprimabilă în cuvinte, un lucru mult prea prostesc pentru Dexter cel cu mintea limpede și sufletul gol.

Mi-am lăsat capul pe volan. Ce grozav era să ai o asemenea experiență autentic *omenească*. Acum știam cum e să te simți un idiot și jumătate. Auzeam clopotul unui pod mobil undeva în apropiere, avertizând că podul era pe punctul de-a se ridica. Ding, ding, ding. Clopotul de alarmă al inteligenței mele expirate. Am căscat. Era vremea să mă duc acasă, înapoi în pat.

În spatele meu a pornit un motor. Am aruncat o privire într-acolo.

Din dosul benzinăriei aflate la piciorul podului a ieșit el, în viteză, făcând un ocol strâns. A trecut pe lângă mine în derapaj, continuând să accelereze, și prin încețoșarea produsă de mișcarea rapidă am văzut în fereastra din dreptul șoferului o siluetă care s-a răsucit spre mine cu violență. M-am ferit. Ceva s-a izbit de-o latură a mașinii mele, lăsând în urmă ecoul sonor al caroseriei înfundate, care avea să mă coste o grămadă. Am așteptat câteva clipe, cât să mă consider în siguranță. Apoi am ridicat capul și m-am uitat. Duba se îndepărta tot mai repede, rupând bariera de lemn de la podul mobil și accelerând, făcând un salt peste deschizătura dintre jumătățile care începeau să se ridice și aterizând cu ușurință de cealaltă parte, în timp ce paznicul podului se apleca afară și răcnea la el. Apoi dus a fost, coborând spre capăt și întorcându-se în Miami, departe, cu distanța care

continua să crească între noi pe măsură ce se înălța podul. Dus era, fără speranță, de parcă nici n-ar fi fost vreodată. Și n-aveam să știu niciodată dacă fusese ucigașul pe care-l căutam sau un derbedeu oarecare ca atâția alții în Miami.

Am coborât din mașină să mă uit la adâncitura din caroserie. Era mare. Am privit în jur să văd cu ce aruncase.

Se rostogolise la câțiva metri distanță și continua să se clatine în mijlocul străzii. Nici măcar de la depărtarea aceea nu încăpea îndoială, dar, parcă anume ca să pot fi absolut convins, farurile unei mașini care se apropia l-au luminat brusc. Mașina a derapat și s-a izbit de gardul viu; pe deasupra sunetului de claxon care nu se mai oprea îl auzeam pe șofer răcnind. M-am apropiat de lucrul acela ca să mă conving.

Da, într-adevăr. Asta era.

Un cap de femeie.

M-am aplecat să mă uit. Era o tăietură foarte curată, o lucrătură dibace. Aproape că nu exista sânge în jurul rănii.

— Slavă Domnului, am spus.

Mi-am dat seama că zâmbeam – și de ce n-aș fi zâmbit?

Nu-i așa că era frumos? Până la urmă, uite că nu eram nebun.

10

Puțin după ora opt dimineața, când stăteam pe portbagajul mașinii mele, LaGuerta a venit la mine. Și-a îndoit deasupra mașinii poponeața bine făcută și a lunecat ușor până ce ni s-au atins coapsele. Am așteptat s-o aud spunând ceva, dar nu părea să aibă nimic de zis la momentul acela. Nici eu n-aveam. Așa că am stat acolo câteva minute, uitându-mă la pod, simțind dogoarea piciorului ei lipit de-al meu și întrebându-mă încotro s-o fi dus sfiosul meu amic cu duba lui cu tot. Dar m-am pomenit smuls din visarea mea cu ochii deschiși când am simțit o apăsare pe coapsă.

M-am uitat în jos către cracul pantalonului. LaGuerta îmi frământa coapsa ca pe un boț de cocă. M-am uitat la ea. Mi-a întors privirea.

— Au găsit trupul, a spus ea. Știi ce zic. Restul, ce mai vine după cap.

M-am ridicat în picioare.

— Unde?

S-a uitat la mine cum se uită un polițist la cineva care găsește capete fără corpuri în plină stradă. Dar mi-a răspuns la întrebare.

— La Office Depot Center[25].

— Unde joacă Panterele? am întrebat, simțind cum mă trece un fior rece. Pe gheață?

LaGuerta a dat din cap aprobator, fără să-și ia ochii de la mine.

---

[25] Arenă sportivă acoperită din Florida; actualmente BB&T Center.

— Echipa de hochei. Ei sunt Panterele?

— Cred că așa li se spune, am zis.

Nu m-am putut abține.

Ea a strâns din buze.

— L-au găsit în plasa portarului.

— De la oaspeți sau de la gazde? am întrebat.

A căscat ochii la mine.

— Are vreo importanță?

Am clătinat din cap.

— Era doar o glumă, doamnă detectiv.

— Fiindcă nu știu să le deosebesc între ele. Ar trebui să trimit acolo pe cineva care se pricepe la hochei.

În sfârșit, și-a luat ochii de la mine și a început să cerceteze mulțimea, căutând pe cineva cu un puc în mână.

— Mă bucur că ești în stare să glumești cu așa ceva, a adăugat ea. Ce-i aia… – s-a încruntat, încercând să-și amintească – … sam-bolie?

— Poftim?

A dat din umeri.

— Un fel de mașinărie. O folosesc pe gheață, știi ceva?

— Zamboni?

— Mă rog. Tipul care o conduce a scos-o azi-dimineață să pregătească gheața pentru antrenament. Sunt câțiva jucători cărora le place să vină devreme, știi? Și le place să aibă gheață nouă, așa că tipul ăsta, ăă… – a șovăit puțin – șoferul de sambolie, știi? Vine mai devreme în zilele de antrenament. Și vine și scoate mașinăria asta pe gheață, știi? Și vede pachetele alea făcute stivă. La capăt, în plasa portarului, știi? Așa că se dă jos să arunce o privire.

A dat iar din umeri.

— Doakes s-a dus acolo. Zice că nu mai reușesc să-l calmeze pe tip cât să le mai dea și alte informații.

— Mă pricep cât de cât la hochei.

S-a uitat iar la mine, pe sub pleoapele ușor lăsate.

— Multe nu știu despre tine, Dexter. Joci hochei?

— Nu, n-am jucat niciodată, am spus cu modestie. Am fost la niște meciuri.

Ea n-a mai spus nimic, iar eu a trebuit să-mi muște buzele ca să mă opresc din trăncănit. Într-adevăr, Rita avea abonament la meciurile din Florida ale Panterelor, iar eu descoperisem, spre marea mea surpriză, că-mi plăcea hocheiul. Ceea ce-mi plăcea la el nu era haosul violent, frenezia criminală plină de voioșie. Găseam că e relaxant să stau pe scaun în sala aceea uriașă și rece, și m-aș fi dus bucuros acolo chiar de-ar fi fost să asist la un meci de golf. Adevărul era că aș fi zis orice ca s-o fac pe LaGuerta să mă ia la patinoar. Îmi doream foarte tare să merg la arenă. Îmi doream mai mult decât orice să văd cadavrul acela înghesuit în plasă, pe gheață, îmi doream să desfac pachetul învelit cu grijă și să văd carnea curată și uscată. Atât de tare îmi doream s-o văd, încât mă simțeam ca o caricatură a unui câine gata de aport, atât de tare îmi doream să fiu acolo cu ea, încât simțeam că era dreptul meu, că acel cadavru îmi aparținea.

— Bine, a spus LaGuerta într-un târziu, când simțeam că-mi ies din piele de-atâta zbucium.

Și-apoi a schițat un zâmbet mărunt și ciudat, pe jumătate oficial, pe jumătate… cum? Cu totul altfel, un fel omenesc, din nefericire, ceea ce îl plasa dincolo de puterea mea de înțelegere.

— Așa o să avem ocazia să discutăm.

— Mi-ar plăcea foarte mult, am spus, emanând prin toți porii farmec și vino-ncoace.

LaGuerta n-a răspuns. Poate nu mă auzise, nu c-ar mai fi contat. Când era vorba de imaginea pe care o avea despre ea însăși, îi lipsea complet simțul sarcasmului. Puteai s-o atingi cu cea mai oribilă lingușeală din lume, ea tot ar fi acceptat-o ca și cum era dreptul ei. Nu mai are deloc haz când nu întâmpini nicio dificultate. Dar nu știam ce altceva să spun. Despre ce-și imagina ea că vom discuta? Deja mă fripsese la proțap fără niciun pic de milă de-ndată ce ajunsese la locul faptei.

Stătuserăm lângă biata mea mașină lovită și urmăriserăm soarele cum se ridica la orizont. Privind în lungul podului rutier, mă întrebase de șapte ori dacă îl văzusem pe șoferul dubei, de fiecare dată cu câte o inflexiune ușor diferită, încruntându-se între două întrebări. Mă chestionase de cinci ori dacă eram sigur că fusese un vehicul frigorific – sunt convins că era o dovadă de subtilitate din partea ei. Ar fi vrut să mă întrebe o sumedenie de alte lucruri despre cele întâmplate, dar se abținuse ca să nu sară în ochi. Ba chiar, la un moment dat, scăpase frâiele și pusese o întrebare în spaniolă. I-am răspuns că eram *seguro*, iar ea s-a uitat la mine și m-a atins pe brat, dar n-a mai repetat întrebarea.

De trei ori privise în sus către podul rămas în poziție oblică, scuturase din cap și proferase un „Puta!" cu jumătate de voce. Evident, se referea la agentul Puta, draga mea soră Deborah. În situația în care exista de-adevăratelea o dubă frigorifică, așa cum anticipase Deborah, era necesar un oarecare control al felului cum avea să fie recepționată de public informația, iar după felul cum își molfăia LaGuerta buza de jos îmi dădeam seama că lucra din greu la rezolvarea problemei. Eram aproape sigur că avea să găsească ceva stânjenitor pentru Deb – la asta se pricepea cel mai bine –, dar până atunci speram să-i mai crească puțin reputația soră-mii. Nu în ochii lui LaGuerta, bineînțeles, dar puteam trage nădejde că ar observa și alții succesul strălucitei sale încercări de-a face muncă de detectiv.

Ciudat, dar LaGuerta nu m-a întrebat ce căutasem cu mașina pe șosele la ora aceea. Desigur, eu nu sunt anchetator de poliție, dar părea că întrebarea se impunea de la sine. Poate ar fi o răutate să spun că scăparea era tipică pentru ea, dar asta e. Pur și simplu nu m-a întrebat.

Și totuși, se pare că nu terminaserăm de vorbit. Așa că am urmat-o până la mașina ei, un enorm Chevrolet bleu, de doi ani, pe care îl conducea în timpul serviciului. După program folosea un micuț BMW de care nu trebuia să știe nimeni.

— Urcă, mi-a spus.

Așa că m-am așezat pe elegantul scaun albastru din față.

LaGuerta conducea în viteză, cu multe slalomuri, și în doar câteva minute ieșeam de pe podul rutier și pătrundeam din nou în Miami, traversam Biscayne și parcurgeam jumătatea de milă până la I-95. A intrat pe autostradă și a luat-o spre nord, strecurându-se prin trafic la viteze care păreau puțin cam mari până și pentru Miami. Dar am ajuns la 595 și-am cotit spre vest. S-a uitat pieziș la mine, cu coada ochiului, de trei ori înainte de a-mi vorbi, în sfârșit:

— Drăguță cămașă.

M-am uitat în jos la cămașa mea drăguță. O trăsesem pe mine când plecasem în fugă de acasă și abia acum o vedeam pentru prima dată; era o cămașă de bowling din poliester, cu dragoni roșii strălucitori. O purtasem toată ziua la lucru și nu mai era chiar atât de proaspătă, dar, într-adevăr, arăta binișor. Plăcută într-un fel, sigur că da, totuși…

Oare LaGuerta flecărea ca să mă relaxez eu cât să fac vreo mărturisire compromițătoare? Oare suspecta că știam mai mult decât spuneam și credea că mă putea face să las garda jos și să scuip tot?

— Mereu porți haine foarte drăguțe, Dexter.

Și s-a uitat la mine cu un zâmbet larg, bleg, nebăgând de seamă că era cât pe ce să se înfigă cu mașina într-o autocisternă. Și-a întors privirea la timp și a tras de volan cu un deget, așa că ne-am strecurat pe lângă cisternă către vest, pe I-595.

M-am gândit la hainele drăguțe pe care le purtam mereu. Păi, sigur că da. Eram mândru să mă consider monstrul cel mai bine îmbrăcat din Dade County. Da, sigur, el e ăla care l-a tăiat bucăți pe acel domn drăguț, Duarte, dar ce bine îmbrăcat era! Haine potrivite pentru toate ocaziile – apropo, ce se cuvine să porți când participi la o decapitare matinală? Cămașă de bowling la a doua purtare și pantaloni lejeri, firește. Eram *à la mode*. Dar, în afară de costumația luată în grabă în dimineața aceea, acordam mereu atenție îmbrăcatului. Era una dintre

lecțiile lui Harry: fii mereu îngrijit, îmbracă-te frumos, evită să atragi atenția.

Dar de ce să observe sau să-i pese de toate astea unui detectiv criminalist cu mintea plină de intrigi? Că doar nu era…

Sau era? Începea să-mi încolțească un gând neplăcut. Ceva din zâmbetul acela straniu care îi traversa scurt trăsăturile mi-a oferit răspunsul. Era ridicol, dar despre ce altceva putea fi vorba? LaGuerta nu căuta o metodă de-a mă face să las garda jos ca să-mi poată pune întrebări subtile despre ceea ce văzusem. Și adevărul era că nu-i păsa nici cât negru sub unghie de priceperea mea la hochei.

LaGuerta făcea conversație prietenoasă.

Îi plăcea de mine.

Eu încă mai încercam să-mi revin după șocul îngrozitor al atacului bizar, subit, de un sentimentalism ieftin, asupra Ritei – și acum, alta pe capul meu? Lui LaGuerta *îi plăcea* de mine? Ce, contaminaseră teroriștii rezerva de apă din Miami? Emanam vreun soi ciudat de feromoni? Brusc își dăduseră seama toate femeile din Miami ce pierduți fără speranță sunt bărbații din viața reală, și astfel, automat, devenisem atractiv? Serios acuma, ce dracului se petrecea?

Desigur, era posibil să mă înșel. M-am încleștat de ideea asta ca baracuda de nada argintie și strălucitoare. În definitiv, era de-un egoism colosal să-mi închipui că o femeie precum LaGuerta, cizelată, sofisticată, care își construia o carieră, putea să manifeste vreun interes oarecare față de mine. Nu era de presupus mai degrabă că…

Mai degrabă ce? Așa nefericită cum era, situația avea o oarecare logică. Lucram în același domeniu și prin urmare, după logica și intuiția oricărui polițist, eram mai predispuși la a ne înțelege și a ne ierta reciproc. Relația noastră putea supraviețui orelor lungi ale programului ei de polițistă și vieții pline de stres. Și, chiar dacă nu-mi asum meritul, știu că sunt destul de prezentabil; dau bine în persoană, cum ne place nouă, celor de prin partea locului, să zicem. Și de ani de zile

mă dădeam peste cap să par șarmant în ochii ei. Nu era nimic mai mult decât flecăreală pur tactică, dar ea nu trebuia să știe asta. *Mă pricepeam* să fac pe șarmantul, era una dintre puținele mele frivolități. Studiasem din greu și exersasem îndelung, iar când venea momentul să candidez, nimeni nu era în stare să-și dea seama că mă prefăceam. Mă pricepeam de minune să răspândesc sporii șarmului. Poate era un lucru firesc ca până la urmă să germineze.

Dar ce să germineze? Ce urma? Avea de gând să-mi propună o seară în care să luăm cina în liniște? Sau câteva ore de extaz asudat la Motelul Cacique?

Din fericire, am ajuns la arenă tocmai când panica era pe punctul de-a mă copleși. LaGuerta a dat un ocol clădirii, căutând intrarea corectă. N-a fost prea greu de găsit. Era un șir de uși duble în fața cărora se afla un pâlc de mașini ale poliției. Și-a strecurat și ea mașina printre ele. Am sărit afară până să apuce să-mi pună o mână pe genunchi. A ieșit la rândul ei și m-a privit un moment. Buzele îi zvâcneau.

— Mă duc s-arunc o privire, i-am spus.

M-am abținut să n-o zbughesc în arenă. Fugeam de LaGuerta, e adevărat, dar eram și foarte nerăbdător să intru, să văd ce făcuse amicul meu cel jucăuș, să fiu aproape de munca lui, să absorb miracolul, să învăț.

Interiorul răsuna de nebunia organizată tipică oricărei scene a unei crime – și totuși, mie îmi părea că simțeam o electricitate anume în aer, o senzație oarecum tăinuită, un freamăt și o tensiune pe care nu le întâlnești la orice crimă banală, sentimentul că de data asta era cumva altfel, că lucruri noi și minunate se puteau întâmpla fiindcă ne aflam acolo, în linia întâi. Dar poate erau doar impresiile mele. Mai mulți inși se adunaseră grămadă în jurul celei mai apropiate dintre plase. Câțiva dintre ei purtau uniforme de Broward; stăteau cu brațele încrucișate și se uitau, în timp ce căpitanul Matthews își disputa jurisdicția cu un bărbat în costum făcut la comandă. Apropiindu-mă, l-am văzut pe Angel-fără-legătură într-o poziție neobișnuită, în spatele unui chelios care

se sprijinea într-un genunchi și împungea de zor un teanc de pachete ambalate cu grijă.

M-am oprit la mantinelă să mă uit prin panoul de sticlă. Acolo era, la doar vreo trei metri distanță. Arăta perfect pe limpezimea rece a patinoarului de hochei proaspăt netezit cu mașina Zamboni. Orice bijutier v-ar spune că este de o importanță vitală găsirea monturii, a aranjamentului potrivit, iar acesta… era uluitor. Absolut perfect. Am simțit doar o ușoară amețeală; nu eram sigur că mantinela avea să-mi susțină greutatea, de parcă aș fi putut pur și simplu să trec prin lemnul tare, ca o ceață.

Chiar și de la depărtare îmi dădeam seama. Nu se grăbise, lucrase cum trebuie, în ciuda primejdiei iminente care îl pândise pe digul rutier cu doar câteva minute înainte. Sau poate că știuse, cumva, că n-aveam de gând să-i fac rău?

Și, dacă tot am adus vorba, chiar era adevărat că n-am intenționat să-i fac vreun rău? Chiar mă gândisem să-i iau urma până la bârlogul lui și să apar cu prada-n bot, tremurând de frenezie că o ajutam pe Deborah să avanseze în carieră? Bineînțeles, asta credeam eu că fac – dar eram oare destul de puternic ca să duc treaba până la capăt dacă lucrurile rămâneau și în continuare la fel de interesante? Iată-ne aici, la arena de hochei, unde mi-am petrecut multe ore în plăcută contemplare; nu era aceasta o dovadă în plus că artistul – scuzați, voiam să zic „ucigașul", bineînțeles – urma o cale paralelă cu a mea? Uitați-vă numai ce lucru minunat a făcut aici!

Și căpățâna – acela era elementul-cheie. Cu siguranță că era o piesă prea importantă din munca lui ca să se lepede pur și simplu de ea. O aruncase ca să mă sperie, ca să-mi provoace o criză paroxistică de teroare, să mă îngrozească, să mă înspăimânte? Sau știa, cumva, că aveam simțăminte similare cu ale lui? Simțea oare și el conexiunea dintre noi și voia, pur și simplu, să fie glumeț? Mă tachina? Trebuie să fi avut un motiv important ca să-mi lase un asemenea trofeu. Eu trăiam

senzații puternice, amețitoare – cum ar fi fost posibil ca el să nu simtă nimic?

LaGuerta a venit lângă mine.

— Ce grăbit ești, mi-a spus cu o ușoară nuanță de nemulțumire în voce. Ți-e teamă c-o să fugă de-aici?

Și a arătat cu capul spre mormanul de hălci.

Știam că undeva înăuntrul meu exista un răspuns mai isteț, ceva care s-o facă să zâmbească, s-o farmece încă și mai tare, să-mi ușureze fuga stângace din ghearele ei. Dar stând acolo la mantinelă și privind la trupul aflat pe gheață, în plasa portarului – stând acolo în prezența măreției, s-ar putea spune –, nu mi-a trecut prin minte nicio vorbă de duh. Am reușit măcar să nu țip la ea să tacă din gură, dar a fost cât pe ce.

— Trebuia să văd și eu, i-am răspuns cu toată sinceritatea.

Apoi mi-am revenit cât să adaug:

— E plasa echipei oaspete.

M-a lovit peste brat cu un gest jucăuș.

— Ești de groază!

Din fericire, s-a apropiat de noi sergentul Doakes și doamna detectiv n-a mai avut timp de chicoteli pisicoase, pe care n-aș mai fi putut să le suport. Ca întotdeauna, nimic nu părea să-l intereseze mai mult pe Doakes decât găsirea unei metode de-a mă înșfăca pe mine de coșul pieptului și a mi-l deschide; mi-a aruncat o privire de bun-venit atât de călduroasă și pătrunzătoare, încât m-am topit imediat de-acolo și l-am lăsat în seama lui LaGuerta. A rămas uitându-se lung în urma mea, cu o expresie care sugera că precis eram vinovat de ceva și că i-ar fi plăcut la nebunie să-mi examineze măruntaiele ca să lămurească. Nu mă-ndoiesc că ar fi fost mai fericit undeva unde poliției i se permite să mai rupă din când în când câte o tibie sau un femur. M-am îndepărtat de el dând ocol încet suprafeței de gheață, în căutarea celui mai apropiat loc pe unde puteam intra. Tocmai îl găsisem când s-a apropiat ceva de mine în afara razei mele vizuale și m-a izbit cam tare în coaste.

M-am întors să-mi întâmpin atacatorul cu un surâs încordat și, mai mult ca sigur, cu o vânătaie.

— Salut, surioară dragă. Ce bine-i să mai vezi și-o față prietenoasă.

— Ticălos ce ești! a șuierat la mine.

— Foarte probabil. Dar de ce să vorbim despre asta tocmai acum?

— Fiindcă ai avut o pistă, japiță nenorocită ce ești, și pe mine nu m-ai sunat să-mi spui!

— O pistă? aproape că m-am bâlbâit. De unde ți-a venit ideea…

— Lasă vrăjeala, Dexter, a mârâit Deborah. Doar n-ai ieșit cu mașina la patru dimineața ca să te uiți după târfe. Știai pe unde umblă, dă-o dracu'.

Mi s-a aprins o lumină. Fusesem atât de prins cu propriile mele probleme, începând cu visul – și cu faptul că, în mod evident, fusese mai mult decât un simplu vis – și continuând cu întâlnirea de coșmar pe care o avusesem cu LaGuerta, încât nu-mi trecuse prin cap că greșisem față de Deborah. Nu împărtășisem nimic cu ea. Firește că era furioasă.

— Nu o pistă, Deb, am spus, încercând să-i oblojesc cât de cât sentimentele rănite. N-a fost ceva atât de solid. Doar… o senzație. O idee, atâta tot. Zău că n-a fost nimic…

M-a împins iar.

— Ba, *ceva* tot a fost. L-ai găsit.

— De fapt, nu-s prea convins. Cred că el m-a găsit pe mine.

— Nu mai face pe deșteptul, a spus ea, iar eu am făcut un gest cu palmele întinse ca să-i arăt că mi-ar fi fost absolut imposibil. Ai promis, dracu' să te ia.

Nu-mi aminteam să-i fi promis c-o sun în miez de noapte ca să-i povestesc visele mele, dar nu părea înțelept să-i spun așa ceva, fapt pentru care m-am abținut.

— Îmi pare rău, Deb. Chiar nu m-am gândit c-o să iasă ceva din treaba asta. A fost doar o… o presimțire, zău.

Cert era că nu intenționam să mă avânt în explicarea fenomenului parapsihologic implicat, nici măcar în fața lui Deb. Sau poate cu atât mai puțin în fața ei. Dar m-a lovit altă idee. I-am spus pe un ton scăzut:

— Poate m-ajuți puțin. Ce-ar trebui să le spun *lor* dacă le vine cumva să mă-ntrebe ce făceam cu mașina pe-acolo la patru dimineața?

— Te-a chestionat deja LaGuerta?

— Pe toate părțile, am răspuns, luptându-mă să-mi potolesc un fior.

Deb a făcut o mutră dezgustată.

— Și n-a vrut să știe treaba asta.

Nu era o întrebare.

— Sunt convins că doamna detectiv are multe pe cap. (N-am mai adăugat că, după toate aparențele, o parte din preocupările ei mă vizau direct.) Dar, mai devreme sau mai târziu, tot o să-ntrebe cineva.

Am aruncat o privire spre locul în care se afla ea, Dirijând Operațiunea.

— Probabil sergentul Doakes – am mai adăugat, terorizat de-a binelea.

Ea a dat din cap a încuviințare.

— Ca polițist, e un tip capabil. Doar să mai renunțe la superioritatea asta agresivă.

— E posibil ca superioritatea agresivă să fie singura lui trăsătură de caracter, mi-am dat cu părerea. Dar nu știu din ce motiv nu mă agreează. E-n stare să-mi pună orice întrebare dacă-și închipuie că așa mă face să mă zvârcolesc.

— Atunci, zi-i adevărul, a spus Deborah, cu o față lipsită de expresie. Dar întâi zi-mi mie.

Și m-a împuns iar, în același loc.

— Te rog, Deb. Știi ce repede fac vânătăi.

— Nu știu. Dar am chef să aflu.

— N-o să se mai întâmple, Deborah, i-am promis. A fost doar așa, o inspirație de-aia de-ți vine la trei dimineața. Ce-ai

fi zis dacă te-aș fi sunat pentru treaba asta și pe urmă s-ar fi dovedit că nu era nimic?

— Dar n-a fost așa. S-a dovedit că era ceva, a spus ea, împungându-mă încă o dată.

— Zău că nu credeam să fie. Și m-aș fi simțit prost să te bag în așa ceva.

— Imaginează-ți cum m-aș fi simțit eu dacă te omora.

M-a luat prin surprindere. Nici nu puteam să concep ce-ar fi simțit. Regret? Dezamăgire? Mânie? Mă tem că lucrurile de felul acesta mă depășesc total. Așa că m-am mulțumit să repet „Îmi pare rău, Deb". Iar apoi, fiindcă sunt genul vesel ca Pollyanna[26], care mereu găsește partea luminoasă a lucrurilor, am adăugat:

— Dar cel puțin duba frigorifică era acolo.

S-a holbat la mine.

— Duba era acolo?

— Of, Deb... Nu ți-au zis?

M-a lovit și mai tare, în același loc.

— Dă-o dracu', Dexter, a șuierat. Ce-i cu duba?

— Era acolo, Deb.

Eram cumva stânjenit de reacția ei emoțională frustă – și, desigur, de faptul că o femeie atrăgătoare mă bătea de-mi săreau capacele.

— Conducea o dubă frigorifică. Când a azvârlit capul.

M-a apucat de brațe și s-a uitat fix la mine.

— Să mori tu, a spus în cele din urmă.

— Să mor eu.

— Doamne...!

A rămas holbându-se în gol și, fără îndoială, văzându-și promovarea cum plutea pe undeva pe deasupra capului meu. Probabil că avea de gând să mai spună ceva, dar în

---

[26] Protagonista romanului cu același nume, scris de Eleanor H. Porter, lucrare clasică a literaturii pentru copii; în cultura occidentală, numele personajului le este atribuit frecvent celor care au concepții (nerealist de) optimiste.

acel moment Angel-fără-legătură a ridicat vocea peste zarva care umplea arena de ecouri.

— Doamnă detectiv? a strigat el, privind în direcția lui LaGuerta.

Sunase ciudat, involuntar – strigătul pe jumătate gâtuit al unui om care nu scoate niciodată zgomote puternice în public, și ceva din sonoritatea lui a făcut să se lase imediat tăcerea în sală. Tonul sugerase în același timp șoc și triumf – am găsit ceva important, dar… vai-mie-Doamne! Toți ochii s-au întors către Angel, iar el a arătat cu capul în jos spre cheliosul ghemuit pe vine, care desprindea încet, cu mare grijă, ceva din pachetul de deasupra.

Omul a scos în sfârșit obiectul, l-a mânuit cu stângăcie și l-a scăpat, iar acesta a alunecat pe gheață. S-a întins după el și a alunecat, glisând în urma obiectului sclipitor până s-au oprit amândoi în mantinelă. Cu mâini tremurânde, Angel s-a aplecat după obiect, l-a ridicat și l-a ținut în aer să-l vedem cu toții. În toată clădirea s-a instalat o liniște care inspira evlavie, care tăia respirația, o liniște minunată, asemănătoare cu bubuitul copleșitor al aplauzelor la dezvăluirea unei lucrări de geniu.

Era oglinda retrovizoare a dubei.

11

Pentru câteva clipe, toți au tăcut, uluiți. Apoi zumzetul discuțiilor din arenă și-a schimbat nota, când oamenii au început să facă eforturi să vadă, să explice, să speculeze.

O oglindă. Asta ce naiba însemna?

Bună întrebare. Cu toate că obiectul acela mă făcea să mă simt foarte mișcat, pe moment n-aveam nicio teorie despre semnificația lui. Câteodată așa e marea artă. Are efect asupra ta, dar nu poți spune de ce. Era un simbolism profund? Un mesaj criptic? O tulburătoare rugăminte pentru ajutor și înțelegere? Imposibil de spus, iar pentru mine nici măcar nu era cel mai important lucru, deocamdată. Voiam doar să-l absorb. Să-și bată alții capul cu felul în care ajunsese acolo. La urma urmei, poate căzuse pur și simplu, iar el se hotărâse să-l arunce în primul sac de gunoi pe care-l avea la îndemână.

Nu se putea așa ceva, sigur că nu. Și acum nu mai puteam să-mi iau gândul de la problemă. Oglinda se afla acolo dintr-un motiv foarte important. Pentru el, aceștia nu erau saci de gunoi. După cum dovedise cu atâta eleganță alegând ca decor acest ring de hochei, prezentarea juca un rol important în ceea ce făcea el. N-ar fi neglijat niciun detaliu. Tocmai de aceea, am început să mă gândesc la posibila semnificație a oglinzii. Trebuia să consider că, dincolo de orice improvizație, gestul de-a o pune laolaltă cu bucățile de trup fusese plănuit până-n pânzele albe. Și pe lângă asta mai simțeam, ca pe un murmur venit de undeva din dosul

plămânilor, că era vorba de un mesaj foarte atent și foarte personal.

Pentru mine?

Dacă nu pentru mine, pentru cine? Restul teatrului se adresa tuturor, fără deosebire: „Uitați-vă la mine ce sunt! Uitați-vă la noi toți ce suntem! Uitați-vă să vedeți ce fac în privința asta!" O oglindă de dubă nu făcea parte din această declarație. Segmentarea trupului, scurgerea sângelui – iată niște lucruri necesare și elegante. Dar oglinda – și mai ales dacă se dovedea a proveni de la duba pe care o urmărisem –, asta era altceva. Eleganță avea, da; dar ce spunea despre felul în care stăteau lucrurile în realitate? Nimic. Fusese adăugată cu un alt scop, iar acel scop trebuie să fi fost o declarație de un gen nou și diferit. Parcă simțeam ideea ca un curent electric străbătându-mă. Dacă provenea de la acea dubă, numai eu puteam fi destinatarul.

Dar ce semnificație avea?

— Cu asta ce dracu' mai e? a întrebat Deb de lângă mine. O oglindă? De ce?

— Nu știu, am spus, continuând să simt puterea acelui obiect pulsându-mi prin trup. Dar fac pariu pe-o cină la Joe's Stone Crabs că-i de la duba frigorifică.

— Nu mă bag la pariu. Dar cel puțin ne răspunde la o întrebare importantă.

M-am uitat la ea, luat prin surprindere. Era posibil să fi făcut ea un salt intuitiv care mie să-mi fi scăpat?

— Ce întrebare, soră-meo?

A făcut un gest cu capul înspre polițiștii cu grade de conducere strânşi grămadă la marginea ringului, care încă se mai ciondăneau.

— Jurisdicția. Cazul ăsta-i al nostru. Hai.

Pe gheață, detectivul LaGuerta nu se arăta deloc impresionată de această probă nouă. Poate încerca să-și ascundă îngrijorarea profundă și stăruitoare față de semnificațiile simbolice ale oglinzii și față de tot ce implicau ele sub aparența construită cu grijă a indiferenței. Ori poate era cu

adevărat proastă ca noaptea. Tot lângă Doakes stătea. Spre cinstea lui, avea un aer chinuit, dar poate că pur și simplu îi obosise fața de la veșnica uitătură chiorâșă, așa că acum încerca și el ceva nou.

— Morgan, i-a zis LaGuerta lui Deb, nici nu te-am recunoscut cu haine pe tine.

— Cred că se poate să fi ratat o mulțime de lucruri evidente, doamnă detectiv, a spus Deb înainte s-o pot opri.

— Se poate, a încuviințat LaGuerta. De aia unii dintre noi n-ajung niciodată detectivi.

Era o victorie totală și lipsită de efort, iar LaGuerta nici măcar n-a stat să vadă mingea intrând în plasă. A lăsat-o pe Deb și s-a întors să-i vorbească lui Doakes.

— Vezi cine are cheile de la arenă. Cine poate să intre aici de câte ori vrea.

— Îhî. Să verific toate încuietorile, să vedem dacă n-a intrat cineva cu forța?

— Nu, a spus LaGuerta, cu o mică încruntătură afectată. Acum știm care-i legătura cu gheața.

A aruncat o privire spre Deborah.

— Duba aia frigorifică e doar așa, ca să ne încurce.

Şi apoi din nou către Doakes:

— Leziunile țesuturilor probabil că provin de la gheața de-aici. Deci criminalul are legătură cu gheața de-aici.

A aruncat o ultimă privire spre Deborah și a adăugat:

— Nu cu duba.

— Îhî, a făcut Doakes.

Nu părea convins, dar nici nu era el șeful.

LaGuerta s-a uitat la mine.

— Cred că poți să te duci acasă, Dexter. Știu unde stai, în caz că am nevoie de tine.

Măcar nu mi-a făcut cu ochiul.

Deborah m-a condus prin marea poartă dublă a arenei.

— Dacă treaba asta continuă tot ca până acum, a bodogănit ea, într-un an ajung să asist școlarii la trecut strada.

— Aiurea, Deb. O să dureze cel mult două luni.

— Mersi.

— Păi, zău așa! Nu poți s-o înfrunți așa, *pe față*. N-ai văzut cum a făcut sergentul Doakes? Poartă-te și tu mai subtil, ce Dumnezeu!

— Mai subtil.

S-a oprit brusc și m-a apucat de umeri.

— Ascultă, Dexter. Nu ne jucăm aici, să știi.

— Ba da, Deb. Ne jucăm de-a strategia politică. Și tu nu joci cum trebuie.

— Eu nu joc nimic, a mârâit ea. Sunt vieți omenești la mijloc. Avem un măcelar care umblă liber, și liber o să rămână cât timp toanta aia de LaGuerta conduce treburile.

M-am luptat să-mi potolesc un val de speranță.

— Așa o fi…

— Așa *este*, a insistat Deb.

— …dar, Deborah, nu poți să schimbi lucrurile dacă te lași exilată la trafic în Coconut Grove.

— Nu, dar pot să le schimb dacă găsesc criminalul.

Ei, da, asta e. Unii oameni pur și simplu n-au habar cum merge lumea. Altminteri, era o persoană foarte inteligentă, într-adevăr era. Problema era că moștenise toată francheța brută a lui Harry, felul lui deschis de a trata lucrurile, dar înțelepciunea care însoțea faptele lui nu se prinsese de ea. În cazul lui Harry, francheța fusese un mod de a elimina rahatul din discuție. În cazul lui Deborah, era un mod de-a se preface că nu exista rahat.

O patrulă din fața arenei m-a dus până la mașina mea. Am plecat spre casă, închipuindu-mi că aș fi păstrat capul, împachetat cu grijă în hârtie de cadouri și pus pe bancheta din spate, ca să-l iau cu mine acasă. Groaznic și prostesc, știu. Pentru prima dată i-am înțeles pe amărâții ăia, de obicei altariști[27],

---

[27] *Shriners*, în original; adepți ai unei organizații afiliate masoneriei: Vechiul Ordin Arab al Nobililor Închinători la Altarul Mistic.

care dezmiardă pantofi de damă sau cară după ei peste tot lenjerie murdară. O senzație cumplită, care m-a făcut să-mi doresc un duș aproape la fel de mult pe cât îmi doream să mângâi capul.

Dar nu era la mine. N-aveam altceva de făcut decât să mă duc acasă. Am condus încet, cu câțiva kilometri sub limita maximă de viteză. Dacă faci așa ceva în Miami este ca și cum ai purta pe spinare un anunț cu POCNEȘTE-MĂ. Desigur, nimeni nu m-a pocnit în realitate. Pentru asta ar fi trebuit să încetinească. Dar am fost claxonat de șapte ori, mi s-a arătat degetul de opt ori și cinci mașini mi-au dat ocol pur și simplu, cu motorul ambalat, luând-o ori pe trotuar, ori pe contrasens.

Însă azi nici măcar entuziasmul plin de energie al celorlalți șoferi nu putea să mă înveselească. Eram mort de oboseală, năucit și trebuia să mă gândesc, departe de zgomotul născător de ecouri din arenă și de trăncăneala idioată a lui LaGuerta. Condusul încet îmi dădea timp să-mi pun întrebări, să descâlcesc înțelesul tuturor lucrurilor care se întâmplaseră. Și mi-am dat seama că o anume vorbă nătângă îmi tot răsuna în minte, izbindu-se de toate cotloanele creierului meu extenuat. Căpătase o viață a ei proprie. Pe măsură ce o ascultam repetându-se în gândurile mele, căpăta mai mult sens. Iar dincolo de sens, devenea un fel de mantră seducătoare. Devenea cheia modului de a gândi despre ucigaș, despre căpățâna rostogolindu-se pe stradă, despre oglinda retrovizoare pitită printre bucățile de trup minunat de uscate.

De-aș fi fost eu…

Ca în „De-aș fi fost eu, ce-aș fi spus prin intermediul oglinzii?" și „De-aș fi fost eu, ce-aș fi făcut cu duba?".

Bineînțeles, nu eram eu, iar genul ăsta de invidie face rău la suflet, dar, din moment ce nu mă știam posesor de suflet, nu mai conta. Dacă *aș fi fost* eu, duba ar fi zburat într-un șanț, undeva nu foarte departe de arenă. Pe urmă aș fi plecat de-acolo repejor – cu o mașină ascunsă din vreme?

Sau furată? Depinde. Să fi fost eu, aș fi plănuit de la bun început să las cadavrul la arenă sau treaba asta ar fi venit ca răspuns la urmărirea de pe digul rutier?

Numai că n-avea niciun sens. N-avea cum să conteze pe faptul că îl va urmări cineva către North Bay Village – nu-i așa? Dar atunci, de ce avea căpățâna gata pregătită ca să arunce cu ea? Și de ce să ducă restul de trup la arenă? Părea o alegere ciudată. Da, acolo era o mulțime de gheață, iar răceala era benefică. Dar spațiul acela vast și răsunător nu era deloc potrivit cu genul meu de moment intim – dacă aș fi fost eu. Era o teribilă pustietate dezolantă, deloc favorabilă creativității reale. Distractiv de vizitat, dar nu un atelier veritabil pentru un artist. Zonă de aruncat resturile, nu spațiu de lucru. Pur și simplu nu inducea emoția potrivită pentru așa ceva.

De-aș fi fost eu, vreau să zic.

Așadar, arena era o incursiune într-un teritoriu neexplorat. Trebuia să-i scoată din minți pe polițiști și categoric să-i conducă într-o direcție greșită. Asta dacă aveau să-și dea seama vreodată că exista o direcție în care erau conduși, ceea ce părea din ce în ce mai puțin probabil.

Și să încununeze totul cu oglinda… Dacă aveam dreptate în legătură cu motivele pentru care alesese arena, atunci, desigur, adăugarea oglinzii îmi sprijinea ideea. Reprezenta o notă explicativă despre ceea ce se petrecuse, făcând legătura cu aruncarea capului. Era o declarație care avea să reunească toate celelalte fire, să le împletească și să le împacheteze la fel de curat și ordonat ca pe bucățile acelea de trup făcute teanc, o reliefare elegantă a unei opere fundamentale. Acum, să fi fost eu, ce declarație ar fi fost aceea?

Te văd.

Mda. Bineînțeles că asta era, chiar dacă părea oarecum evident. Te văd. Știu că ești în spatele meu și te urmăresc cu atenție. Dar ți-am și luat-o cu mult înainte, îți controlez traseul,

îți stabilesc viteza și te privesc cum mă urmezi. Te văd. Știu cine ești și unde ești, și tot ceea ce știi tu despre mine este că te urmăresc cu atenție. Te văd.

Părea corect. De ce nu mă făcea să mă simt mai bine?

Mergând mai departe, cât din toate astea trebuia să-i spun dragei mele Deborah, biata de ea? Lucrurile deveniseră atât de intens personale, încât mă luptam să nu uit că aveau și o latură publică, o latură care era importantă pentru sora mea și pentru cariera ei. Nu mă puteam apuca să-i împărtășesc – ei sau oricui – ideea că ucigașul încerca să-mi spună mie ceva, dacă aveam atâta minte să-l ascult și să dau replica. Dar restul… exista ceva ce trebuia să-i spun, și oare voiam într-adevăr să-i spun?

Era prea mult. Îmi trebuia niște somn până să pot rezolva toate astea.

N-am scâncit propriu-zis când m-am târât în așternut, dar nici departe n-am fost. Am lăsat somnul să se rostogolească iute peste mine, desprinzându-mă de toate și căzând liber în întuneric. Și am avut parte de aproape două ore și jumătate de somn înainte să sune telefonul.

— Eu sunt, a spus vocea din receptor.

— Da, sigur, am răspuns. Deborah, nu?

Și bineînțeles că ea era.

— Am găsit duba frigorifică.

— Păi, felicitări, Deb. Asta-i o veste foarte bună.

La celălalt capăt al firului a urmat o tăcere destul de lungă.

— Deb? am spus în cele din urmă. E o veste bună, nu-i așa?

— Nu.

— Aha.

Simțeam cum nevoia de somn mă pocnea în cap cum bate bătătorul de covoare un covoraș de rugăciune, dar am încercat să mă concentrez.

— Ăă, Deb… ce-ai… ce s-a-ntâmplat?

— Am făcut identificarea, a spus ea. Fără umbră de-ndoială. Fotografii, numere parțiale și tot tacâmul. Așa că i-am spus lui LaGuerta, ca un soldat disciplinat.

— Și ea nu te-a crezut? am întrebat-o, sceptic.

— Probabil că m-a crezut.

Am încercat să clipesc, dar ochii mei voiau să stea strâns închiși, așa că am renunțat.

— Îmi pare rău, Deb, unul dintre noi nu-i prea coerent. Eu sunt ăla, cumva?

— Am încercat să-i explic – a spus Deborah cu o voce foarte firavă și foarte obosită, care mi-a dat o senzație cumplită de scufundare sub valuri fără vestă de salvare. I-am dat toate detaliile. Ba chiar am fost și politicoasă.

— Foarte bine. Și ea ce-a zis?

— Nimic, a răspuns Deb.

— Absolut nimic?

— Absolut nimic, a repetat ea. N-a zis decât mersi, cam așa cum i-ai zice valetului care-ți parchează mașina. Pe urmă mi-a zâmbit așa, un pic, într-un fel ciudat și mi-a întors spatele.

— Mda, păi, Deb, doar nu poți să te-aștepți de la ea să…

— Și pe urmă am aflat de ce mi-a zâmbit așa. De parc-aș fi vreo proastă nespălată și în sfârșit și-ar fi dat seama unde-ar putea să mă-nchidă.

— O, nu. Vrei să spui că nu mai participi la caz?

— Nimeni nu mai participă la caz, Dexter, a spus Deb, cu vocea la fel de ostenită cum mă simțeam eu. LaGuerta a arestat pe cineva.

Deodată s-a făcut așa o tăcere în telefon, de nu mai puteam deloc să gândesc, dar cel puțin eram treaz de-a binelea.

— Poftim?

— LaGuerta a arestat pe cineva. Un tip care lucrează la arenă. L-a dus în arest și e convinsă că el e ucigașul.

— Nu se poate, am spus.

Cu toate că știam că se putea, cu japița asta fără creier. LaGuerta, nu Deb.

— Știu, Dexter. Dar să nu-ncerci să-i zici lui LaGuerta. E convinsă c-a prins pe cine trebuie.

— Cât de convinsă?

Mi se învârtea capul și parcă-mi venea să vomit. Nu-mi dădeam seama din ce motiv.

Deb a pufnit disprețuitor.

— Are conferință de presă peste o oră. În cazul ei, e semn că-i foarte sigură.

Bubuitul din capul meu devenise prea tare ca să aud ce-o mai fi spus Deb după aceea. LaGuerta arestase pe cineva? Pe cine? Pe cine oare luase la ochi? Era posibil oare să ignore cu adevărat toate indiciile, mirosul, atingerea și gustul acestor omoruri, și să aresteze pe cineva? Fiindcă nimeni care era în stare să facă ceea ce făcuse – făcea! – acest ucigaș n-ar fi putut să-i îngăduie unui furuncul precum LaGuerta să-l prindă. Niciodată. Puteam să pariez pe viața mea.

— Nu, Deborah. Nu. Imposibil. A prins pe cine nu trebuie.

Deborah a scos un hohot de râs obosit, de polițist băgat în rahat până-n gât.

— Mda, a făcut ea. Eu știu asta. Tu știi. Dar ea nu știe. Și vrei să știi ceva haios? Nici el nu știe.

Vorbele astea n-aveau niciun sens.

— Ce zici, Deb? Cine nu știe?

A râs iar în felul acela îngrozitor.

— Tipul pe care l-a arestat. Cred c-o fi cel puțin la fel de confuz ca LaGuerta, Dex. Fiindcă a mărturisit.

— Poftim?

— A mărturisit, Dexter. Lepra a mărturisit.

12

Îl chema Daryll Earl McHale și era ceea ce ne plăcea să numim „viețaș în așteptare"[28]. Doisprezece din ultimii douăzeci de ani și-i petrecuse ca „oaspete" al statului Florida. Dragul de sergent Doakes reușise să-i dezgroape numele din dosarele cu personalul arenei. În urma unei verificări încrucișate a angajaților care aveau la activ condamnări pentru acte de violență sau infracțiuni, numele lui McHale apăruse de două ori.

Daryll Earl era un bețiv care își bătea nevasta. Se pare că din când în când mai și jefuia câte o benzinărie, doar așa, de distracție. Te puteai baza pe el să-și păstreze câte-o slujbă plătită cu salariul minim timp de vreo lună sau două. Dar după aceea, în vreo frumoasă noapte de vineri, dădea pe gât câteva baxuri de bere și începea să se creadă întruparea Mâniei lui Dumnezeu pe pământ. Așa că ieșea la drum cu mașina până găsea o benzinărie care îl călcase pe nervi recent. Dădea buzna înăuntru fluturând o armă, lua banii și pleca. Pe urmă își folosea uriașa pradă de 80 sau 90 de dolari ca să mai cumpere niște baxuri de bere, până ajungea să se simtă atât de bine, încât trebuia neapărat să ia pe cineva la cafteală. Daryll Earl nu era un bărbat masiv; avea 1,67 și era slăbănog. Și-atunci, ca să nu riște nimic, de obicei acel cineva pe care îl lua la bătaie se dovedea a fi nevastă-sa.

---

[28] *Two-time loser*, în original; expresie americană care desemnează un condamnat recidivist, în special în statele care prevăd, pentru a treia condamnare, închisoarea pe viață.

Fiindcă așa merg lucrurile pe lumea asta, reușise chiar să scape nepedepsit de câteva ori. Dar într-o noapte mersese puțin cam prea departe cu nevastă-sa și o băgase în ghips pentru o lună. Ea făcuse reclamație la poliție, iar Daryll Earl, care avea deja cazier, făcuse ani grei de pârnaie.

Încă nu se lăsase de băut, dar, după toate aparențele, la Raiford băgaseră frica în el de-l făcuseră să se îndrepte cât de cât. Se angajase ca om de serviciu la arenă și chiar se ținea de slujbă. Din câte ne puteam da seama, nu-și mai bătuse nevasta de foarte multă vreme.

Mai mult, Băiatul Nostru avusese parte chiar de câteva momente de faimă atunci când Panterele încercaseră să câștige Cupa Stanley. Făcea parte din atribuțiile lui să dea fuga și să curețe de fiecare dată când fanii aruncau obiecte pe gheață. În timpul Cupei Stanley din acel an, slujba aceasta era una de bază, de vreme ce, de fiecare dată când marcau Panterele, fanii aruncau pe suprafața de joc vreo trei sau patru mii de șobolani de plastic[29]. Daryll Earl trebuia să se târască după ei și să-i adune pe toți, treabă plicticoasă, nu încape vorbă. Așa se face că într-o seară, prinzând curaj după câteva gâturi de votcă ieftină, a cules de pe jos un șobolan de plastic și s-a lansat într-un mic „dans al șobolanului". Publicul l-a devorat din priviri și a răcnit că mai vrea. Au început să i-l ceară de câte ori îl vedeau că iese derapând pe gheață. Daryll Earl a dansat tot restul sezonului.

Șobolanii de plastic fuseseră interzișii între timp. Și nici măcar dacă ar fi fost ceruți de regulamentul federației nu i-ar mai fi aruncat nimeni. Panterele nu mai marcaseră vreun

[29] În octombrie 1995, înaintea unui meci, în vestiarul echipei Florida Panthers a pătruns un șobolan; un jucător l-a omorât izbindu-l cu crosa ca pe un puc, iar mai târziu, pe gheață, același jucător a marcat de două ori cu aceeași crosă, Panterele înregistrând prima lor victorie din acel sezon. La meciul următor, după primul gol al Panterelor, un fan a aruncat pe gheață un șobolan de plastic, iar simbolul a prins și a dus, în timp, la sute, apoi mii de șobolani de plastic aruncați în ring la fiecare gol al Panterelor.

gol de pe vremea când Miami avea primar cinstit, cândva în secolul trecut. Dar McHale continua să-și facă apariția pe la meciuri, sperând într-un ultim pas de dans în fața camerelor.

La conferința de presă, LaGuerta și-a jucat minunat rolul. A prezentat totul astfel încât să pară că amintirea măruntului moment de glorie îl împinsese pe Daryll Earl dincolo de limite, făcându-l să ucidă. Și bineînțeles, cu istoricul lui de bețiі și de violențe împotriva femeilor, era suspectul perfect pentru această serie de omoruri stupide și brutale. Dar târfele din Miami se puteau odihni în pace; omorurile încetaseră. Sub presiunea copleșitoare a unei anchete intensive și nemiloase, Daryll Earl mărturisise. Caz închis. Înapoi la muncă, fetelor.

Presa a înghițit pe nemestecate. Nici nu i-o puteai lua în nume de rău, presupun. LaGuerta era maestră în a prezenta o spoială de fapte colorate cu iluzii personale, cu care era în stare să convingă aproape pe oricine. Și, firește, nu trebuie să dai vreun test de inteligență ca să devii reporter. Chiar și așa, eu unul am sperat dintotdeauna măcar la o sclipire cât de palidă. Și întotdeauna am fost dezamăgit. Poate am văzut prea multe filme alb-negru când eram copil. Încă mai am impresia că beținul cinic și trecut prin ciur și prin dârmon de la marele cotidian metropolitan ar trebui să pună o întrebare incomodă și să-i forțeze pe anchetatori să reexamineze cu atenție dovezile.

Dar, din nefericire, viața nu imită întotdeauna arta. Iar la conferința de presă a lui LaGuerta, rolul lui Spencer Tracy a fost jucat de o serie de fotomodele masculine și feminine cu frizuri perfecte și costume de vară ușoare. Întrebările lor pătrunzătoare s-au limitat la „Cum v-ați simțit când ați găsit capul?" și „Putem primi și noi fotografii?".

Un singur reporter, Nick Cutare, de la o filială locală a NBC TV, a întrebat-o pe LaGuerta dacă era sigură că McHale era ucigașul. Dar când ea a răspuns că acesta era rezultatul indicat de majoritatea copleșitoare a dovezilor și că, în orice

caz, mărturisirea fusese concludentă, a renunțat și el. Ori îl mulțumea răspunsul, ori cuvintele folosite erau prea mari.

Și cu asta, basta. Cazul închis, justiția servită. Puternicul mecanism al uimitorului aparat de luptă împotriva criminalității de la Poliția Metropolitană Miami triumfase încă o dată asupra forțelor întunecate care asediau Frumosul Nostru Oraș. Era un spectacol adorabil. LaGuerta a împărțit niște fotografii judiciare în care mutra lui Daryll Earl arăta sinistru, prinse cu agrafe de noile instantanee lucioase care o prezentau anchetând în South Beach un fotograf din lumea bună a modei plătit cu 250 de dolari pe oră.

Împreună compuneau un set de o ironie minunată; aparența de pericol și realitatea letală, atât de diferite. Fiindcă, oricât de grosolan și de violent ar fi arătat Daryll Earl, adevărata amenințare la adresa societății era LaGuerta. Chemase înapoi copoii, oprise hăituiala și trimisese oamenii la culcare într-o clădire cuprinsă de flăcări.

Oare eram singurul care vedea că Daryll Earl McHale nu putea fi în niciun caz ucigașul? Că aveam aici un stil și o isteține pe care un cap-pătrat ca McHale nici măcar nu le-ar fi putut pricepe?

Nu fusesem niciodată mai singur, singur în admirația mea față de lucrarea adevăratului criminal. Înseși bucățile de trup păreau să-mi cânte rapsodia unei minunății lipsite de sânge care îmi înveselea inima și îmi umplea arterele cu un îmbătător sentiment de evlavie. Dar cu siguranță n-avea să interfereze cu zelul meu în capturarea adevăratului criminal, călăul turbat al unor ființe inocente, care trebuia categoric adus în fața justiției. Așa-i, Dexter? Așa-i? Alo?

Ședeam în apartamentul meu și mă frecam la ochii cârpiți de somn, gândindu-mă la spectacolul pe care îl urmărisem cu puțin timp în urmă. Fusese atât de aproape de perfecțiune pe cât poate fi o conferință de presă fără gustări gratis și nuditate. Era clar că LaGuerta trăsese toate sforile la care avusese acces vreodată ca să pună în scenă cea mai

grozavă, cea mai de senzație conferință de presă posibilă, ceea ce și fusese. Și, poate pentru prima dată în cariera ei de linge-Gucci, LaGuerta credea cu adevărat și din toată inima că îl prinsese pe omul potrivit. Trebuia să creadă asta. Era destul de trist, zău așa. Credea că de data asta făcuse totul ca la carte. Nu făcea doar mutări tactice; în mintea ei, mai câștiga și de pe urma unei realizări profesionale strălucitoare. Rezolvase crima, făcuse totul după pofta inimii, îl prinsese pe băiatul rău, oprise omorurile. Din toate colțurile, aplauze binemeritate pentru o treabă bine făcută. Și ce surpriză încântătoare va avea când o să apară următorul cadavru.

Fiindcă știam fără urmă de îndoială că ucigașul era încă liber. Probabil că urmărea conferința de presă pe Channel 7, canalul preferat al celor care gustau măcelurile. La acel moment probabil că râdea de sărea cămașa pe el, dar avea să-i treacă veselia. Iar când se va întâmpla asta, simțul umorului îl va îmboldi, fără îndoială, să ofere lămuriri asupra situației.

Din nu știu ce motiv, ideea aceasta nu m-a copleșit cu stări de frică și dezgust și cu hotărârea cruntă de a-l opri pe nebun până nu era prea târziu. În loc de asta am simțit o vagă tensiune anticipativă. Știam că greșesc amarnic și poate că asta făcea lucrurile și mai plăcute. Ah, îmi doream să fie oprit ucigașul ăsta, să fie adus în fața justiției, da, cu siguranță… dar trebuia neapărat să se întâmple curând?

Mai era și un mic compromis de făcut. Dacă aveam să-mi joc rolișorul în oprirea adevăratului ucigaș, atunci trebuia cel puțin să fac în așa fel încât să se întâmple și ceva pozitiv în același timp. Și, pe când mă gândeam la asta, mi-a sunat telefonul.

— Da, am văzut.

— Doamne, a spus Deborah la celălalt capăt al firului. Cred că mi se face rău.

— Ei, n-am să stau acum să-ți tamponez fruntea înfierbântată, sor'meo. E multă treabă de făcut.

— Doamne, a repetat ea, adăugând: Ce treabă?

— Ia zi-mi. Ai început să puți, sor'meo?

— Sunt obosită, Dexter. Și am niște draci ce n-am avut niciodată-n viața mea. Ce-nseamnă aia pe englezește?

— Te-ntrebam dacă ești la coteț, cum zicea tata. Numele tău e praf în cadrul departamentului? Reputația ta profesională a fost târâtă prin noroi, vătămată, pătată, desfigurată, a devenit îndoielnică?

— Între LaGuerta, care mă înjunghie pe la spate, și treaba cu Einstein? Reputația mea profesională e de tot rahatul, a spus ea cu mai multă acreală decât aș fi crezut că e posibil în cazul cuiva atât de tânăr.

— Bun. E important să n-ai nimic de pierdut.

A pufnit disprețuitor.

— Mă bucur să fiu de ajutor. Fiindcă în stadiul ăla sunt, Dexter. Dacă mă scufund mai jos în departament, o s-ajung să fac cafea la relații cu publicul. Unde vrei s-ajungi, Dex?

Am închis ochii și m-am sprijinit de spătarul scaunului.

— Vei declara oficial, în fața căpitanului și-a întregului departament, că după părerea ta Daryll Earl nu e făptașul și că o să mai aibă loc o crimă. O să prezinți câteva motive convingătoare selectate din propria ta anchetă și o să fii de râsul Poliției Miami pentru scurt timp.

— Sunt deja. Nu-i mare lucru. Dar există și vreun motiv pentru treaba asta?

Am clătinat din cap. Uneori îmi era greu să cred că putea fi atât de naivă.

— Draga mea surioară, doar nu crezi de-adevăratelea că Daryll Earl e vinovatul, nu-i așa?

Nu mi-a răspuns. Îi auzeam respirația și mi-a trecut prin minte că și ea trebuie să fi fost obosită, la fel de obosită ca mine, fără a beneficia însă de doza energetică de şoc pe care o primisem eu pentru că eram sigur că aveam dreptate.

— Deb?

— Individul a mărturisit, Dexter, a spus ea într-un târziu și i-am detectat în voce completa extenuare. N-am… m-am

mai înșelat eu și altă dată, chiar și când... adică, totuși, *a mărturisit.* Asta nu-i, nu-i... Rahat. Poate-ar trebui s-o lăsăm baltă și gata, Dex.

— O, voi, cei cu puțină credință, am spus. A prins pe cine nu trebuie, Deborah. Și acum ai să rescrii tu strategiile.

— Sigur că da.

— Daryll Earl McHale nu-i cine trebuie. Nu există absolut nicio îndoială în privința asta.

— Chiar dacă ai dreptate, ce dacă?

Venise rândul meu să mă holbez și să mă mir.

— Pardon?

— Păi, uite, dacă eu sunt ucigașul ăsta, de ce să nu-mi dau seama c-am scăpat? Cu ăstălalt arestat, nu-mi mai suflă nimeni în ceafă, nu? De ce să nu mă opresc pur și simplu? Sau chiar s-o șterg în altă parte și s-o iau de la capăt?

— Imposibil, am spus. Nu pricepi cum gândește individul ăsta.

— Mda, știu. Cum se face că tu pricepi?

Am hotărât să ignor acea remarcă.

— O să rămână aici și-o să ucidă din nou. Trebuie să ne arate tuturor ce părere are despre noi.

— Și care-i aia?

— Bună nu-i, am recunoscut. Noi am făcut o prostie arestând o paiață ca Daryll Earl. E amuzant.

— Ha, ha, a făcut Deb fără pic de veselie.

— Dar l-am și insultat. L-am creditat pe țărănoiul ăsta primitiv și fără creier cu toată munca lui, ceea ce e ca și cum i-ai spune lui Jackson Pollock că și puștiul tău de șase ani ar fi putut să picteze chestia aia.

— Jackson Pollock? *Pictorul?* Dexter, individul ăsta e un măcelar.

— În felul lui, Deborah, e un artist. Și el însuși se consideră astfel.

— Pentru Dumnezeu, asta-i cea mai tâmpită...

— Ai încredere în mine, Deb.

— Sigur, am încredere în tine. De ce să n-am? Deci avem un artist mânios-amuzat care n-are de gând să plece nicăieri, corect?

— Corect. Trebuie s-o mai facă o dată, și trebuie să fie sub nasul nostru, și probabil că trebuie să fie ceva mai mare.

— Vrei să zici că de data asta are de gând să omoare o târfă grasă?

— La scară mai mare, Deborah. Conceptual mai mare. Mai senzațional.

— Aha. Mai senzațional. Sigur. De pildă, o să folosească mașina de tocat paie.

— A crescut miza, Debs. I-am forțat mâna și l-am cam insultat, iar asta o să se reflecte în următorul omor.

— Îhî. Și cum o să se-ntâmple asta?

— Nu știu să-ți zic, am recunoscut.

— Dar ești sigur.

— Așa-i.

— Minunat, a spus ea. Acum știu la ce să fiu atentă.

13

În ziua aceea de luni, când am ajuns în fața ușii de la intrare, am știut că era ceva în neregulă. Fusese cineva în apartamentul meu.

Ușa nu era spartă, ferestrele nu erau forțate cu ranga și nu vedeam niciun semn de vandalizare, dar știam. Spuneți-i al șaselea simț, sau cum poftiți. Cineva fusese acolo. Poate adulmecam feromonii rămași de pe urma intrusului în moleculele de aer din casa mea. Sau poate că fusese perturbată aura fotoliului meu rabatabil La-Z-Boy. Nu conta cum de știam: știam. Fusese cineva în apartamentul meu cât timp eram eu la serviciu.

Poate nu pare mare lucru. În definitiv, eram la Miami. Unde zi de zi oamenii vin acasă și descoperă că le-a dispărut televizorul, că bijuteriile și aparatura electronică au făcut picioare; își găsesc spațiul violat, posesiunile furate și cățeaua gravidă. Dar de data asta era altceva. Chiar în timp ce făceam un control rapid al apartamentului știam că nu lipsea nimic.

Și aveam dreptate. Nimic nu lipsea.

Dar ceva era în plus.

Mi-a luat câteva minute să-l găsesc. Presupun că cine știe ce reflex format la locul de muncă m-a făcut să verific mai întâi lucrurile care sar în ochi. Când te-a vizitat un intrus, în desfășurarea firească a evenimentelor îți dispar lucruri: jucării, obiecte de valoare, amintiri personale, ultimele fursecuri cu fulgi de ciocolată. Așa că am verificat.

Dar lucrurile mele erau toate neatinse. Computerul, sistemul audio, televizorul și aparatul video – toate erau exact

acolo unde le lăsasem. Până și mica mea colecție de lamele prețioase era pitită în dulapul de cărți, fiecare lamelă cu picătura ei de sânge uscat. Toate erau exact așa cum le lăsasem.

După aceea am verificat spațiile private, doar așa, ca să mă asigur: dormitorul, baia, dulăpiorul de la oglindă. Și acestea păreau toate în regulă, aparent netulburate; și totuși, parcă plutea în aer, deasupra fiecărui obiect, senzația că fuseseră examinate, atinse și puse la loc – cu o asemenea atenție perfectă, încât până și funigeii de praf își păstraseră pozițiile corecte.

M-am întors în camera de zi, m-am trântit în fotoliu, am privit în jur şi-au fost cuprins dintr-odată de nesiguranță. Fusesem absolut convins că intrase cineva aici, dar de ce? Și cine îmi închipuiam că ar fi atât de interesat de mărunta mea persoană, încât să intre și să-mi părăsească modestul cămin exact așa cum îl găsise? Fiindcă nimic nu lipsea, nimic nu era tulburat. Poate că mormanul de ziare din cutia cu deșeuri se înclina ușor către stânga – dar nu cumva mi se părea? Nu putea să fi venit o adiere de la aerul condiționat? Nimic nu era realmente diferit, nimic schimbat sau lipsă; nimic.

Și de ce ar vrea cineva să-mi spargă apartamentul? Nu era nimic deosebit aici – mă asigurasem de asta. Făcea parte din procesul de clădire a unui „profil Harry". Amestecă-te printre ceilalți. Poartă-te normal, chiar plicticos. Nu face nimic și nu poseda nimic care ar putea să provoace comentarii. Așa făcusem. Nu aveam obiecte cu adevărat valoroase, în afară de un echipament stereo și de un computer. În imediata mea vecinătate existau ținte mult mai ispititoare.

Și, în orice caz, de ce să-mi spargă cineva apartamentul și să nu ia nimic, să nu facă nimic, să nu lase niciun semn? M-am lăsat pe spate și am închis ochii; aproape sigur că toată tărășenia asta era doar în capul meu. Precis că nu era vorba decât de nervii mei întinși. Un simptom al privării de somn și al prea multelor griji legate de cariera „avariată" și aflată în stare critică a lui Deborah. Încă un mic semn că Sărmanul

Dexter plutea în derivă către „apele adânci". Făcând acea ultimă tranziție nedureroasă de la sociopat la psihopat. În Miami nu-i neapărat o idee nebunească să presupui că ești înconjurat de dușmani anonimi – dar să mai și acționezi în baza ei nu este acceptabil din punct de vedere social. Atunci chiar c-ar trebui în sfârșit să mă bage la zdup.

Și totuși, senzația era foarte puternică. Am încercat să mă descotorosesc de ea; era doar o toană, zvâcnetul unui nerv, o indigestie trecătoare. M-am ridicat în picioare, am inspirat adânc și am încercat să-mi umplu mintea cu gânduri drăguțe. N-am încropit niciunul. Am scuturat din cap, m-am dus la bucătărie să beau niște apă și iată, acolo era.

Acolo era.

Am rămas în fața frigiderului și m-am uitat, nu știu cât timp, pur și simplu am stat așa și m-am holbat ca prostul.

Lipit de frigider, cu părul prins de ușă pe sub unul dintre magneții mei în formă de fructe tropicale, era un cap de păpușă Barbie. Nu-mi aminteam să-l fi lăsat acolo. Nu-mi aminteam nici să fi avut așa ceva vreodată. Părea genul de obiect pe care mi l-aș aminti.

Am întins mâna și am atins micul cap de plastic. S-a legănat ușor, lovindu-se de ușa congelatorului cu un mic pocnet înfundat. A descris un sfert de cerc, până ce Barbie a ajuns să ridice spre mine niște ochi ca de câine Collie, vioi și iscoditori. I-am privit și eu.

Fără să știu cu adevărat ce fac sau de ce, am deschis ușa congelatorului. Înăuntru, așezat cu grijă pe recipientul pentru gheață, era trupul lui Barbie. Picioarele și brațele îi fuseseră smulse, iar torsul desfăcut din talie. Bucățile erau stivuite frumos, împachetate și legate cu fundă roz. Iar într-o mânuță de Barbie era îndesat un mic accesoriu, o oglinjoară de Barbie.

După câteva clipe lungi am închis ușa congelatorului. Voiam să mă întind și să-mi lipesc obrazul de linoleumul rece. În loc să fac asta, am întins mâna și, cu degetul mic, am

întors capul lui Barbie. A făcut *poc, poc!* în ușă. L-am întors la loc. *Poc, poc!* Iuhu! Aveam un hobby nou.

Am lăsat păpușa unde era și m-am întors la fotoliul meu, cufundându-mă adânc în perne și închizând ochii. Știam că ar fi trebuit să mă simt supărat, mânios, speriat, violat, plin de ostilitate paranoică și furie îndreptățită. Nu eram. De fapt, mă simțeam… cum? Ceva mai mult decât puțin amețit. Nerăbdător, poate – sau euforic?

Desigur, nu putea exista vreo îndoială în legătură cu cel care fusese în apartamentul meu. Asta dacă nu înghițeam varianta că vreun străin, din motive necunoscute, îmi alesese la nimereală apartamentul ca loc ideal unde să-și expună păpușa Barbie decapitată.

Nu. Fusesem vizitat de artistul meu favorit. Cum mă găsise n-avea importanță. Ar fi fost destul de ușor să-mi noteze numărul mașinii în noaptea aceea, pe digul rutier. Avusese timp berechet să mă urmărească din ascunzătoarea lui, din spatele benzinăriei. Și apoi, oricine care știe să lucreze cu un computer putea să-mi afle adresa. Iar odată ce o afla, ar fi fost destul de ușor să se strecoare în casă, să se uite atent în toate părțile și să lase un mesaj.

Iar mesajul era aici: capul care atârna separat, bucățile de trup stivuite pe cuburile mele de gheață și din nou blestemata aia de oglindă. Dacă adăugam și totala lipsă de interes față de orice altceva din apartament, din toate astea rezulta un singur lucru.

Dar ce anume?

Ce tot spunea?

Putea să lase orice sau nimic. Putea să bage un cuțit de măcelărie plin de sânge într-o inimă de vită și s-o țintuiască de linoleumul meu. Eram recunoscător că nu făcuse asta – câtă mizerie! –, dar de ce Barbie? În afară de faptul evident că păpușa reproducea trupul ultimei victime ucise, de ce să-mi zică mie despre asta? Și dacă mi-ar fi lăsat un altfel de mesaj, unul mai siropos, ăsta cum era prin comparație, mai funest,

sau mai puțin funest? Era cumva „Te urmăresc și-am să te prind"?

Sau spunea „Salut! Vrei să ne jucăm?"

Iar eu voiam. Sigur că voiam.

Dar care era treaba cu oglinda? Faptul că o inclusese aici îi lărgea semnificația dincolo de dubă și de urmărirea de pe digul rutier. Acum trebuia să însemne mult mai mult. Nu-mi venea în minte decât „Uită-te la tine!". Și ce sens avea? De ce să mă uit la mine? Nu-s suficient de vanitos ca să mă bucure așa ceva – cel puțin, nu-s vanitos când vine vorba de aspectul meu fizic. Și de ce-aș fi vrut să mă uit la mine, când ceea ce-mi doream cu adevărat era să-l văd pe ucigaș? Carevasăzică, oglinda trebuie să fi avut alt înțeles, unul pe care nu-l pricepeam.

Dar nici în privința aceasta nu puteam fi sigur. Era posibil să nu existe de fapt niciun înțeles. Nu voiam să cred una ca asta despre un artist de o asemenea eleganță, dar era posibil. Iar mesajul putea foarte bine să fie o aluzie personală, dementă și funestă. Nu exista absolut nicio modalitate de-a afla. Și așa se face că nu exista nici vreo cale de-a afla ce trebuia să fac eu în privința asta. Dacă ar fi trebuit într-adevăr să fac ceva.

Am făcut o alegere omenească. E și amuzant când te gândești; eu, să fac o alegere omenească. Harry ar fi fost mândru. Omenește, am hotărât să nu fac nimic. Să stau și să aștept. N-aveam să raportez întâmplarea. În definitiv, ce era de raportat? Nu lipsea nimic. Nu aveam absolut nimic de spus în mod oficial, doar: „Ah, domnule căpitan Matthews, m-am gândit să vă spun, s-ar părea că a intrat prin efracție în apartamentul meu și mi-a lăsat o păpușă Barbie în congelator".

Fraza asta suna foarte bine. Eram sigur că ar fi avut succes în departament. Poate că sergentul Doakes ar fi investigat personal și în sfârșit i s-ar fi permis să-și dea frâu liber unor talente ascunse într-ale interogatoriilor fără restricții. Și poate că m-aș fi pomenit azvârlit pur și simplu pe lista celor „inapți mintal", laolaltă cu săraca Deb, de vreme ce oficial cazul se

închidea și nici măcar pe vremea când era deschis nu avusese nimic de-a face cu păpușile Barbie.

Nu, chiar că nu era nimic de spus, cel puțin nu în vreun fel în care să pot explica. Prin urmare, asumându-mi riscul de-a mai încasa niște ghionturi serioase, n-aveam să-i spun nici măcar lui Deborah. Din motive pe care nici în vis n-aș putea să le explic, nici măcar mie însumi, chestiunea aceasta era personală. Iar dacă o păstram în plan personal, exista o șansă mai mare să mă apropii de vizitatorul meu. Ca să-l pot aduce în fața justiției, bineînțeles. Firește.

Odată luată decizia, m-am simțit mult ușurat. De fapt, aproape zburdalnic. Habar n-aveam de unde putea să mi se tragă, dar eram pregătit pentru orice avea să vină. Sentimentul acela nu m-a părăsit nici în cursul nopții și nici a doua zi, la lucru, în timp ce pregăteam un raport de analiză, o consolam pe Deb și furam o gogoașă de la Vince Masuoka. A persistat tot drumul către casă prin veselul trafic ucigaș de seară. Eram într-o stare de așteptare zen, pregătit pentru orice surpriză.

Sau așa credeam.

Abia mă întorsesem acasă, mă întinsesem în fotoliu și mă relaxasem, când a sunat telefonul. L-am lăsat să sune. Voiam să respir și eu câteva minute și nu-mi trecea prin minte nimic care să nu poată fi amânat. În afară de asta, plătisem aproape 50 de dolari pentru un robot telefonic. Să-și merite banii.

Telefonul a sunat o dată, de două ori. Am închis ochii. Am inspirat. Relaxează-te, băiete. De trei ori. Am expirat. S-a auzit declicul robotului și a început să se deruleze minunatul meu mesaj ultrapoliticos: „Salut, acum nu sunt acasă, dar vă voi căuta imediat ce mă întorc. Dacă doriți, vă rog să-mi lăsați un mesaj după semnalul sonor. Mulțumesc."

Ce tonalitate a vocii fabuloasă! Ce spirit caustic! Una peste alta, un mesaj grozav. Suna aproape omenesc. Eram foarte mândru. Am inspirat iar, ascultând semnalul sonor melodic care a urmat.

— Salut, eu sunt.

O voce feminină. Nu a lui Deborah. Am simțit cum, de iritare, mi se zbate o pleoapă. De ce atâta lume își începe mesajele cu „Eu sunt"? Sigur că tu ești. Știm cu toții. Dar cine dracului EȘTI tu? În cazul meu, numărul variantelor era destul de limitat. Știam că nu era Deborah. Nu suna ca vocea lui LaGuerta, deși orice era posibil. Așa că mai rămânea…

Rita?

— Ăă, îmi pare rău, eu…

O expirație lungă ca un oftat.

— Uite ce-i, Dexter, îmi pare rău. Credeam c-o să mă suni, și pe urmă, fiindcă n-ai sunat, pur și simplu am…

Altă expirație lungă.

— În orice caz, trebuie să vorbim. Fiindcă mi-am dat seama… adică… ei, la naiba. Ai putea, ăă… să mă suni? Dacă… știi tu.

Nu știam. Deloc. Nici măcar nu știam sigur cine era. Putea fi cu adevărat Rita?

Încă un oftat.

— Îmi pare rău dacă…

Și o pauză foarte lungă. Două respirații complete. Inspirație profundă, expirație. Inspirație profundă, apoi pufnet brusc.

— Te rog să mă suni, Dexter. Atât…

O pauză lungă. Încă un oftat. Apoi a închis.

De multe ori în viață m-am simțit de parcă am ratat ceva, o piesă esențială din acel puzzle pe care toți ceilalți îl duc cu ei peste tot fără să fie nevoie să se gândească la el. De obicei nu mă deranjează, fiindcă în cea mai mare parte a timpului se dovedește a fi o uluitor de stupidă mostră de ciudățenie umană, ca de pildă înțelegerea unei reguli complicate din baseball sau ideea că nu trebuie să mergi până la capăt la prima întâlnire.

Dar alteori mă simt ca și cum aș rata un uriaș rezervor de înțelepciune caldă, cunoașterea obținută printr-un anume simț pe care nu-l posed, pe care ființele omenești o simt atât

de profund, încât nu mai au nevoie să vorbească despre ea și nici măcar n-o pot exprima în cuvinte.

Atunci era unul dintre acele momente.

Știam ce ar fi trebuit să înțeleg, că Rita îmi comunica de fapt un lucru anume, că pauzele și bâlbâiala alcătuiau un lucru măreț și minunat pe care un mascul din specia umană l-ar intui imediat. Dar eu n-aveam nici cea mai vagă idee despre ce putea fi, nici despre cum puteam să-mi dau seama. Trebuia să număr respirațiile? Să cronometrez pauzele și să transform numerele în versete din Biblie ca să ajung la cine știe ce cod secret? Ce încerca să-mi spună? Și, până la urmă, de ce încerca să-mi spună ceva?

După cum înțelegeam eu lucrurile, atunci când o sărutasem pe Rita din acel impuls ciudat și prostesc încălcasem o limită pe care fuseserăm amândoi de acord s-o păstrăm neatinsă. Odată ce făcusem acel lucru, nu mai puteam să-l anulez, nu mai era cale de întors. În felul lui, sărutul fusese un act ucigaș. În orice caz, îmi aducea alinare să-l consider astfel. Ucisesem relația noastră precaută vârându-mi limba prin inima ei și împingând-o de pe o stâncă. Buf! o mortăciune. Nici măcar nu mă mai gândisem la Rita de atunci. Dusă era, împinsă afară din viața mea printr-un capriciu de neînțeles.

Iar acum mă suna și își înregistra respirația pentru desfătarea mea.

De ce? Voia să mă pedepsească? Să mă ocărască, să-mi scoată pe nas momentul de nebunie, să mă forțeze să înțeleg imensitatea ofensei pe care i-o adusesem?

Toată treaba asta începea să mă irite peste poate. Am început să umblu încoace și încolo prin apartament. De ce eram obligat să mă gândesc la Rita? La momentul acela aveam alte preocupări, mai importante. Pentru mine, Rita era doar o barbă falsă, un costum de copil nătâng pe care îl purtam în weekenduri ca să ascund faptul că eram genul de persoană care făcuse lucrurile pe care le făcea acum celălalt individ interesant, iar eu nu.

Era vorba de gelozie? Sigur că nu făceam lucrurile acelea. Pentru moment, tocmai terminasem. Era cert că n-aveam s-o mai fac prea curând. Era prea riscant. Nu pregătișem nimic.

Și totuși…

M-am întors în bucătărie și am răsucit iar capul lui Barbie. *Poc! Poc, poc!* Parcă simțeam ceva. Chef de joacă? Îngrijorare profundă și stăruitoare? Gelozie profesională? Nu-mi dădeam seama, iar Barbie nu zicea nimic.

Pur și simplu era prea mult. Mărturisirea evident falsă, violarea sanctuarului meu intim, și acum Rita? Cât poate un bărbat să suporte? Până și o imitație de bărbat cum eram eu. Începeam să mă simt neliniștit, amețit, confuz, hiperactiv și letargic în același timp. M-am dus la fereastră și m-am uitat afară. Se întunecase și departe, deasupra apei, o lumină se înălța pe cer, iar la vederea ei o voce măruntă și diabolică se înălță la rându-i ca s-o întâlnească, de undeva din străfundul meu.

Luna.

O șoaptă în urechea mea. Nici măcar un sunet propriu-zis; doar vaga senzație că îți rostește cineva numele, abia auzit, undeva în apropiere. Foarte aproape, poate apropiindu-se. Niciun cuvânt, doar un fosnet uscat de ne-voce, un ton discordant, o idee pe o răsuflare. Îmi simțeam fața fierbinte și deodată mi-am auzit respirația. Vocea s-a auzit din nou, un sunet moale, susurat la limita auzului meu. M-am întors, chiar dacă știam că nu era nimeni acolo și că nu era urechea mea, ci dragul meu prieten lăuntric, trezit la viață de cine știe ce și de lună.

Ce lună grasă, veselă și vorbăreață! Ah, câte mai avea ea de zis! Și, oricât am încercat să-i spun că nu era momentul potrivit, că era mult prea curând, că erau alte lucruri de făcut acum, lucruri importante, luna avea cuvinte de rostit pentru toate acestea și încă altele. Și astfel, deși am stat acolo un sfert de oră să pledez și să mă ciondănesc, în realitate n-a existat nicio clipă vreun dubiu.

Mă cuprindea disperarea, luptam cu toate șiretlicurile pe care le știam și, dând greș, am făcut ceva ce m-a șocat până în măduva oaselor. Am sunat-o pe Rita.

— Of, Dexter, a spus ea. Voiam doar... mi-a fost teamă. Mulțumesc că m-ai sunat. Voiam doar...

— Știu, am răspuns, deși sigur că nu știam.

— N-am putea... nu știu ce-ai... Putem să ne vedem mai târziu doar ca să... mi-ar plăcea tare mult să stăm de vorbă.

— Sigur că da.

Și, pe când conveneam să ne întâlnim mai târziu la ea acasă, eu mă întrebam ce putea să fie în mintea ei. Violență? Lacrimi reciproc acuzatoare? Ocări din toți bojocii? În chestiunea asta mă aflam pe teren necunoscut – mă puteam aștepta la orice.

După ce am închis, toată tărășenia m-a ținut cu mintea minunat de ocupată timp de aproape o jumătate de oră înainte ca vocea ușoară din interior să-mi alunece înapoi în creier insistând tăcut că noaptea aceea trebuia cu adevărat să fie aparte.

M-am simțit atras înapoi la fereastră și iată-l din nou, uriașul chip vesel de pe cer, luna chicotitoare. Am tras perdeaua și m-am întors, m-am învârtit prin apartament, cameră după cameră, atingând lucrurile, spunându-mi că verificam încă o dată ce-ar mai fi putut lipsi, știind că nu lipsea nimic și știind și de ce. Şi, de fiecare dată când dădeam ocol apartamentului, cercul era tot mai strâns, tot mai aproape de micul birou din camera de zi pe care îmi țineam computerul, știind ce voiam să fac și nevrând să fac, până când, într-un târziu, după trei sferturi de oră, atracția s-a dovedit prea puternică. Eram prea amețit ca să mai stau în picioare și m-am gândit să mă trântesc pe scaun, dacă tot era la îndemână, și, dacă tot eram acolo, am deschis computerul, și odată ce l-am deschis...

Dar nu-i gata, mi-am spus. *Nu-s pregătit.*

Și, desigur, asta nici nu conta. Indiferent dacă eram sau nu pregătit, nu conta absolut deloc. *Creatura* era pregătită.

14

Eram aproape sigur că el era, dar aproape, nu mai mult de-atât, și niciodată până atunci nu mai fusesem doar *aproape* sigur. Mă simțeam slăbit, ametit, aproape îmbolnăvit de combinația de incitare, nesiguranță și eroare absolută – dar, bineînțeles, Pasagerul Întunecat conducea acum de pe bancheta din spate, iar felul cum mă simțeam eu nu mai prezenta cine știe ce importanță, fiindcă *el* se simțea puternic, dur, înfocat și pregătit. Îl simțeam crescând în mine, ridicându-se brusc din cotloanele întunecate ale creierului meu reptilian, o înălțare și o creștere care nu puteau lua sfârșit decât într-un singur fel, iar dacă așa stăteau lucrurile, mai bine să se-ntâmple cu individul acela.

Îl găsisem cu câteva luni în urmă, dar după ce l-am ținut puțin sub observație am hotărât că treaba sigură era cea cu preotul și că astălaltă mai putea aștepta nițel, până mă convingeam.

Cât de tare mă înșelasem! Acum descopeream că nu putea aştepta deloc.

Locuia pe o străduță din Coconut Grove. La câteva străzi distanță de căsuța lui prăpădită, cartierul se compunea din locuințe de negri cu venituri mici, grătare la comun și biserici care stăteau să cadă. În cealaltă direcție, la o jumătate de milă depărtare, locuiau milionari în case moderne, supradimensionate, care își construiau ziduri ca să-i țină la distanță pe cei ca el. Însă Jamie Jaworski era exact la mijloc, într-o casă pe care o împărțea cu un milion de gândaci și cu cel mai urât câine pe care l-am văzut în viața mea.

Și tot era o locuință pe care n-ar fi trebuit să și-o permită. Jaworski era îngrijitor cu jumătate de normă la Gimnaziul Ponce de Leon și, din câte îmi puteam da seama, aceea era singura lui sursă de venit. Lucra trei zile pe săptămână, ceea ce putea însemna atât cât să-ți duci zilele, dar nu mai mult. Sigur, pe mine nu finanțele lui mă interesau. Mă interesa foarte tare faptul că se înregistrase o creștere mică, dar semnificativă, a numărului de copii fugari de la Ponce de când începuse Jaworski să lucreze acolo. Toți fiind fete de doisprezece-treisprezece ani, cu părul deschis la culoare.

Păr deschis la culoare. Era important. Din nu știu ce motiv, era genul de detaliu pe care poliția părea a-l trece cu vederea deseori, dar care sărea imediat în ochii cuiva ca mine. Poate că nu părea corect politic; fetelor cu părul închis la culoare, ca și celor cu pielea închisă la culoare, ar trebui să li se ofere şanse egale să fie răpite, abuzate sexual și apoi tăiate bucăți în fața unei camere video, nu credeți?

Părea, de asemenea, că Jaworski era adesea ultima persoană care văzuse copilul dispărut. Poliția discuta cu el, îl reținea peste noapte, îl interoga și nu era în stare să-l agațe cu nimic. Desigur, poliția trebuia să se conformeze anumitor cerințe legale meschine. Tortura, spre exemplu, era privită cu dezaprobare în ultima vreme, în general. Iar în lipsa unor metode de convingere eficace, Jamie Jaworski n-avea de gând să facă vreodată destăinuiri în privința hobby-ului său. Eu unul n-aș face asta.

Dar știam că el era autorul. El le ajuta pe fetele acelea să dispară în urma unor cariere cinematografice foarte scurte care puneau punct existenței lor. Eram aproape sigur. Nu găsisem bucăți de trupuri și nu-l văzusem făcând asta, dar totul se potrivea. Iar pe internet reușisem să localizez niște fotografii deosebit de inventive, reprezentând trei dintre fetele dispărute. Nu păreau prea fericite în pozele acelea, deși cică unele dintre lucrurile pe care le făceau ar trebui să aducă bucurie, așa mi s-a spus.

Nu puteam să stabilesc o relație categorică între Jaworski și fotografii. Dar adresa lui de corespondență era South Miami, la câteva minute distanță de școală. Plus că avea un standard de viață peste posibilitățile sale. Și, în orice caz, de pe întunecoasa banchetă din spate mi se amintea din ce în ce mai presant că mi se terminase timpul, că acesta nu era un caz în care siguranța absolută să fie de maximă importanță.

Dar câinele cel urât mă îngrijora. Câinii reprezintă mereu o problemă. Nu mă simpatizează și adesea dezaprobă ceea ce le fac stăpânilor lor, mai ales din cauză că nu împart cu ei bucățile bune. Trebuia să găsesc o cale de a ajunge la Jaworski ocolindu-l pe câine. Poate avea să iasă el din casă. Dacă nu, trebuia să intru eu cumva.

Am trecut cu mașina pe lângă casa lui Jaworski de trei ori, dar nu mi-a venit nicio idee. Îmi trebuia un dram de noroc, iar asta înainte ca Pasagerul Întunecat să mă forțeze să acționez pripit. Și tocmai pe când dragul meu prieten începea să-mi șoptească sugestii nesăbuite, norocul acela mi-a surâs vag. Treceam iar cu mașina, când Jaworski a ieșit din casă și s-a urcat în ponosita lui camionetă Toyota roșie. Am încetinit cât am putut, iar el a dat cu spatele și în câteva clipe și-a răsucit brusc mașina către Douglas Road. Am întors și am pornit după el.

Habar n-aveam cum urma s-o fac. Nu eram pregătit. Nu aveam o încăpere sigură, nici haine de lucru, n-aveam decât o rolă de bandă adezivă și un cuțit de filetat, sub scaun. Trebuia să rămân nevăzut, neobservat, să fiu perfect, și n-aveam idee cum să fac asta. Detestam să improvizez, dar nu aveam de ales.

Am avut noroc încă o dată. Traficul era foarte lejer, iar Jaworski, care mergea spre sud, către Old Cutler Road, a făcut stânga spre apă după vreun kilometru și jumătate. Se înălța acolo un alt proiect imobiliar uriaș care avea să ne îmbunătățească viața tuturor transformând copacii și animalele în ciment și aducând pensionari refugiați din New

Jersey. Jaworsky a traversat cu viteză scăzută șantierul, a trecut pe lângă un teren de golf cu steagurile poziționate, dar fără iarbă, și s-a apropiat de apă. Scheletul unui bloc de apartamente mare, pe jumătate neterminat, acoperea luna. Am frânat mult în urma lui, am stins farurile și am început să mă apropii centimetru cu centimetru ca să văd ce punea la cale flăcăul meu.

Jaworski a parcat lângă viitorul bloc de locuințe. A ieșit din camionetă și a rămas între ea și un morman uriaș de nisip. A stat câteva clipe uitându-se în jur, iar eu am tras pe breteaua străzii și am oprit motorul. Jaworski s-a holbat la construcție, apoi în lungul străzii, către apă. Părând satisfăcut, a intrat în clădire. Eram convins că se uita după un paznic. Și eu la fel. Speram că-și făcuse temele. De cele mai multe ori, la superproiectele astea de construcții uriașe există un paznic care umblă din șantier în șantier într-o mașinuță de golf. Este mai ieftin, și oricum, aici suntem la Miami. O parte din cheltuielile generale ale oricărui proiect se duce pe materiale despre care se știe că vor dispărea rapid. După câte se părea, Jaworski avea de gând să-l ajute pe constructor să-și îndeplinească norma.

Am coborât din mașină și mi-am strecurat cuțitul de filetat și banda adezivă într-o sacoșă ieftină de pânză pe care o luasem cu mine. Deja pusesem în ea niște mănuși de grădinărit cauciucate, câteva fotografii şi cam atât. Doar niște fleacuri pe care le descărcasem de pe internet. Mi-am săltat sacoșa pe umăr și am pornit fără zgomot prin beznă, până am dat de camioneta lui mizerabilă. În spate era gol, la fel și în cabină. Pe podea, movile de pahare și ambalaje de la Burger King, pachete goale de Camel. Numai lucruri mărunte și murdare, ca Jaworski însuși.

Am ridicat privirea. Peste marginea de sus a clădirii neterminate întrezăream strălucirea lunii. O adiere nocturnă mi-a trecut peste față, aducând cu ea toate izurile încântătoare ale paradisului nostru tropical: benzină diesel, vegetație în

putrefacție, ciment. Am inhalat profund și m-am concentrat din nou asupra lui Jaworski.

Era pe undeva prin măruntaiele clădirii. Nu știam cât avea să stea acolo și o anume voce măruntă mă îndemna să dau zor. Am lăsat camioneta și am intrat în clădire. Pe când treceam pragul, l-am auzit. Sau mai degrabă am auzit un zbârnâit, un zornăit care trebuie să fi venit de la el sau…

M-am oprit. Zgomotul se auzea dintr-o parte și m-am dus până acolo pășind în vârful picioarelor. Trecea un tub prin partea de sus a peretelui, o țeavă de la instalația electrică. Am pus mâna pe ea și am simțit-o vibrând, de parcă s-ar fi mișcat ceva în interiorul ei.

Mi s-a aprins o luminiță în creier. Jaworski trăgea sârma afară. Cuprul era foarte scump și exista o piață neagră înfloritoare pentru cupru sub orice formă. Era încă o sursă măruntă de suplimentare a salariului prăpădit de îngrijitor, ajutând la acoperirea perioadelor lungi, marcate de sărăcie, între două tinere fugare. Putea obține câteva sute de dolari pentru o singură șarjă de cupru.

Acum, că știam ce punea la cale, conturul vag al unei idei începea să se înfiripe în creierul meu. După zgomot, se afla undeva deasupra mea. Puteam să-l urmăresc cu ușurință, să fiu umbra lui până la momentul oportun și atunci să mă năpustesc. Dar acolo eram practic descoperit, complet expus și nepregătit. Eram obișnuit să fac lucrurile acestea într-o anumită ordine. Faptul că pășeam dincolo de niște granițe pe care le trasasem cu mare grijă mă făcea să mă simt teribil de incomodat.

Un mic fior mi s-a strecurat în sus pe șira spinării. De ce făceam asta?

Răspunsul rapid era, desigur, că n-o făceam eu, nici pomeneală. O făcea dragul meu prieten de pe locul întunecos din spate. Eu eram prezent doar fiindcă permisul de conducere era la mine. Dar ajunseserăm la o înțelegere, noi doi. Dobândiserăm o existență atent planificată, echilibrată, un mod de

a trăi împreună, prin soluția oferită de Harry. Iar acum el se repezea ca turbat peste marcajele de cretă frumoase, atent trasate de Harry. De ce? De furie? Oare faptul că îmi fusese spartă locuința îl ofensase în asemenea local, încât îl trezise ca să dea riposta răzbunătoare?

Eu nu-l *simțeam* furios – ca întotdeauna, părea imperturbabil, amuzându-se în tăcere, nerăbdător să-și capete prada. Și nici eu nu eram furios. Eram… pe jumătate îmbătat, amețit ca titirezul, legănându-mă pe muchia ascuțită a euforiei, împleticindu-mă într-o serie de unde concentrice interioare care semănau, ciudat, cu ceea ce crezusem dintotdeauna că ar trebui să fie emoțiile. Iar starea de amețeală rezultată mă condusese către acest loc periculos, necurat, neplanificat, ca să fac sub impulsul momentului ceva ce întotdeauna până acum planificasem cu luare aminte. Și chiar dacă știam toate astea, tot îmi doream amarnic s-o fac. *Trebuia* s-o fac.

Atunci, foarte bine. Dar nu era nevoie s-o fac fără haine potrivite. M-am uitat în jur. La celălalt capăt al încăperii se afla un teanc mare de panouri din rigips ambalate în plastic. Într-o clipă, am decupat din folie un șorț și o ciudățenie de mască transparentă; tăieturi în dreptul nasului, gurii și ochilor, ca să pot să respir, să vorbesc și să văd. Am întins-o bine, simțind-o cum îmi zdrobește trăsăturile, făcându-le de nerecunoscut. I-am răsucit capetele la ceafă și le-am legat într-un nod strângaci. Anonimat total. Poate părea o prostioară, dar eram obișnuit să vânez cu mască. Și, pe lângă constrângerea nevrotică de a face totul *corect*, pur și simplu era un lucru mai puțin care să-mi ocupe mintea. Mă făcea să mă relaxez cât de cât, deci era o idee bună. Am scos mănușile din sacoșa de pânză și mi le-am tras pe mâini. Acum eram pregătit.

L-am găsit pe Jaworski la etajul al treilea. Adunase la picioare un maldăr de cabluri electrice. Ascuns în umbra scării, l-am urmărit cum trăgea afară sârma. M-am dat puțin înapoi și m-am lăsat pe vine. Am deschis sacoșa. Folosind banda adezivă, am atârnat fotografiile pe care le adusesem cu

mine. Imagini drăguțe cu fetele fugare în tot soiul de poziții drăgăstoase și foarte explicite. Le-am lipit pe pereții de beton într-un loc în care Jaworski putea să le vadă când trecea prin cadrul ușii, către scară.

M-am uitat peste umăr la Jaworski. Trăgea încă vreo douăzeci de metri de sârmă. I se blocase pe undeva și nu mai voia să iasă. Jaworski a smucit-o de două ori, pe urmă a scos un patent din buzunarul de la spate și a tăiat sârma. A luat firul care zăcea pe jos la picioarele lui și l-a făcut colac, înfășurându-și-l în lungul antebrațului. Pe urmă a pornit către scară – către mine.

M-am retras în casa scării și am așteptat.

Jaworski nu se străduia să umble neauzit. Nu se aștepta să-l deranjeze cineva – și cu siguranță nu se aștepta la mine. I-am ascultat zgomotul pașilor și zornăitul ușor al colacului de sârmă pe care îl târa după el. Tot mai aproape…

A trecut pragul și a mai făcut un pas fără să mă vadă. Apoi a observat fotografiile.

— Uuh! a făcut, de parcă l-ar fi lovit ceva cu putere în stomac.

A rămas holbându-se, cu gura căscată, incapabil să se miște, și imediat am fost în spatele lui, ținându-i cuțitul la gât.

— Nu mișca și nu scoate un sunet, i-am spus.

— Hei, ia vez'că …

Mi-am sucit puțin încheietura mâinii și i-am împins vârful cuțitului în piele, sub bărbie. A scos un șuierat când i-a dat un fir de sânge, o mizerie supărătoare. Absolut de prisos. De ce nu ascultă niciodată oamenii ăștia când le spui?

— Am spus să nu scoți un sunet, i-am repetat, iar el a tăcut.

Apoi nu s-a mai auzit nimic altceva decât hârșâitul benzii adezive, respirația lui Jaworski și chicotitul în surdină al Pasagerului Întunecat. I-am aplicat niște bandă pe gură, i-am răsucit în jurul încheieturilor o bucată din prețioasa lui sârmă de cupru și l-am târât până la alt teanc de panouri

din rigips ambalate în folie. Doar câteva clipe mi-a luat să-l înfășor și să-l imobilizez pe masa improvizată.

— Să discutăm, i-am spus noi cu vocea blândă și rece a Pasagerului Întunecat.

Nu știa dacă îi era îngăduit să vorbească și, în orice caz, i-ar fi fost și greu pe sub banda adezivă, așa că a rămas tăcut.

— Să discutăm despre fugare, am spus noi, smulgându-i banda de pe gură.

— Iaaauuu… Ci-ce… ce zici-acoloșa?

Dar nu era prea convingător.

— Cred că știi ce vreau să zic.

— Aaa, nu, a spus el.

— Baa da, am spus noi.

Probabil exagerasem cu replicile istețe. Timpul cronometrat de mine se scursese, toată seara se scursese. Dar pe el l-a apucat vitejia. A privit drept la fața mea strălucitoare.

— Tu ce mai ești, polițist, sau ce? m-a întrebat.

— Nu, am spus noi și i-am retezat urechea stângă.

Era cel mai la îndemână. Cuțitul era ascuțit și pe moment nu i-a venit să creadă că i se întâmpla așa ceva, să rămână permanent și pentru totdeauna fără urechea stângă. Așa că i-am lăsat-o pe piept ca să-l ajut să creadă. A făcut ochii cât cepele și a tras aer în plămâni să urle, dar n-a mai apucat, fiindcă i-am îndesat în gură un boț din folia de plastic.

— Fără d-astea, am spus noi. Se pot întâmpla și lucruri mai rele.

Și aveau să se întâmple, ah, categoric, dar încă nu era nevoie să știe și el asta.

— Fugarele? am întrebat noi cu blândețe, cu răceală.

Am așteptat doar câteva clipe, urmărindu-i ochii ca să mă asigur că n-avea să țipe, și apoi i-am scos călușul.

— Doamne sfinte, a hârâit el. Urechea mea…

— Mai ai una, la fel de bună, am spus noi. Vrem să ne spui despre fetele din pozele astea.

— Vrem? Cum adică vrem? Dumnezeule, ce mă doare, s-a văicărit el.

Unii oameni pur și simplu nu pricep. I-am băgat iar în gură șomoiogul de plastic și m-am pus pe lucru.

Aproape că m-am lăsat dus de val; nici nu era greu, date fiind circumstanțele. Îmi bătea inima în piept ca nebuna și a trebuit să mă încordez din greu să nu-mi tremure mâinile. Dar mi-am văzut de lucru, explorând, căutând ceva care se ferea mereu de atingerea degetelor mele. Incitant – și teribil de frustrant. Sporea presiunea în mine, urcându-mi în urechi și urlând să fie eliberată – dar nu venea nicio eliberare. Doar presiune crescândă și senzația că exista ceva minunat undeva dincolo de puterea de percepție a simțurilor mele, așteptându-mă să-l găsesc și să mă scufund în el. Dar nu l-am găsit, și aplicarea niciunuia dintre vechile mele standarde nu mi-a mai produs vreo bucurie. Ce era de făcut? În starea de confuzie în care eram, i-am atins o venă și s-a format o baltă de sânge oribilă pe folia de plastic de lângă îngrijitor. M-am oprit un moment, căutând o soluție și negăsind nimic. Mi-am ferit privirea, întorcând-o spre cadrul ferestrei. Am privit în gol, uitând să respir.

Se vedea luna deasupra apei. Dintr-un motiv pe care nu-l puteam înțelege, imaginea ei părea atât de potrivită, atât de *necesară*, încât timp de câteva clipe am stat și m-am uitat pur și simplu peste apă, urmărind-o cum sclipește, perfecțiunea întruchipată. M-am legănat și m-am lovit de masa mea improvizată, până mi-am revenit în simțiri. Dar luna… sau era de la apă?

Atât de aproape… eram atât de aproape de un lucru anume pe care aproape că puteam să-l adulmec – dar ce lucru? M-a trecut un fior – și acesta se potrivea, atât de bine se potrivea, încât a declanșat un lanț întreg de fiori, până au început să-mi clănțăne dinții. Dar de ce? Ce însemna? Ceva era acolo, ceva *important*, o puritate și o claritate copleșitoare plutind peste lună și apă, dincolo de vârful cuțitului meu de filetat, iar eu nu puteam să ajung la ele.

Mi-am întors privirea la îngrijitor. Tare m-a înfuriat cum zăcea acolo, acoperit tot cu marcaje improvizate și sânge redundant. Dar îmi era greu să rămân supărat, cu frumoasa lună a Floridei pulsând spre mine cu putere, cu adierea brizei tropicale, cu minunatele sunete nocturne ale benzii adezive și ale răsuflării precipitate de panică. Aproape că-mi venea să râd. Unii oameni aleg să-și dea viața pentru lucruri ieşite din comun, numai gângania asta dezgustătoare murea pentru sârmă de cupru. Și ce expresie avea pe figură: cât de ofensată, confuză și disperată era! Mi s-ar fi părut de-a dreptul haioasă dacă nu m-aș fi simțit atât de frustrat.

Și zău că merita mai mult efort din partea mea; în definitiv, nu era vina lui că eu nu eram în forma mea obișnuită. Nici măcar nu era destul de mârșav ca să se plaseze în fruntea listei mele de priorități. Era doar un mic trântor respingător care omora copii pentru bani și de plăcere, și doar vreo patru sau cinci, din câte știam eu. Mai că-mi părea rău pentru el. Adevărul este că nu era pregătit pentru liga mare.

Eh, în fine. Înapoi la lucru. M-am întors lângă Jaworski. Nu se mai zvârcolea așa de tare, dar era încă mult prea vioi pentru metodele mele obișnuite. Desigur, în seara aceea n-aveam la mine toate jucăriile mele de profesionist și probabil că treaba decursese puțin cam grosolan pentru Jaworski. Dar, ca un adevărat soldat, nu se plânsese de nimic. Am simțit un val de afecțiune și am mai slăbit puțin ritmul pripit și neglijent, zăbovind cu mai mult drag la mâinile lui. A răspuns cu un entuziasm veritabil, iar eu am alunecat în visare, pierzându-mă în explorări voioase.

În cele din urmă, țipetele înfundate și zbaterile lui violente m-au readus la realitate. Și mi-am amintit că nici măcar nu apucasem să mă conving de vina lui. L-am așteptat să se liniștească, apoi i-am scos plasticul din gură.

— Fugarele? l-am întrebat noi.

— Ah, Isuse. Ah, Doamne. Ah, Isuse, a spus el cu voce slabă.

— Nu prea cred, am răspuns noi. Cred că l-am cam lăsat în urmă.

— Te rog. Of, te rog…

— Vorbește-mi despre fugare, am spus noi.

— În regulă, a șoptit.

— Tu le-ai luat pe fetele acelea.

— Da…

— Câte?

Preț de câteva clipe nu i-am auzit decât respirația. Își ținea ochii închiși și mi-am spus că era posibil să-l fi pierdut puțin cam devreme. Într-un târziu a deschis ochii și s-a uitat la mine.

— Cinci, a spus în sfârșit. Cinci frumuseți mici. Nu-mi pare rău.

— Sigur că nu-ți pare rău, am întărit noi.

Am pus o mână pe brațul lui. A fost un moment minunat.

— Iar acum, nici mie nu-mi pare rău.

I-am îndesat plasticul în gură și m-am întors la lucru. Dar abia începusem să-mi reintru în ritm, când l-am auzit pe paznic la parter.

15

Pârâiturile emițătorului său l-au dat de gol. Când mi-au ajuns la urechi, eram adâncit în ceva ce nu mai încercasem până atunci. Lucram la tors cu vârful cuțitului și simțeam drept răspuns primele furnicături veritabile pe șira spinării și în picioare, așa că nu voiam să mă opresc. Dar un emițător… Asta era o veste mai proastă decât sosirea unui biet paznic. Dacă se apuca să cheme întăriri sau să ceară blocarea drumului, s-ar fi putut să-mi fie cam greu să explic o parte dintre lucrurile pe care le făcusem.

M-am uitat la Jaworski. Era aproape terminat, și totuși nu mă simțeam mulțumit de felul cum merseseră lucrurile. Mult prea multă mizerie, și nu puteam spune că descoperisem ceea ce căutam. Existaseră câteva momente în care simțisem că eram în preajma unui lucru minunat, în pragul unei revelații uimitoare în legătură cu… ce? apa care curgea dincolo de ferestre? – dar, orice va fi fost, nu se întâmplase. Acum nu-mi mai rămăseseră decât un violator de copii neterminat, necurat, în neorânduială, nesatisfăcător și un paznic care venea să ni se alăture.

Detest să dau zor la final. Este un moment foarte important și o adevărată ușurare pentru noi amândoi, pentru mine și Pasagerul Întunecat. Dar ce altă variantă aveam? Pe moment – un moment mult prea lung, într-adevăr, și îmi este foarte rușine de asta – m-am gândit să-l omor pe paznic și să-mi văd mai departe de treabă. Ar fi fost ușor și aș fi putut să-mi continui explorarea cu un nou avânt…

Dar nu. Sigur că nu. N-aveam să fac așa ceva. Paznicul era nevinovat, pe cât de nevinovat poate fi cineva care locuiește în Miami. Probabil că nu făcuse la viața lui nimic mai rău decât să tragă de câteva ori cu pistolul înspre alți șoferi pe Palmetto Expressway. Practic, era curat ca lacrima. Nu, trebuia să mă retrag în grabă și nimic mai mult. Iar dacă trebuia să-l las pe îngrijitor nu chiar isprăvit și pe mine nu chiar satisfăcut... în fine, să fie mai cu noroc data viitoare.

M-am uitat lung la mica insectă mizerabilă și am simțit cum mă umplu de scârbă. Creatura bălea muci și sânge laolaltă, smârcul ud și hidos bolborosindu-i pe toată fața. Un firicel de-un roșu îngrozitor îi curgea din gură. Într-un acces de nervi, i-am tăiat beregata. Imediat mi-am regretat nesăbuința. A țâșnit o fântână de sânge oribil și vederea ei a făcut să pară totul încă și mai regretabil, o greșeală generatoare de mizerie. Simțindu-mă mînjit și nesatisfăcut, am sprintat către casa scării, urmat de bombănitul rece și irascibil al Pasagerului meu Întunecat.

Am urcat la etajul următor și m-am strecurat în lateral până la o fereastră fără geam. Jos se vedea mașinuța de golf a paznicului parcată cu botul înspre Old Cutler – ceea ce însemna, speram eu, că venise din sensul opus și nu văzuse mașina mea. În picioare, lângă mașinuță, un tânăr gras, cu pielea măslinie, părul negru și o mustață neagră și subțire privea în sus la clădire – din fericire, la momentul respectiv se uita spre celălalt capăt.

Ce-o fi auzit paznicul? Nu cumva își parcurgea pur și simplu ruta obișnuită? Trebuia să trag nădejde că așa era. Dacă auzise într-adevăr ceva... dacă rămânea afară și chema ajutoare, probabil că aveam să fiu prins. Și, oricât de isteț și de vorbă-dulce aș fi, nu cred că în situația aceea m-aș fi priceput să-i îmbrobodesc ca să-mi dea drumul.

Paznicul cel tânăr și-a dus degetul gros la mustață și a mângâiat-o de parcă o încuraja să crească mare. S-a încruntat

și a măsurat cu privirea toată fațada. M-am ferit în dosul peretelui. Câteva clipe mai târziu, când am tras iar cu ochiul, doar creștetul i l-am mai întrezărit. Intra și el.

Am așteptat până i-am auzit pașii pe trepte. Atunci am ieșit pe fereastră, m-am atârnat între etaje, cu degete prinse de cimentul nefinisat al cercevelei, și mi-am dat drumul. M-am lovit rău, mi-am sucit o gleznă pe o piatră și mi-am zdrelit încheietura unui deget. Dar am dat zor la adăpostul întunericului, șchiopătând către mașina mea cât de repede eram în stare.

Îmi bubuia inima în piept când m-am așezat, în sfârșit, la volan. Am privit înapoi și n-am văzut nici urmă de paznic. Am pornit motorul și, fără să aprind farurile, am scos mașina pe Old Cutler Road cât mai repede și fără zgomot, pornind către South Miami și începându-mi lungul drum spre casă pe Dixie Highway. Încă îmi mai simțeam pulsul în urechi. Ce risc stupid îmi asumasem! Niciodată până atunci nu mai fusesem atât de impulsiv, niciodată până atunci nu mai întreprinsesem ceva fără o planificare minuțioasă. Asta era Calea lui Harry: ai grijă, păzește-te, fii pregătit. Cercetașii Întunericului.

Și când colo, poftim. Aș fi putut fi prins. Aș fi putut fi văzut. Ce prostie, ce prostie – dacă nu l-aș fi auzit din timp pe paznicul tânăr, poate aș fi fost nevoit să-l ucid. Să ucid în chip violent un om nevinovat; eram sigur că Harry n-ar fi încuviințat așa ceva. Plus că mai era și o treabă mizerabilă și neplăcută.

Desigur, încă nu eram în siguranță – era posibil ca paznicul să-și fi notat numărul mașinii mele dacă trecuse pe lângă ea la venire. Îmi asumasem niște riscuri necugetate, îngrozitoare, acționasem contrar tuturor metodelor mele prudente, îmi jucasem la noroc întreaga existență clădită cu grijă – și pentru ce? Pentru fiorul de emoție al uciderii? Rușine să-mi fie. Și dintr-un colț întunecat al minții mele s-a întors ecoul, *Ah, da, rușine*, însoțit de chicotitul familiar.

Am tras aer în piept și mi-am privit mâna strânsă pe volan. Dar *chiar* că avusesem parte de fiori, nu-i așa? Fusese un lucru teribil de incitant, plin de viață, de senzații noi și de frustrări profunde. Fusese ceva pe de-a-ntregul nou și interesant. Iar senzația stranie că toate acestea duceau undeva, spre un loc important care era în același timp nou și totuși familiar… senzația aceasta trebuia neapărat s-o explorez ceva mai în profunzime data viitoare.

Nu că ar fi urmat vreo dată viitoare, bineînțeles. Categoric că n-aveam să mai repet niciodată un gest atât de nebunesc și de impulsiv. Niciodată. Dar îl făcusem o dată și asta fusese distractiv.

Nu-i nimic. Să mă duc acasă și să fac un duș neobișnuit de lung, iar până la ora când aveam să termin…

Oră. Cuvântul mi-a venit în minte nedorit și necerut. Convenisem să mă întâlnesc cu Rita la… cam la ora asta, după ceasul de pe bord. Și cu ce scop sumbru? Nu puteam ști ce se petrece în mintea unei ființe omenești de sex feminin. În definitiv, de ce să fiu nevoit să mă întreb „cu ce scop" într-un asemenea moment, când toate terminațiile mele nervoase erau întinse și zbârnâiau de frustrare? Nu-mi păsa din ce motiv voia Rita să țipe la mine. N-avea să mă atingă cu nimic, indiferent ce observații tăioase avea de făcut despre defectele mele de caracter, dar era iritant să fiu forțat să-mi petrec timpul ascultând, când aveam alte lucruri mult mai importante la care să mă gândesc. Voiam mai ales să mă întreb ce-ar mai fi trebuit să fac și nu făcusem cu scumpul nostru răposat Jaworski. Până la cruda întrerupere din clipele de apogeu se întâmplaseră atâtea lucruri noi, care necesitau din partea mea mari eforturi mentale; trebuia să reflectez, să socotesc și să înțeleg unde mă duseseră toate astea. Și cum se raportau la celălalt artist din oraș, care mă punea în umbră și mă provoca prin munca lui.

Cu atâtea lucruri la care să mă gândesc, ce-mi mai trebuia și Rita tocmai acum?

Dar, bineînțeles, aveam să mă duc. Și, bineînțeles, realitatea era că mersul la ea avea să servească și unui scop modest, în caz că aș fi avut nevoie de alibi pentru momentul aventurii mele cu micul îngrijitor. „Vai, domnule detectiv, cum ați putea să credeți că eu…? Și-apoi, mă certam cu prietena mea la ora aceea. Ah… cu fosta prietenă, de fapt." Fiindcă n-aveam absolut niciun dubiu că tot ce voia Rita era să… ce cuvânt folosea toată lumea în ultima vreme? Descărcare? Da, Rita voia să vin la ea ca să se descarce pe mine. Aveam anumite defecte de caracter majore pe care trebuia să le scoată în evidență cu acompaniament de răbufniri emoționale, așa că prezența mea era necesară.

Știind asta, am petrecut ceva timp în plus ca să fac curățenie. Am cotit înapoi spre Coconut Grove și am parcat la celălalt capăt al podului, peste apă. Trecea pe dedesubt un canal navigabil adânc. Am cules câteva pietre măricele de sub copacii de la marginea apei, le-am îndesat în sacoșă, unde mai aveam folia de plastic, mănușile și cuțitul, și am azvârlit-o în mijlocul canalului.

M-am mai oprit o dată într-un părculeț întunecos din apropiere de locuința Ritei, unde m-am spălat cu grijă. Trebuia să fiu aranjat și prezentabil; situația când țipă la tine o femeie cuprinsă de furii ar trebui tratată drept o ocazie pe jumătate ceremonioasă.

Dar imaginați-vă surpriza de care am avut parte câteva minute mai târziu, când am sunat la ușa ei. N-a trântit ușa de perete, nu s-a apucat să azvârle spre mine mobilier și insulte. În realitate, a deschis ușa foarte încet și prudent, pe jumătate ascunsă în spatele ei, de parcă o băga în sperieți ceea ce putea s-o aștepte de cealaltă parte a ușii. Și, dacă stai să te gândești că eu așteptam acolo, purtarea ei vădea o judecată sănătoasă rar întâlnită.

— Dexter? a spus ea încet, cu sfială, de parcă nu știa prea bine dacă voia să-i răspund cu da sau cu ba. N-am… crezut c-ai să vii.

— Și totuși, iată-mă, am spus eu, îndatoritor.

N-a răspuns nimic și tăcerea a durat mai mult decât aș fi considerat eu că-i în regulă să dureze. Într-un târziu, a mai tras puțin de ușă în lături și a spus:

— Vrei… să intri? Te rog?

Iar dacă tonul ei nesigur, șovăielnic, unul pe care n-o mai auzisem să-l folosească vreodată până atunci, a fost o surpriză, imaginați-vă cât de uluit am fost de costumația ei. Cred că lucrul acela se numește *peignoir*; sau se poate să fi fost un neglijeu, de vreme ce era categoric neglijabil din punct de vedere al cantității de material folosite la croirea lui. Indiferent care îi era numele corect, cert era că Rita era îmbrăcată cu el. Și, oricât de bizară părea ideea aceasta, cred că spre mine țintea costumația ei.

— Te rog? a repetat ea.

Era cam mult totul. Adică, zău așa, ce trebuia să fac eu în situația asta? Clocoteam de insatisfacția experimentării pe îngrijitor; dinspre locul din spate continuau să răzbată murmure nemulțumite. Iar o verificare rapidă a situației generale mi-a dezvăluit faptul că eram sfâșiat între draga de Deb și artistul întunecat. Și acum se aștepta din partea mea să fac nu știu ce gest omenesc, cum ar fi… păi, ce anume, în definitiv? Cu siguranță că Rita n-avea cum să-și dorească… adică, ce, nu era SUPĂRATĂ pe mine? Ce se-ntâmpla aici? Și de ce mi se-ntâmpla mie?

— I-am trimis pe copii la vecini, a spus Rita și a împins ușa cu șoldul.

Am intrat.

Mă pot gândi la o mare varietate de feluri în care să descriu ceea ce s-a întâmplat mai apoi, dar niciunul dintre ele nu pare adecvat. Rita s-a dus spre canapea. Am urmat-o. S-a așezat. M-am așezat și eu. Părea stânjenită și își tot strângea mâna stângă cu dreapta. Parcă aștepta ceva și, din moment ce nu prea știam ce anume, m-am pomenit gândindu-mă la lucrarea mea neterminată cu Jaworski. Măcar de-aș mai fi avut timp, doar puțin! Câte lucruri aș mai fi putut face!

Şi în timp ce mă gândeam la unele dintre acele lucruri, am conştientizat faptul că Rita începuse să plângă pe tăcute. M-am uitat la ea câteva clipe, încercând să suprim imaginile cu un anume îngrijitor jupuit şi golit de sânge. Nici să mă tai nu puteam înţelege de ce plângea, dar, fiindcă am exersat din greu şi îndelung imitarea fiinţelor omeneşti, ştiam că trebuia s-o consolez. M-am aplecat spre ea şi i-am înconjurat umerii cu braţul.

— Rita. Gata, gata.

Nu prea era demnă de mine replica aceasta, dar fusese bine chibzuită de mulţi experţi. Şi era eficientă. Rita s-a aruncat spre mine şi şi-a sprijinit faţa de pieptul meu. Am strâns-o cu braţul şi-am putut iarăşi să-mi văd mâna. Cu mai puţin de un ceas în urmă, aceeaşi mână ţinea un cuţit de filetat deasupra neînsemnatului îngrijitor. Gândul acesta mi-a dat ameţeli.

Şi zău că nu ştiu cum s-a-ntâmplat, dar s-a-ntâmplat. Acum o băteam uşor pe umăr, îi spuneam „Gata, gata" şi mă holbam la mâinile mele cu vene ca nişte funii, în timp ce simţeam memoria simţurilor trimiţându-mi impulsuri prin degete, valul de forţă şi strălucire care creştea în mine în timp ce cuţitul explora abdomenul lui Jaworski. Iar în momentul următor…

Cred că Rita a ridicat ochii spre mine. De asemenea, sunt destul de convins că i-am întors privirea. Şi totuşi, nu ştiu cum, dar nu pe Rita am văzut-o, ci un teanc ordonat de membre reci şi lipsite de sânge. Şi nu mâinile Ritei le-am simţit pe catarama curelei, ci refrenul tot mai nemulţumit dinspre Pasagerul Întunecat. Iar puţin mai târziu…

Mă rog. Într-un fel, chiar şi acum mi se pare de neconceput. Adică, zău, chiar acolo, pe canapea?

Cum naiba de s-a-ntâmplat *aşa ceva*?

La ora când m-am urcat în pătucul meu de-acasă eram rupt de oboseală. În mod normal n-am nevoie de prea mult somn, dar atunci aveam senzaţia că-mi trebuiau treizeci şi şase de ore în cap. Capriciile serii, încordarea adunată în urma atâtor experienţe noi – toate acestea mă storseseră de energie.

Desigur, îl storseseră mai tare pe Jaworski, măruntă creatură udă și scârboasă, dar eu unul îmi consumasem toată adrenalina pe o lună întreagă în acea unică seară impetuoasă. Nici măcar nu-mi venea să mă gândesc la semnificația celor întâmplate, de la straniul impuls de-a mă năpusti afară pe înnoptat, într-o grabă nebunească, până la lucrurile de neînchipuit care se petrecuseră cu Rita. Plecasem lăsând-o adormită și, după toate aparențele, mult mai fericită. Dar bietul Dexter cel întunecat și deranjat la mansardă rămăsese din nou nelămurit; iar când am pus capul pe pernă am adormit aproape instantaneu.

…Și iată-mă afară, deasupra orașului, ca o pasăre fără schelet în plutire iute, și aerul rece curge în jurul meu și mă poartă mai departe, trăgându-mă în jos către locul în care lumina lunii se vălurește pe apă, și mânuiesc cuțitul în cămăruța de ucis strâmtă și rece, în care măruntul îngrijitor ridică privirea spre mine și râde, cu brațele și picioarele întinse în lături sub cuțit, el râde, iar efortul îi schimonosește fața, i-o modifică, și acum nu mai este Jaworski, ci o femeie, iar bărbatul care ține cuțitul se uită în sus spre mine, care plutesc pe deasupra viscerelor roșii, învârtejite, și în același timp îl aud pe Harry dincolo de ușă și mă întorc înainte să văd cine este întins pe masă, dar…

M-am trezit. Aveam o durere de cap ascuțită de puteam să despic pepeni cu ea. Mă simțeam de parcă abia pusesem geană pe geană, dar ceasul de pe noptieră arăta 5.14.

Alt vis. Alt apel la distanță pe linia mea de distracții cu fantome. Nu era de mirare că aproape toată viața refuzasem cu încăpățânare să visez. Ce prostie; ce simboluri vădite şi fără rost. O supă de anxietăți absolut incontrolabile, nonsensuri detestabile, ostentative.

Iar acum nu mai reușeam să adorm la loc, tot gândindu-mă la imaginile acelea infantile. Dacă tot trebuia să am vise, de ce nu puteau să semene mai mult cu mine, să fie interesante și deosebite?

M-am ridicat în capul oaselor și mi-am frecat tâmplele care pulsau. Groaznica, obositoarea stare de inconștiență s-a scurs

treptat din mine ca la un drenaj de sinusuri și m-am așezat pe marginea patului, confuz și începătoșat. Ce se-ntâmpla cu mine? Și de ce nu putea să i se întâmple altcuiva în locul meu?

Visul acela îl percepusem cu totul altfel și nu prea eram lămurit care era diferența sau ce semnificație avea. Data trecută fusesem absolut convins că era pe cale să se petreacă o nouă crimă, ba chiar știusem și locul. Dar de data asta…

Am oftat și m-am dus cu pași grei la bucătărie să beau niște apă. Capul lui Barbie a făcut *poc-poc!* când am deschis frigiderul. Am stat și m-am uitat la el, sorbind dintr-un pahar mare cu apă rece. Ochii de un albastru luminos mă fixau la rândul lor, fără să clipească.

De ce visasem? Era de vină doar tensiunea aventurilor din seara precedentă, care ieșea la suprafață din subconștientul meu abuzat? Nu mai simțisem niciodată tensiunea; de fapt, întotdeauna fusese o *eliberare* de tensiune. Desigur, nici nu mai ajunsesem vreodată atât de aproape de un dezastru. Dar de ce să visez despre asta? Unele imagini erau dureros de evidente: Jaworski, Harry și fața nevăzută a bărbatului care ținea cuțitul. Acuma, zău. De ce să mă bați la cap cu niște chestii din psihologia de anul întâi?

Și de fapt pentru ce să mă bați la cap cu visatul? N-aveam nevoie de așa ceva. Aveam nevoie de odihnă – și când colo, iată-mă în bucătărie, jucându-mă cu o păpușă Barbie. Am întors iar capul: *poc, poc!* La urma urmei, ce era cu Barbie asta? Și cum aveam să mă prind la timp ca să apuc să-i salvez cariera lui Deborah? Cum s-o ocolesc pe LaGuerta, când biata creatură era în limbă după mine? Și, pe tot ce-i mai sfânt, dacă o exista una ca asta, la ce-i trebuise Ritei să-mi facă AȘA CEVA?

Totul părea deodată un fel de telenovelă ușchită și era deja prea mult. Am găsit niște aspirine, m-am sprijinit de bufetul din bucătărie și am înghițit vreo trei. Nici că-mi păsa ce gust aveau. Niciodată nu mi-au plăcut doctoriile, de orice fel ar fi fost, le-am apreciat doar utilitatea.

În special de când a murit Harry.

16

Harry n-a murit repede și nici ușor. Nu s-a grăbit deloc, a întins-o mult și crâncen – primul și ultimul lucru egoist pe care l-a făcut vreodată în viața lui. Harry a murit timp de un an și jumătate, în etape mici, alunecând în inconștiență și rămânând așa săptămâni în șir, luptându-se și recăpătându-și puterile aproape în întregime, ținându-ne pe toți într-o stare de amețeală permanentă în încercarea de-a ghici ce va mai urma. De data asta pleca definitiv, sau învinsese de-adevăratelea? Nu știam niciodată, dar, fiindcă era vorba despre Harry, părea o nesăbuință să renunțăm. Harry făcea mereu ceea ce era corect, indiferent cât de dificil ar fi fost, dar ce însemna asta când venea vorba de murit? Era corect să lupte și să reziste și să ne facă pe noi, ceilalți, să îndurăm o nesfârșită moarte, când moartea tot avea să vină, indiferent ce făcea Harry? Sau era corect să plece cu eleganță și fără zarvă?

La nouăsprezece ani, evident că nu știam răspunsul, cu toate că deja cunoșteam despre moarte mai multe decât majoritatea prostănacilor plini de coșuri din seria mea de studenți în anul al doilea la Universitatea din Miami.

Într-o frumoasă după-amiază de toamnă, după cursul de chimie, pe când traversam campusul către asociația studenților, m-am pomenit cu Deborah lângă mine.

— Deborah – i-am spus, pe un ton foarte colegial, după părerea mea –, hai să bem o cola.

Harry îmi spusese să-mi petrec timpul liber pe la asociație și să beau cola. Îmi spusese că avea să mă ajute să trec

drept ființă omenească și să învăț cum se purtau alte ființe omenești. Și sigur că avusese dreptate. Deși îmi strica dinții, învățam o mulțime de lucruri despre specia asta neplăcută.

Deborah, deja mult prea serioasă la cei șaptesprezece ani ai săi, a clătinat din cap.

— Am venit să-ți zic de tata, a spus ea.

Peste puțin timp traversam orașul cu mașina către azilul unde fusese dus Harry. Nu era semn bun să fii dus la azil. Însemna că doctorii erau de părere că Harry era gata să moară și sugerau că ar fi mai bine să coopereze.

Harry nu arăta bine când am ajuns acolo. Era atât de pământiu și de nemișcat în așternut, încât am crezut că ajunseserăm prea târziu. Era slăbit și sfrijit după lunga bătălie, arătând ca și cum îl rodea ceva pe dinăuntru, încercând să iasă. Aparatul respirator de lângă pat fâsâia, scoțând un sunet ca de Darth Vader îngropat de viu.

— Tată, a spus Deborah, luându-l de mână. L-am adus pe Dexter.

Harry a deschis ochii și capul i s-a rostogolit spre noi, aproape ca și cum o mână invizibilă i l-ar fi împins dinspre partea cealaltă a pernei. Dar nu erau ochii lui Harry. Erau două găuri albastre întunecoase, mohorâte și pustii, fără viață în ele. Poate că trupul lui Harry era viu, dar el nu era acasă.

— Nu-i bine, ne-a spus asistenta medicală. Acum încercăm doar să-l facem să se simtă cât mai tihnit.

Și-a făcut de lucru cu un o seringă hipodermică și un ac uriaș de pe o tavă; a umplut-o și a ridicat-o, împingând pistonul ca să scoată afară bula de aer.

— Stați…

Sunase atât de slab, încât la început am crezut că venea de la aparatul respirator. M-am uitat în jur și în cele din urmă mi-am oprit privirea asupra a ceea ce mai rămăsese din Harry. Dincolo de pustietatea mohorâtă a ochilor lui sclipea o scânteie măruntă.

— Stați… a spus el din nou, dând din cap spre asistentă.

Ori nu-l auzise, ori se hotărâse să nu-l ia în seamă. S-a dus lângă pat și i-a ridicat cu blândețe brațul ca un vreasc. A început să-l tamponeze cu un ghemotoc de bumbac.

— Fără… a oftat Harry ușor, aproape imposibil de auzit.

M-am uitat la Deborah. Părea că luase poziția de drepți, exprimând cu tot corpul, în mod oficial, noțiunea de nesiguranță. M-am uitat din nou la Harry. Privirea lui s-a agățat de a mea.

— Fără, a repetat, şi-acum în ochii lui vedeai ceva ce semăna foarte tare cu groaza. Fără… injecții…

M-am apropiat și am pus o mână pe brațul asistentei, oprind-o în ultimul moment, când se pregătea să înfigă acul în vena lui Harry.

— Așteptați, i-am spus.

Ea s-a uitat la mine și, preț de o fracțiune infimă de secundă, s-a citit ceva în ochii ei. Mai să cad pe spate de surprindere. Era o furie rece, un sentiment inuman al dorinței personale, izvorât din creierul reptilian, o credință că lumea întreagă era propriul ei domeniu de vânătoare. Doar acea unică sclipire, dar n-aveam nicio îndoială. Ar fi vrut să-mi înfigă acul în ochi fiindcă o întrerupsesem. Ar fi vrut să mi-l împingă în piept și să-l răsucească până-mi țâșneau coastele afară și-mi pocnea inima în mâinile ei și putea să stoarcă, să răsucească și să smulgă viața din mine. Era un monstru, un vânător, un ucigaș. Era un prădător, o creatură fără suflet, diabolică.

Exact ca mine.

Dar zâmbetul ei ca din reclame s-a întors imediat la locul lui.

— Ce este, scumpule? a spus ea nemaipomenit de dulce, icoana Infirmierei Desăvârşite.

Îmi simțeam limba prea mare în gură și parcă mi-au trebuit minute întregi până să răspund, dar într-un târziu am reușit să rostesc:

— Nu vrea injecția.

Ea a zâmbit iar, de parcă o făptură minunată i s-ar fi așternut pe față, de parcă primise binecuvântarea unui zeu atotștiutor.

— Tatăl tău e foarte bolnav. Are dureri foarte mari.

A ridicat acul în aer și o lance de lumină dinspre fereastră l-a lovit melodramatic. Acul a sclipit de parcă ar fi fost Sfântul ei Graal.

— Are nevoie de injecție.

— Nu vrea, am insistat.

— Îl doare.

Harry a spus ceva, dar n-am auzit ce. Privirea îmi era fixată asupra asistentei, iar a ei asupra mea, doi monștri păzind aceeași bucată de carne. Fără să-mi iau ochii de la ea, m-am aplecat încet spre el.

— VREAU… să doară… a spus Harry.

M-a făcut să-mi cobor imediat privirea spre el. De sub scheletul care începea să se închege, cuibărit sub tunsoarea scurtă care părea deodată prea largă pentru capul lui, Harry se întorsese și lupta să răzbească dintre neguri. A dat din cap spre mine, s-a întins încet de tot și m-a strâns de mână.

M-am uitat iar la Infirmiera Desăvârșită.

— Vrea să-l doară, i-am spus.

Și de undeva, din încruntătura ei abia perceptibilă, din clătinarea impetuoasă a capului, i-am auzit răgetul de fiară sălbatică sub ochii căreia prada se strecoară iute și dispare într-o vizuină.

— Va trebui să-i spun domnului doctor.

— În regulă, am încuviințat. Noi o s-așteptăm aici.

Am privit după ea cum plana spre coridor ca o uriașă pasăre a morții. Am simțit o apăsare pe mână. Harry se uita la mine cum mă uitam la Infirmiera Desăvârșită.

— Tu… îți dai seama… a spus el.

— În legătură cu sora? l-am întrebat.

A închis ochii și a dat din cap ușor, o singură dată.

— Da, am spus. Îmi dau seama.

— Ca… tine…

— Ce? a vrut Deborah să știe. Despre ce vorbiți? Tati, te simți bine? Ce-nseamnă asta, ca tine?

— La mine, se uită la mine. Crede că asistenta se tot uită după mine, că mă place, Deb, i-am spus și m-am întors din nou spre Harry.

— A, aha, a mormăit Deborah, dar eu mă concentram deja asupra lui Harry.

— Ce-a făcut? l-am întrebat.

A încercat să scuture din cap, dar n-a reușit decât un legănat vag. A tresărit. Îmi era clar că îi reveneau durerile, exact așa cum își dorise.

— Prea multă, a spus. Bagă… prea multă…

A icnit și a închis ochii.

Cred că eram prost în ziua aceea, fiindcă nu m-am prins imediat ce voia să spună.

— Ce prea multă?

Harry a deschis un ochi împăienjenit de durere.

— Morfină, a șoptit.

M-am simțit ca străbătut de o lance de lumină.

— Supradoză. Omoară prin supradoză. Și într-un loc ca ăsta, unde aproape că face parte din atribuțiile ei, nimeni n-ar sta să pună la-ndoială… Vai, dar asta-i…

Harry m-a strâns iar de mână și m-am oprit din bâlbâială.

— N-o lăsa, mi-a spus cu un glas răgușit, în care se simțea o forță surprinzătoare. N-o lăsa… să mă drogheze iar.

— Vă rog, a intervenit Deborah cu o voce aproape spartă, despre ce vorbiți voi acolo?

M-am uitat la Harry, dar Harry a închis ochii când l-a sfâșiat o împunsătură bruscă de durere.

— Crede că, ăă…

Am rămas cu fraza în aer. Firește, Deborah habar n-avea ce eram eu, iar Harry îmi spusese cu toată fermitatea să n-o las să afle. Prin urmare, devenea problematic să-i spun ce se petrecea fără să-i dezvălui nimic.

— Crede că sora îi dă prea multă morfină, am spus până la urmă. Intenționat.

— Asta-i o nebunie, a spus Deb. E asistentă medicală.

Harry s-a uitat la ea, dar n-a spus nimic. Și, sincer să fiu, nici eu nu mă puteam gândi ce să-i răspund lui Deb la o asemenea naivitate incredibilă.

— Ce să fac? l-am întrebat pe Harry.

El m-a privit îndelung. La început am crezut că poate durerea îi luase mințile, dar când m-am uitat din nou la el am văzut că Harry era cât se poate de prezent. Maxilarul i se încordase atât de tare, încât mi-am spus că s-ar putea să-i pocnească oasele și să-i perforeze pielea palidă și plăpândă, dar ochii îi erau cât se poate de limpezi și de pătrunzători, ca atunci când îmi dăduse prima dată „soluția Harry" ca să mă pună la punct.

— Oprește-o, a spus într-un târziu.

M-a străbătut un fior imens. S-o opresc? Era posibil? Oare voise să spună… s-o *opresc*? Până atunci, Harry mă ajutase să-mi controlez Pasagerul Întunecat, hrănindu-l cu mici animale vagaboande, vânând căprioare; o dată – strașnică zi – mersesem cu el să prindem o maimuță care trăia liberă pe străzi și teroriza un cartier din South Miami. Fusese ceva atât de aproape, atât de asemănător cu omenescul – dar tot nu era același lucru, bineînțeles. Și parcurseserăm împreună toată teoria pașilor succesivi, urmărirea, eliminarea dovezilor și așa mai departe. Harry știa că într-o bună zi avea să se întâmple și voia să fiu pregătit s-o duc la îndeplinire așa cum trebuie. Mereu mă oprea să ajung la Gestul Adevărat. Dar acum… s-o opresc? La ce putea să se refere, dacă nu chiar la asta?

— Mă duc să vorbesc cu doctorul, a spus Deborah. O să-i spună el cum să-ți dozeze medicamentul.

Am deschis gura să vorbesc, dar Harry m-a strâns de mână și a dat din cap o singură dată, cu trudă.

— Du-te, a spus el.

Iar Deborah l-a privit un moment, apoi s-a întors și s-a dus să-l caute pe doctor. După plecarea ei, camera s-a umplut de

o teribilă tăcere. Nu mă mai puteam gândi la nimic în afară de vorbele lui Harry: „Oprește-o". Și nu mă puteam gândi la nicio altă interpretare a lor în afară de ideea că în sfârșit îmi dădea drumul din lesă, mă lăsa să fac Gestul Adevărat. Dar n-am îndrăznit să-l întreb dacă la asta se referise, de teamă să nu-mi spună că alta fusese intenția lui. Așa că am rămas acolo pur și simplu, neînchipuit de mult timp, uitându-mă pe fereastra micuță la grădina de afară, cu florile ei roșii presărate de jur-împrejurul unei fântâni. Timpul trecea. Mi se usca gura.

— Dexter… a rostit Harry într-un târziu.

N-am răspuns. Nu mă puteam gândi la nimic potrivit.

— Uite cum e, a spus Harry, încet și chinuit.

Am tresărit și m-am uitat la el. A schițat o jumătate de zâmbet crispat când a văzut că, în sfârșit, eram atent la el.

— Eu o să mă duc curând, a continuat. Nu te pot opri… să fii cel care ești.

— Să fiu *ceea ce* sunt, tată.

El mi-a respins vorbele fluturând din mâna plăpândă, fragilă.

— Mai devreme sau mai târziu… vei avea *nevoie*… să-i faci asta unei persoane, a spus, iar eu am simțit că-mi cântă sângele în vene la gândul acela. Cuiva care… *are nevoie* de asta…

— Ca asistenta, am spus, simțindu-mi limba vâscoasă.

— Da.

A închis ochii și a stat așa câteva clipe lungi, iar când a reînceput să vorbească, glasul îi era voalat de durere.

— Are nevoie și ea, Dexter. Asta-i…

A tras aer în piept sacadat, printre icnete. Îi auzeam pocnetul limbii, fiindcă gura îi era extrem de uscată.

— Le dă anume pacienților… supradoze… îi omoară… îi omoară… dinadins… E o ucigașă, Dexter… O ucigașă…

Mi-am dres vocea. Mă simțeam puțin cam stângaci și năucit, dar în definitiv era un moment foarte important în viața unui tânăr.

— Vrei să… am început, oprindu-mă când mi s-a spart vocea. E-n regulă dacă… o opresc, tată?

— Da, a spus Harry. Oprește-o.

Din nu știu ce motiv, am simțit că trebuia să fiu absolut sigur.

— Adică, știi… Cum am mai făcut? Știi, cu maimuța?

Harry avea ochii închiși și era clar că plutea din nou pe un talaz de durere tot mai înalt. A inspirat ușor și neregulat.

— Oprește-o… pe asistentă. Ca… pe maimuță…

Gâtul i s-a arcuit ușor, împingându-i capul spre spate, și a început să respire mai repede, dar tot greu și întretăiat.

Ei bine.

Poftim.

„Oprește-o pe asistentă ca pe maimuță." Cu siguranță că avea o sonoritate fioroasă. Dar în creierul meu, care zbârnâia nebunește, totul era muzică. Harry îmi dădea drumul din lesă. Primisem permisiunea. Discutaserăm despre ziua în care aveam s-o fac, dar mereu mă înfrânase. Până acum.

Acum.

— Am vorbit… despre asta, a continuat Harry, fără să deschidă ochii. Știi ce trebuie să faci…

— Am vorbit cu doctorul, a spus Deborah, intrând zorită în cameră. O să vină și-o să schimbe doza de medicament trecută pe fișă.

— Bun, am spus, simțind cum crește ceva în mine, pornind de la baza coloanei vertebrale și ieșindu-mi prin creștet, un val de electricitate care m-a zdruncinat pe dinăuntru și m-a acoperit ca o glugă întunecată. Mă duc să vorbesc cu sora.

Mi s-a părut că Deborah a tresărit, poate din cauza tonului meu.

— Dexter…

M-am oprit, luptându-mă să controlez voioșia sălbatică pe care o simțeam înălțându-se în interiorul meu.

— Nu vreau să fie vreo neînțelegere, am spus.

Vocea îmi sunase straniu până și mie. M-am grăbit să ies pe lângă Deborah înainte să-mi poată observa expresia feței.

Iar pe holul acelui azil, croindu-mi drum printre teancuri de rufărie albă, curată, apretată, l-am simțit pe Pasagerul

Întunecat cum preia controlul volanului pentru prima dată. Dexter s-a diminuat, a devenit aproape invizibil, ca dungile deschise la culoare pe un tigru agil și transparent. M-am lăsat asimilat, devenind aproape inobservabil, dar eram acolo în continuare și dădeam târcoale, mă învârteam să prind vântul și să-mi găsesc prada. În acea colosală străfulgerare de libertate, mergând să fac Acel Gest pentru prima dată, cu binecuvântarea atotputernicului Harry, m-am retras, m-am topit în decorul propriului meu ego întunecat, pe când celălalt eu se încorda să atace și mârâia. Urma s-o fac în sfârșit, să fac ceea ce fusesem creat să fac.

Și am făcut-o.

17

Și o făcusem. Cu atât de multă vreme în urmă, și totuși amintirea încă mai pulsa în mine. Bineînțeles, încă mai păstram acel prim strop de sânge uscat pe lamela lui. Era primul pentru mine și puteam rechema oricând acea amintire scoțând mica lamelă și uitându-mă la ea. Am și făcut-o, din când în când. Aceea fusese o zi cu totul deosebită pentru Dexter. Infirmiera Desăvârșită îmi fusese Primul Tovarăș de Joacă și îmi deschisese o mulțime de uși minunate. Învățasem atâtea, descoperisem o mulțime de lucruri noi.

Dar de ce îmi aminteam acum de Infirmiera Desăvârșită? De ce toată această serie de evenimente părea să mă poarte într-un vârtej, înapoi prin timp? Nu-mi permiteam să stau și să-mi amintesc cu tandrețe de prima pereche de pantaloni lungi pe care o purtasem vreodată. Trebuia să mă năpustesc exploziv în acțiune, să iau decizii uriașe și să fac lucruri importante. Nu să mă plimb ca prostul pe aleea amintirilor, alintându-mă în dulci rememorări ale primei mele lamele cu sânge.

…Lamelă cu sânge pe care, dacă tot mă dusese gândul într-acolo, nu-l colectasem de la Jaworski. Era genul de detaliu mărunt, neimportant până la ridicol, care îi transformă pe bărbații puternici, deprinși cu acțiunea, în nevrotici care-și frământă mâinile și se văicăresc. Aveam *nevoie* de lamela aceea. Fără ea, moartea lui Jaworski era nefolositoare. Episodul acela stupid nu mai era acum doar o nebunie pornită dintr-un impuls prostesc, ci mai rău de atât; era incomplet. N-aveam lamela.

Am clătinat din cap, încercând spasmodic să cuplez două celule cenușii în aceeași sinapsă. Mai că-mi doream să ies cu barca la un tur matinal. Poate că aerul sărat mi-ar spăla prostia din creier. Sau aș putea să mă îndrept spre Turkey Point[30] și să sper că radiațiile m-ar putea transforma prin mutație într-o creatură rațională. În schimb, mi-am făcut o cafea. N-aveam lamela, într-adevăr. Asta devaloriza întreaga experiență. Fără lamelă, puteam foarte bine să fi rămas acasă. Sau, în orice caz, era aproape la fel. Pentru că avusesem parte de alte recompense. Am zâmbit cu afecțiune, amintindu-mi amestecul de lumină selenară și țipete înăbușite. Ah, ce monstruleț descreierat fusesem. Un episod ca niciun altul din viața mea. Numai bun să mai întrerupă când și când rutina tocită. Mai era și Rita, desigur, dar în privința asta nu știam ce să cred, așa că preferam să nu mă gândesc la ea. În schimb, m-am gândit cum sufla briza răcoroasă peste trupul în convulsii al acelui individ neînsemnat căruia îi plăcea să tortureze copii. Aproape că fusese o perioadă fericită. Dar, firește, peste zece ani amintirea avea să pălească, iar fără lamelă n-aveam cum s-o readuc la viață. Aveam nevoie de suvenirul acela. În fine, mai vedem noi.

Cât a fiert cafeaua, m-am uitat dacă venise ziarul, mai mult sperând decât crezând. Era lucru rar să ajungă ziarul înainte de șase și jumătate, iar în zilele de duminică se întâmpla adesea să sosească după ora opt. Era un alt exemplu clar al felului în care se dezintegra societatea și care îl îngrijora atât de tare pe Harry. Acuma, zău așa: dacă nu ești în stare nici ziarul să mi-l aduci la timp, cum poți să pretinzi de la mine să mă abțin de la omorât oameni?

Niciun ziar; nicio problemă. Și-așa nu prezentau cine știe ce interes pentru mine relatările aventurilor mele în presă. Iar Harry mă avertizase să nu fac tâmpenia de a păstra vreun album cu tăieturi. Nu că ar fi fost nevoie să mă avertizeze; rareori se întâmpla să arunc măcar o privire la cronicile

[30] Centrală nucleară aflată la circa 40 km sud de Miami, Florida.

spectacolelor mele. De data asta era puțin diferit, firește, din moment ce acționasem atât de pripit, impetuos, și eram ușor îngrijorat că nu-mi ștersesem urmele cum trebuie. Simțeam o vagă curiozitate de a vedea ce puteau spune despre serata mea nepremeditată. Așa că am stat și mi-am băut cafeaua vreo patruzeci și cinci de minute, până am auzit pocnetul înfundat al ziarului în ușă. L-am luat în casă și l-am răsfoit.

Orice s-ar putea spune despre jurnaliști – și-ar fi multe de zis, aproape o enciclopedie –, dar memoria rareori le dă de lucru. Același ziar care trâmbițase de curând POLIȚIA STRÂNGE CERCUL ÎN JURUL UCIGAȘULUI țipa acum că POVESTEA UCIGAȘULUI DE PE GHEAȚĂ SE TOPEȘTE! Era un articol lung și adorabil, cu o scriitură plină de dramatism, care detalia descoperirea unui cadavru maltratat crunt pe un șantier de lângă Old Cutler Road. „Un purtător de cuvânt al poliției din Miami" – adică detectivul LaGuerta, eram sigur – spunea că era mult prea devreme pentru a afirma ceva cu certitudine, dar că probabil era vorba de o crimă la indigo. Ziarul trăgea propriile-i concluzii – alt lucru pe care nu se prea sfiesc ăștia să-l facă – și se întreba acum în gura mare dacă distinsul gentleman aflat în captivitate, dl Daryll Earl McHale, era de fapt adevăratul ucigaș. Nu cumva ucigașul era încă în libertate, după cum dovedea această ultimă ofensă adusă moralei publice? Fiindcă – se sublinia grijuliu în text – cum era să credem că puteau acționa în libertate, în același timp, doi ucigași de felul acesta? Era un raționament dibaci și mi-a trecut prin minte că, dacă ar fi cheltuit atâta energie și putere intelectuală încercând să rezolve crimele, treaba ar fi fost gata până acum.

Dar, firește, era o lectură foarte interesantă. Și cu siguranță m-a provocat să fac speculații. Cerule mare, chiar era posibil ca animalul acesta turbat să se afle încă în libertate? Mai era cineva în siguranță?

Atunci a sunat telefonul. M-am uitat la ceasul de perete; era 6.45. Nu putea fi decât Deborah.

— Tocmai îl citeam, am spus în receptor.

— Ai zis c-o să fie mai mare, a spus Deborah. Mai senzațional.

— Și nu-i? am întrebat-o cu toată inocența din lume.

— Nici măcar nu-i târfă. E un îngrijitor cu jumătate de normă de la Gimnaziul Ponce, ciopârțit pe un șantier de pe Old Cutler. Ce dracu', Dexter?

— Doar știai că nu-s perfect, nu-i așa, Deborah?

— Nici măcar nu se potrivește cu tiparul... Unde-i temperatura joasă de care ziceai? Ce s-a-ntâmplat cu spațiul strâmt?

— Suntem în Miami, Deb, lumea fură de toate pe-aici.

— Nici măcar nu-i la indigo. Nu-i absolut deloc ca alelalte. Până și LaGuerta și-a dat seama. A și declarat deja în presă. Dracu' s-o ia de treabă, Dexter. Fundul meu e la bătaie aici, și asta-i doar o căsăpeală la-ntâmplare sau o chestie cu droguri.

— Nu-i prea corect să dai vina pe mine pentru toate astea.

— Dă-o naibii, Dex, a spus ea și a închis.

Știrile matinale de la televizor au consumat nouăzeci de secunde încheiate cu descoperirea șocantă a trupului ciopârțit. Channel 7 avea cele mai grozave adjective. Însă nimeni nu știa nimic în plus față de ziar. Radiau toți revoltă și un sentiment sumbru al dezastrului, care se răspândise până și asupra buletinului meteo, dar sunt convins că izvorau mai ales din lipsa fotografiilor.

O nouă zi minunată în Miami. Cadavre mutilate, cu pronostic de averse în cursul după-amiezii. M-am îmbrăcat și am plecat la serviciu.

Recunosc că am avut și un mic motiv secret ca să pornesc spre serviciu atât de devreme, și l-am întărit oprindu-mă să iau ceva de la patiserie. Am cumpărat două gogoși inelate, o turtiță cu mere și un rulou cu scorțișoară cât anvelopa mea de rezervă. Am mâncat turtița și o gogoașă în timp ce mă strecuram cu voioșie prin traficul ucigător. Nu știu cum de scap așa ușor cu mâncatul atâtor gogoși. Nu mă îngraș, nu fac cosuri; și, chiar dacă poate să pară nedrept, nu-mi vine să mă plâng. Am ieșit destul de bine la loteria genetică: metabolism

intens, dimensiuni și forță potrivite, lucruri care mi-au fost de folos în hobby-ul meu. Și mi s-a spus că nu-s urât cu draci, ceea ce cred că se vrea a fi un compliment.

Nici de prea mult somn n-aveam nevoie, ceea ce era numai bine în dimineața aceea. Sperasem să ajung la serviciu înaintea lui Vince Masuoka și se părea că reușisem. Biroul lui era întunecat când am intrat acolo, strângând în pumn, ca pretext, hârtia albă – dar vizita mea nu avea nimic de-a face cu gogoșile. Am scrutat repede zona de lucru, căutând cutia cu dovezi incriminatoare etichetată JAWORSKI și purtând data de ieri.

Am găsit-o și am scos imediat din ea câteva mostre de țesut. Ar trebui să fie de-ajuns. Mi-am tras pe mâini o pereche de mănuși din latex și într-o clipă am lipit mostrele de lamela mea de sticlă curată și le-am apăsat. Îmi dau seama ce prostie era faptul că-mi asumam încă un risc, dar îmi trebuia lamela aceea.

Tocmai o pitisem într-o punguță cu fermoar când l-am auzit apropiindu-se din spatele meu. Am pus repede toate lucrurile la locul lor și m-am răsucit spre ușă tocmai când Vince a intrat și m-a văzut.

— Dumnezeule mare, am spus. Ce silențios te miști. Vasăzică, *ai* antrenament de ninja.

— Am doi frați mai mari, a răspuns Vince. E același lucru.

Am ridicat punga de hârtie albă și am făcut o plecăciune.

— Maestre, vin cu daruri.

S-a uitat curios la pungă.

— Buddha să te binecuvânteze, greieraș. Ce-ai în ea?

Am aruncat-o spre el. L-a lovit în piept și a alunecat la podea.

— Halal antrenament ninja, am remarcat.

— Trupul meu reglat minuțios are nevoie de cofeină ca să funcționeze, a spus Vince, aplecându-se să ia punga de jos. Ce-i aici? M-a durut, să știi.

A băgat mâna înăuntru, încruntându-se.

— Sper că nu-s bucăți de cadavru.

A scos ruloul uriaș cu scorțișoară și s-a uitat la el.

— *Ay, caramba!* Satul meu nu va face foamea anul ăsta. Îți suntem foarte recunoscători, greieraș.

S-a înclinat, ținând în sus ruloul.

— O datorie achitată e o binecuvântare pentru noi toți, copile.

— În cazul ăsta, i-am spus, ai cumva dosarul de caz al ăluia găsit azi-noapte lângă Old Cutler?

Vince a mușcat zdravăn din ruloul cu scorțișoară. În timp ce mesteca încet, îi sclipea glazura pe buze.

— Mmmpp, a făcut el și a înghițit dumicatul. Ne simțim cumva lăsați pe-afară?

— Dacă „ne simțim" se referă la Deborah, da, așa-i. I-am spus c-o să mă uit pe dosar pentru ea.

— Ef, a spus el cu gura plină, măar eata ata io mubime e îme.

— Iertare, maestre. Limbajul domniei tale îmi e străin.

A terminat de mestecat și a înghițit.

— Am zis că măcar de data asta e o mulțime de sânge. Dar tot de căruță ai rămas și acum. L-au chemat pe Bradley.

— Pot să văd dosarul?

A mai luat o înghițitură.

— Înă mai băia…

— Foarte adevărat, sunt sigur. Și-n engleză?

Vince a înghițit.

— Am zis că încă mai trăia când a rămas fără picior.

— Ființele umane sunt foarte rezistente, nu-i așa?

Vince și-a băgat tot ruloul în gură și a scos dosarul, întinzându-l către mine și în același timp luând o înghițitură zdravănă din rulou. Am înșfăcat dosarul.

— Trebuie să plec, am spus. Până nu-ncerci iar să vorbești.

Și-a scos ruloul din gură.

— Prea târziu, a spus.

Am pornit agale către micul meu ungher liniștit, aruncând o privire la conținutul dosarului. Gervasio César Martez

descoperise cadavrul. Declarația lui era prima foaie din dosar. Era agent de pază, angajat la Sago Security Systems. Lucra la ei de un an și două luni și nu avea cazier. Martez găsise trupul pe la ora 22.17 și imediat se apucase să cerceteze rapid zona înainte de a chema poliția. Voia să-l prindă pe *pendejo*[31] care o făcuse, fiindcă nu se poate așa ceva și se întâmplase tocmai când el, Gervasio, era de serviciu. Era ca și cum i se făcuse lui, înțelegeți? Așa că voia să-l prindă el însuși pe monstru. Dar nu fusese posibil. Nu era nici urmă de făptaș, nicăieri, așa că fusese nevoit să cheme poliția.

Bietul om o luase la modul personal. Îi împărtășeam indignarea. Nu trebuia tolerată o asemenea brutalitate. Firește, îi eram și foarte recunoscător pentru simțul onoarei, care îmi dăduse timp s-o șterg de acolo. Și când te gândești că mereu am considerat moralitatea ca fiind nefolositoare.

Am cotit să intru în cămăruța mea întunecoasă și am nimerit peste detectivul LaGuerta.

— Ha, a făcut ea. Nu stai prea bine cu vederea.

Dar nu s-a mișcat din loc.

— Nu sunt o persoană matinală. Bioritmul meu e zero barat până la amiază.

S-a uitat la mine de la trei centimetri distanță.

— Mie-mi pare în regulă, a spus ea.

M-am strecurat pe lângă ea, spre biroul meu.

— Pot să aduc și eu o contribuție modestă la măreția copleșitoare a legii, în dimineața asta? am întrebat-o.

S-a uitat lung la mine.

— Ai un mesaj, a spus. Pe robot.

Am privit spre robotul meu telefonic. Într-adevăr, lumina clipea. Femeia asta era un detectiv în toată puterea cuvântului.

— E o fată, a spus LaGuerta. Are o voce de parcă ar fi somnoroasă și fericită. Ai prietenă, Dexter?

Se simțea o ciudată notă de provocare în vocea ei.

---

[31] „Prost", „idiot" (în lb. spaniolă).

— Știți cum e, i-am răspuns. Femeile din ziua de azi sunt tare îndrăznețe și, când ești așa chipeș ca mine, se-aruncă-n cap în fața ta, și mai multe nu.

Poate nu era cea mai fericită exprimare; după cum am spus, nu mă puteam abține să nu mă gândesc la capul femeii care fusese aruncat spre mine nu cu mult timp în urmă.

— Ai grijă, a spus LaGuerta. Mai devreme sau mai târziu, una dintre ele o să-ți rămână pe cap.

Habar n-aveam ce considera ea că însemna asta, dar era o imagine foarte neliniștitoare.

— Sunt sigur c-aveți dreptate, am spus. Până atunci, *carpe diem.*

— Poftim?

— E-n latină. Înseamnă să te vaiți cu ochii în soare.

— Ce-ai găsit despre treaba de azi-noapte? m-a întrebat deodată.

Am ridicat în aer dosarul.

— Tocmai mă uitam la el.

— Nu-i același, a spus ea, încruntându-se. Orice-or zice găozarii ăia de reporteri, McHale e vinovatul. A mărturisit. Ăsta-i altul.

— Cred că parcă-i prea mare coincidența. Două crime brutale în același timp.

LaGuerta a dat din umeri.

— Miami, ce vrei? Aici vin în vacanță indivizi d-ăștia. E plin orașul de răufăcători. Nu pot să-i prind pe toți.

Dacă e s-o spunem pe-a dreaptă, n-ar fi putut să prindă nici măcar unul singur, poate doar dacă omul s-ar fi aruncat de pe o clădire direct pe scaunul din față al mașinii ei, dar nu părea un moment potrivit ca să aduc vorba despre asta. LaGuerta s-a apropiat de mine și a răsfoit dosarul cu o unghie vopsită în roșu-închis.

— Vreau să-mi găsești ceva aici, Dexter. Să demonstrezi că nu-i același.

S-a aprins o lumină în mintea mea. Asupra ei se făceau presiuni supărătoare, probabil din partea căpitanului

Matthews, un om care care credea tot ce citea în presă câtă vreme numele lui era scris corect. Iar ea avea nevoie de ceva muniție cu care să riposteze.

— Sigur că nu-i același, am spus. Dar de ce apelați tocmai la mine?

M-a fixat un moment cu privirea pe sub pleoapele pe jumătate lăsate, ceea ce producea un efect ciudat. Cred că mai văzusem aceeași căutătură în niște filme la care mă târâse Rita, dar pentru nimic în lume nu puteam pricepe de ce se uita așa la mine detectivul LaGuerta.

— O să te las la ședința de șaptezeci și două de ore, a spus ea. Chiar dacă Doakes ar vrea să te vadă mort, o să te las să asiști.

— Mulțumesc foarte mult.

— Fiindcă uneori ai intuiții la genul ăsta de lucruri. La criminali în serie. Asta spune toată lumea: Dexter are intuiție uneori.

— Ah, zău așa, doar am avut noroc să ghicesc de vreo două ori.

— Și am nevoie de cineva din laborator care să poată să găsească ceva.

— Atunci, de ce nu-i cereți lui Vince?

— Nu-i așa de frumușel ca tine. Să-mi găsești ceva.

Încă se mai afla supărător de aproape; atât de aproape, încât îi simțeam mirosul șamponului.

— O să găsesc eu ceva, i-am răspuns.

Ea a arătat cu capul spre robotul telefonic.

— Ai de gând s-o suni? N-ai timp de umblat după fuste.

Tot nu se dăduse din fața mea și am avut nevoie de câteva clipe ca să-mi dau seama că se referea la mesajul înregistrat de robot. Am schițat cel mai iscusit zâmbet strategic de care eram în stare.

— Cred că fusta umblă după mine, doamnă detectiv.

— Ha. Aici ai dreptate.

S-a uitat lung la mine, apoi s-a răsucit pe călcâie și a plecat.

Nu știu de ce, dar am rămas privind în urma ei. Zău că nu-mi trecea prin cap ce altceva să fac. Chiar înainte să cotească și să-mi iasă din raza vederii, și-a netezit fusta în jurul șoldurilor și s-a întors să se uite la mine. Apoi gata, dusă a fost în misterele cețoase ale Strategiilor Criminale.

Iar eu? Năucitul Dexter, săracul de el? Ce altceva puteam eu să fac? M-am trântit în scaunul de la birou și am apăsat butonul de redare al robotului telefonic. „Salut, Dexter. Eu sunt." Firește că ea era. Și, așa ciudată cum era, vocea lentă și puțin răgușită care spunea „eu" părea să fie a Ritei. „Ăă… mă gândeam la seara trecută. Sună-mă, domnu'." După cum remarcase și LaGuerta, părea cumva obosită și fericită. După toate aparențele, acum aveam o iubită de-adevăratelea.

Unde avea să se sfârșească toată nebunia asta?

18

Timp de câteva clipe am stat acolo și m-am gândit la ironiile crude ale vieții. După atâția ani de solitudine în care mă bizuisem doar pe mine însumi, deodată mă pomeneam hăituit din toate direcțiile de femei flămânde. Deb, Rita, LaGuerta – toate păreau incapabile să-și ducă existența fără mine. Și totuși, singura persoană cu care îmi doream să-mi petrec timpul în mod plăcut se sfia să apară și-mi lăsa păpuși Barbie în congelator. Nimic din toate astea nu era drept și cinstit.

Am băgat mâna în buzunar și am pipăit mica lamelă de sticlă, ascunsă în siguranță în punga ei cu fermoar. Pe moment m-a făcut să mă simt ceva mai bine. Măcar făceam ceva, nu stăteam degeaba. Și, la urma urmei, viața n-avea altă obligație decât să fie interesantă, ceea ce era perfect adevărat la acel moment. „Interesant" era un cuvânt prea palid. Mi-aș fi dat un an din viață ca să aflu mai multe despre himera aceea inefabilă care mă tachina fără milă printr-o asemenea lucrare elegantă. De fapt, cu ocazia interludiului cu mititelul de Jaworski, era cât pe-aci să-mi dau mai mult de un an din viață.

Da, cu siguranță, lucrurile erau interesante. Și chiar așa vorbeau prin departament, că aveam intuiții când era vorba de ucigași în serie? Foarte îngrijorător. Însemna că deghizarea mea atentă putea să cadă în orice clipă. Fusesem prea priceput de prea multe ori. Puteam avea probleme din cauza asta. Dar ce soluție aveam? Să fiu prost o vreme? Nu prea știam cum, nici măcar după atâția ani de observații atente.

Mă rog, asta era. Am deschis dosarul lui Jaworski, vai de capul lui. După o oră de studiu, am ajuns la câteva concluzii.

Prima și cea mai importantă: aveam să scap cu fața curată, în ciuda felului inadmisibil de impulsiv și de neglijent în care acționasem. Iar a doua: poate că exista o cale prin care toată situația să fie în beneficiul lui Deb. Dacă putea dovedi că era vorba de lucrarea unui artist original, în timp ce LaGuerta se dedica trup și suflet teoriei despre crima la indigo, Deb putea deveni dintr-odată omul momentului, de unde acum era persoana în care n-aveau încredere nici cât să-i ceară cafea de la dozator. Desigur, nu era într-adevăr lucrarea aceluiași individ, dar la acel moment părea un moft să ridici o astfel de obiecție. Și, din moment ce știam fără urmă de îndoială că aveau să mai fie descoperite cadavre cât de curând, nu merita să-ți faci griji pentru asta.

Și, firește, în același timp trebuia să-i furnizez enervantei doamne detectiv LaGuerta suficientă funie ca să-i ajungă să se spânzure cu ea. Ceea ce – mi-am dat seama – avea să-mi fie de folos și la un nivel mai personal. Înghesuită într-un colț și făcută să arate ca o idioată, LaGuerta avea să încerce, bineînțeles, să arunce vina în spinarea tăntălăului de tehnician laborant care-i furnizase concluzia eronată – Dexter cel plicticos și greu de cap. Iar reputația mea avea să sufere recăderea în mediocritate de care avea atâta nevoie. Firește, asta n-avea să-mi pericliteze slujba, din moment ce aveam de analizat tipare de sânge, nu de furnizat profile psihologice. Astfel stând lucrurile, LaGuerta avea să pară o dobitoacă, după cum și era de fapt, iar acțiunile lui Deborah aveau să crească încă și mai mult.

E minunat când lucrurile se aranjează atât de ordonat. Am sunat-o pe Deborah.

A doua zi, la unu și jumătate, m-am văzut cu Deb într-un restaurant aflat la câteva străzi spre nord de aeroport. Era pitit într-un mic centru comercial, între un magazin de piese auto și unul de arme. Era un loc pe care îl știam bine amândoi, nu prea departe de cartierul general al poliției Miami-Dade, și unde se făceau cele mai bune sendvișuri

cubaneze din lume. Poate vi se pare o bagatelă, dar vă asigur că sunt momente în viață când doar un *medianoche* te mai scoate la liman, iar în asemenea momente Café Relampago era singurul loc de unde puteai cumpăra așa ceva. Familia Morgan mergea acolo din 1974.

Și chiar simțeam că se cerea un scurt contact uman – dacă nu o sărbătorire în toată regula, atunci măcar o recunoaștere a faptului că lucrurile mergeau timid spre bine. Poate că mă înveselisem doar pentru că-mi mai descărcasem ceva nervi și energie pe amicul Jaworski, dar în orice caz mă simțeam inexplicabil de bine. Am comandat chiar un *batido de mamé*, un milkshake cubanez cu o aromă fără pereche, ceva ca o combinație de pepene roșu, piersică și mango.

Desigur, Deb era incapabilă să-mi împărtășească dispoziția irațională. Arăta de parcă studiase expresiile faciale la peștii mari, mohorâtă și descurajată în ultimul hal.

— Te rog, Deborah, am implorat-o, dacă nu încetezi, o să-ți rămână fața așa. O să creadă lumea că ești vreun biban de mare.

— Categoric n-o să creadă nimeni că-s vreun polițist, a spus ea. Fiindcă nici n-o să mai fiu.

— Aiurea. Nu ți-am promis?

— Îhî. Mi-ai promis și c-o să dea roade treaba aia. Dar n-ai zis nimic despre cum o să se uite la mine căpitanul Matthews.

— Of, Deb. S-a *uitat* la tine? Vai, ce rău îmi pare.

— Du-te dracu', Dexter. Tu nu erai acolo, și nu viața ta se duce de râpă.

— Măi Debs, ți-am zis c-o să fie dificil o vreme.

— Păi, măcar în privința asta ai avut dreptate. După cum zice Matthews, mai am atâtica până să fiu suspendată.

— Dar ți-a dat permisiunea să mai investighezi cazul în timpul liber, nu?

Ea a pufnit disprețuitor.

— A zis: „Nu pot să te opresc, Morgan. Dar sunt foarte dezamăgit. Și mă-ntreb ce-ar fi zis tatăl tău".

— Și tu nu i-ai spus: „Tata n-ar fi închis niciodată cazul cât avea după gratii pe cine nu trebuie"?

— Nu, a spus ea, părând surprinsă. Dar mi-a dat prin minte. De unde știi?

— Dar n-ai *zis*-o de-adevăratelea, Deborah, nu-i așa?

— N-am zis-o.

I-am împins paharul în față.

— Ia niște *mamé*, sor'meo. Lucrurile merg pe drumul cel bun.

S-a uitat la mine.

— Sigur nu faci mișto de mine?

— Nici gând, Deb. Cum aș putea?

— Cu cea mai mare ușurință.

— Zău așa, sor'meo. Trebuie să ai încredere în mine.

S-a uitat în ochii mei un moment și apoi a coborât privirea. Însă nu se atinsese de shake-ul din fața ei, ceea ce era mare păcat, fiindcă era grozav la gust.

— Am încredere în tine. Dar jur pe ce-am mai sfânt că nu știu de ce.

S-a uitat iar la mine, cu o expresie ciudată fluturându-i pe față.

— Și zău că uneori mă gândesc că n-ar trebui, Dexter.

Am schițat zâmbetul cel mai liniștitor pe care îl aveam în dotarea mea de frate mai mare.

— În vreo două-trei zile de-acum înainte, o să apară ceva nou. Îți promit.

— N-ai de unde să știi, a spus ea.

— Deb, știu că n-am de unde. Dar chiar știu. Zău.

— Și ce ești așa vesel când spui asta?

Voiam să-i răspund că eram vesel pentru că mă bucura ideea aceea. Pentru că gândul de a revedea minunea lipsită de sânge îmi aducea mai multă bucurie decât oricare altul. Dar, bineînțeles, nu era un sentiment pe care Deb să-l poată împărtăși cu mine de-adevăratelea, așa că am păstrat tăcerea asupra lui.

— Firește, mă bucur pentru tine, atâta tot.

A pufnit iar.

— Așa-i, am uitat.

Dar cel puțin a luat o înghițitură din shake.

— Uite ce-i, i-am spus, ori LaGuerta are dreptate …

— Ceea ce-nseamnă că-s moartă și mi-au tras-o.

— Ori LaGuerta *se înșală* și tu ești vie și feciorelnică. Pân-aici ai priceput, sor'meo?

— Mmm, a făcut ea, extrem de țâfnoasă, având în vedere cât de răbdător eram eu.

— Dacă ai fi genul care pariază, ai paria că LaGuerta are dreptate? Nu contează în legătură cu ce.

— Poate într-o treabă legată de modă, a spus ea. Se îmbracă foarte frumos.

Ni s-au adus sandviciurile. Chelnerița ni le-a trântit acru în mijlocul mesei, fără un cuvânt, și a dispărut val-vârtej înapoi în spatele tejghelei. Totuși, erau niște sandviciuri foarte bune. Nu știu ce le făcea mai bune decât toate celelalte *medianoches* din oraș, dar erau; pâine crocantă la exterior și moale la interior, un raport echilibrat între porc și murături, brânza perfect topită – extaz pur. Am mușcat zdravăn. Deborah se juca cu paiul din shake.

Mi-am înghițit dumicatul.

— Debs, dacă nici logica mea de fier nu e-n stare să te-nveselească, dacă nici un sandvici de la Relampago nu e-n stare să te-nveselească, atunci e prea târziu. Ai murit deja.

S-a uitat la mine cu fața aceea de biban și a mușcat și ea din sandvici.

— E foarte bun, a spus fără nicio expresie. Mă vezi înveselindu-mă?

Sărmana creatură nu se convinsese, ceea ce era o lovitură teribilă la adresa egoului meu. Dar, în definitiv, o hrănisem cu delicatese tradiționale în familia Morgan. Și îi adusesem vești minunate, chiar dacă nu le recunoștea ca atare. Dacă nimic din toate astea n-o făcuse să zâmbească… păi, zău așa. Ce, trebuia să fac eu chiar totul?

Mai exista totuși un lucru mărunt pe care puteam să-l fac, și anume s-o hrănesc și pe LaGuerta – cu ceva nu chiar atât de gustos ca sandviciurile de la Relampago, deși delicios în felul său. Și astfel, în după-amiaza aceea, am sunat-o pe anchetatoarea noastră la biroul ei, un cubicul încântător din colțul unei camere mari pline cu încă șase astfel de cubicule. Bineînțeles, al ei era cel mai elegant, având atârnate pe tapetul de pânză al pereților despărțitori fotografii de bun-gust reprezentând-o pe ea alături de diverse celebrități. I-am recunoscut pe Gloria Estefan, Madonna și Jorge Mas Canosa. Pe masa de lucru, într-un colț al mapei de birou verde-jad cu ramă de piele, se afla un elegant suport pentru unelte de scris, din onix verde, având în centru un ceas cu cuarț.

Când am intrat, LaGuerta ținea telefonul la ureche și vorbea în spaniolă ca un comentator de curse. Mi-a aruncat o privire fără să mă vadă și s-a uitat în altă parte. Dar în momentul următor ochii ei au revenit asupra mea. De data asta m-a cercetat de sus până jos, s-a încruntat și a spus „Bine, bine. '*Ta luo*", ceea ce însemna *hasta luego* în spaniola cubaneză. A închis și a continuat să se uite la mine.

— Ce mi-ai adus? m-a întrebat într-un târziu.

— Lucruri de gâdilat auzul.

— Dacă asta înseamnă vești bune, să știi că mi-ar prinde bine.

Am agățat cu piciorul un scaun pliant și l-am târât până în cubiculul ei.

— Nu încape niciun dubiu – am spus, așezându-mă pe scaun – că ați băgat la răcoare pe cine trebuie. Crima de pe Old Cutler a fost comisă de altă mână.

Timp de câteva clipe n-a făcut nimic, doar s-a uitat la mine. Mă întrebam dacă atâta îi lua să asimileze informația și să răspundă.

— Poți să susții afirmația asta? m-a întrebat în cele din urmă. Fără echivoc?

Bineînțeles că o puteam susține fără echivoc, dar n-aveam de gând, oricât de mângâietoare sufletește ar putea fi

confesiunea. Așa că m-am mulțumit să-i pun dosarul pe birou.

— Faptele vorbesc de la sine. Nu există absolut niciun dubiu.

Și firește că nu exista absolut niciun dubiu, după cum știam prea bine.

— Uitați care-i treaba, i-am spus, trăgând din dosar o pagină cu niște comparații atent selecționate de mine însumi. Întâi că victima aceasta e bărbat. Toate celelalte erau femei. Victima aceasta a fost găsită lângă Old Cutler. Toate victimele lui McHale erau în zona Tamiami Trail. Victima aceasta a fost găsită relativ întreagă și în locul unde a fost omorâtă. Victimele lui McHale erau complet ciopârțite și fuseseră mutate de la locul crimei.

Am ținut-o tot așa, iar ea m-a ascultat cu luare aminte. Lista era bine făcută. Îmi luase câteva ore să întocmesc comparațiile cele mai evidente, ridicole, vizibil prostești și trebuie să spun că făcusem o treabă foarte bună. Iar LaGuerta a avut și ea o contribuție magistrală. A crezut toată treaba. Bineînțeles, auzea exact ceea ce dorea să audă.

— Ca să rezum, am spus, crima asta nouă are amprenta unei omucideri din răzbunare, probabil într-o afacere cu droguri. Tipul din detenție a comis seria celorlalte crime, care e categoric terminată, absolut, sută la sută, isprăvită pentru totdeauna. N-o să se mai întâmple niciodată. Caz închis.

Am lăsat dosarul pe birou și i-am întins lista.

A luat hârtia din mâna mea și s-a uitat la ea îndelung. S-a încruntat. Privirea i s-a mutat de câteva ori pe pagină în sus și în jos. Îi tresărea un colț al gurii. Apoi a așezat cu grijă hârtia pe masă, sub un capsator greu, verde-jad.

— În regulă, a spus ea, îndreptând capsatorul ca să fie aliniat perfect cu marginea mapei. În regulă. Foarte bine. Ar trebui să ne fie de folos.

S-a uitat iar la mine, cu încruntarea de mai înainte încă întipărită pe frunte, și deodată a zâmbit.

— În regulă. Mulțumesc, Dexter.

Era un zâmbet atât de neașteptat și de sincer, încât, de-aș fi avut suflet, sunt convins că m-ar fi făcut să mă simt cât se poate de vinovat.

S-a ridicat în picioare, încă zâmbind, și, înainte de-a mă putea trage înapoi, și-a aruncat brațele în jurul gâtului meu ca să mă îmbrățișeze.

— Să știi că apreciez sincer, mi-a spus. Mă faci să mă simt... FOARTE recunoscătoare.

Și-a frecat trupul de al meu într-un fel care nu s-ar putea numi altfel decât sugestiv. Fără doar și poate, nu încăpea îndoială asupra... adică, iat-o, apărătoarea moralității publice, și totuși chiar acolo, în public... dar chiar în intimitatea unui seif de bancă dacă ne-am fi aflat, și tot n-aș fi avut nici cel mai mic interes să mă frec de trupul ei. Ca să nu mai pomenesc faptul că tocmai îi oferisem o frânghie cu speranța că o va folosi ca să se spânzure cu ea, ceea ce cu greu s-ar putea cataloga drept ocazie pe care să vrei s-o sărbătorești... Ei, zău așa, chiar o luase razna toată lumea? Ce se-ntâmplă cu ființele umane? Numai la asta se gândesc tot timpul?

Simțind că eram pe punctul de a intra în panică, am încercat să mă desprind.

— Vă rog, doamnă detectiv...

— Spune-mi Migdia.

Și s-a agățat de mine, frecându-se și mai vârtos. Când și-a strecurat o mână în jos către partea din față a pantalonilor mei, am sărit cât colo. Efectul pozitiv a fost că tresărirea mea a smuls-o din loc pe drăgăstoasa doamnă detectiv. Efectul negativ a fost că s-a răsucit într-o parte, s-a lovit cu șoldul de birou și s-a împiedicat de scaun, aterizând rășchirată pe podea.

— Ăă, eu... ar cam trebui să mă-ntorc la lucru, m-am bâlbâit în fața ei. E o, ăă... importantă...

În orice caz, nimic nu mi se părea mai important decât să scap cu fuga de-acolo, așa că m-am retras din cubicul și am lăsat-o uitându-se în urma mea.

Privirea ei nu părea a fi deosebit de prietenoasă.

19

M-am trezit stând în fața chiuvetei în care curgea apă. Am avut un moment de panică totală, un sentiment de completă dezorientare, în care inima îmi bătea nebunește, iar pleoapele pline de cruste îmi zvâcneau încercând să țină ritmul. Locul era greșit. Chiuveta nu arăta cum trebuie. Nici măcar nu știam sigur cine eram eu – în vis stăteam în fața chiuvetei cu apa curgând, dar nu era această chiuvetă. În vis îmi frecam mâinile zdravăn cu săpun, curățându-mi pielea de orice frântură microscopică de sânge roșu oribil și clătindu-mă cu apă atât de fierbinte, încât îmi lăsa pielea rozalie, proaspătă, aseptică. Iar fierbințeala apei mușca și mai tare după răceala camerei din care tocmai ieșisem; camera de joacă, de ucis, camera de tăiere uscată și minuțioasă.

Am închis apa și am rămas așa un moment, legănându-mă și lovindu-mă de chiuveta rece. Totul fusese mult prea real, prea puțin asemănător cu ceea ce știam eu despre vise. Și îmi aminteam perfect încăperea. Era suficient să închid ochii și o vedeam.

Stau în picioare lângă femeie, uitându-mă la trupul ei cum se contractă și se opintește în banda adezivă care îl strânge, văzând cum teroarea îi crește în ochii încețoșați și se pârguiește sub formă de disperare, și simt valul uriaș al uimirii crescând în mine și revărsându-mi-se prin brat până la cuțit. Iar când ridic cuțitul ca să încep…

Dar acesta nu este începutul. Fiindcă sub masă mai există una, deja uscată și împachetată cu grijă. Și în celălalt colț al camerei mai este alta, așteptându-și rândul cu o groază sumbră, deznădăjduită,

cum n-am mai văzut niciodată până acum, deși cumva familiară și necesară, iar sentimentul de totală eliberare de orice altceva mă inundă cu energie pură, mai îmbătătoare decât…

Trei.

Sunt trei de data asta.

Am deschis ochii. Eu eram cel din oglindă. Salut, Dexter. Ai visat ceva, băiete? Nu-i așa c-a fost interesant? Trei, ai? Însă e doar un vis. Nimic mai mult. Am zâmbit către imaginea mea din oglindă, testându-mi mușchii faciali, plin de îndoială. Și, oricât de entuziasmant ar fi fost, acum eram treaz și nu mai rămăsesem cu nimic, doar cu o mahmureală și cu mâinile umede.

Ceea ce ar fi trebuit să fie un interludiu plăcut în plan subconștient mă zguduise și mă umpluse de nesiguranță. Eram copleșit de spaimă la gândul că mintea mea plecase de-acasă și mă lăsase singur să plătesc chiria. M-am gândit la cele trei colege de joacă îngrijit legate și mi-am dorit să mă întorc la ele să continui. M-am gândit la Harry și am știut că nu se poate. Eram sfâșiat între o amintire și un vis, și nu-mi puteam da seama care dintre ele exercita o presiune mai mare.

Pur și simplu nu mai era amuzant. Îmi voiam mintea înapoi.

M-am șters pe mâini și m-am întors în pat, dar noaptea aceea nu mai avea somn de oferit unui biet Dexter aproape distrus. Zăcând pe spate, urmăream cu privirea băltoacele întunecate prelingându-se pe tavan, până a sunat telefonul, la șase fără un sfert.

— Aveai dreptate, am auzit vocea lui Deb.

— E o senzație minunată, i-am răspuns, făcând eforturi uriașe să fac pe istețul, ca de obicei. În legătură cu ce am avut dreptate?

— Cu totul. Sunt la o crimă pe Tamiami Trail. Și… ia ghici?

— Aveam dreptate?

— El e, Dexter. El trebuie să fie. Și unde mai pui că de data asta e incomparabil mai tare, e chiar de senzație.

— În ce sens mai tare, Deb? am întrebat, spunându-mi în gând *trei trupuri*, sperând că asta va răspunde, simțindu-mă înfiorat de siguranța că așa avea să răspundă.

— Se pare că sunt mai multe victime, a spus ea.

Un curent electric m-a străbătut din stomac drept în sus, de parcă înghițisem o baterie încărcată. Dar am făcut un efort imens de-a mă stăpâni, producând iar o replică spirituală tipică.

— Asta-i minunat, Deb. Te exprimi exact ca-n raportul criminalistic de la morgă.

— Da, mă rog. Încep să simt că s-ar putea să scriu eu unul într-o bună zi. Mă bucur doar că n-o să-l scriu pe ăsta. E prea ciudat. LaGuerta nu știe ce să mai creadă.

— Nu c-ar ști altele. Care-i treaba ciudată, Deb?

— Trebuie să-nchid, a spus ea deodată. Mișcă-te-ncoace, Dexter. Trebuie să vezi asta.

Până am ajuns eu acolo, mulțimea se înghesuia pe trei rânduri în jurul barierei și era compusă în cea mai mare parte din reporteri. Întotdeauna e muncă grea să-ți croiești drum printr-o gloată de reporteri care adulmecă sânge. Poate nu credeți asta, fiindcă în fața camerei par toți niște pămpălăi cu creierii vraiște și cu severe disfuncții alimentare. Dar puneți-i în fața unei baricade a poliției și să vedeți atunci ce lucru miraculos se întâmplă. Devin puternici, agresivi, doritori și capabili de a împinge la o parte și de a călca în picioare orice și pe oricine le stă în cale. Forța le vine dintr-o sursă misterioasă – și, într-un fel sau altul, atunci când curge sânge pe străzi, aceste creaturi anorexice devin capabile să-și croiască drum prin orice. Și fără să-și strice părul.

Din fericire pentru mine, una dintre uniformele de la baricadă m-a recunoscut.

— Dați-i voie să treacă, oameni buni, le-a cerut reporterilor. Dați-i voie să treacă.

— Mersi, Julio, i-am spus polițistului. S-ar zice că-s tot mai mulți reporteri în fiecare an.

El a pufnit scurt.

— Cred că-i clonează cineva. Mie-mi pare că arată toți la fel.

Am trecut pe sub panglica poliției, iar dincolo de ea, pe când mă îndreptam de spate, am avut strania senzație că umbla cineva la conținutul de oxigen al atmosferei din Miami. Stăteam în noroiul întărit al unui șantier. Se ridicau acolo construcții care probabil aveau să fie clădiri cu două etaje pentru birouri, genul în care viețuiesc dezvoltatorii imobiliari de pe la periferia pieței. Și, pe când înaintam încet, observând activitatea care se desfășura în jurul structurii construite pe jumătate, știam că nu printr-o coincidență ne adunaserăm cu toții aici. Nu existau coincidențe când era vorba de acest ucigaș. Totul era deliberat, măsurat cu atenție pentru evaluarea impactului estetic, investigat din necesități artistice.

Ne aflam pe un șantier de construcții pentru că era necesar. El își făcea declarația publică, după cum îi spusesem lui Deborah că se va întâmpla. *Ați prins pe cine nu trebuia*, spunea el. *Ați închis un cretin fiindcă toți sunteți cretini. Sunteți prea proști să vă dați seama, dacă nu vă bag eu cu nasul acolo ca să pricepeți; așadar, poftim.*

Dar, mai mult decât atât, mai mult decât mesajul lui către poliție și public, îmi vorbea mie; mă zeflemisea, mă tachina citând un pasaj din propria mea lucrare fușerită. Adusese trupurile pe un șantier de construcții pentru că eu îl dusesem pe Jaworski la un șantier de construcții. Se juca de-a prinselea cu mine, arătându-ne tuturor cât de bun era și spunându-i unuia dintre noi – mie – că stătea la pândă, atent. *Știu ce-ai făcut și pot s-o fac și eu. Mai bine decât tine.*

Presupun că asta ar fi trebuit să mă îngrijoreze nițel.

Nu m-a îngrijorat.

Aproape că m-a făcut să amețesc, să mă simt ca o liceană sub ochii căreia căpitanul echipei de fotbal își adună curajul să-i ceară o întâlnire. Cum așa, cu mine? Cu sărăcuța de mine? O, vai, chiar așa? Scuză-mă puțin, să flutur din gene.

Am tras aer în piept și am încercat să-mi amintesc că eram fată bună și că nu făcusem lucrurile acelea. Dar știam că *el* le făcuse și-mi doream să ies la întâlnire cu el. Te rog, Harry, se poate?

Pentru că, departe de-a face pur și simplu lucruri interesante împreună cu un prieten nou, îmi doream să-l găsesc pe ucigașul acesta. Trebuia să-l văd, să stau de vorbă cu el, să-mi dovedesc că era real și că…

Ce anume?

Că el nu eram eu?

Că nu eram eu cel care făcea asemenea lucruri îngrozitoare și interesante?

De ce să gândesc așa? Era mai mult decât prostesc; era complet nedemn de atenția minții mele cândva orgolioase. Numai că – acum, când ideea îmi zbârnâia în cap de-adevăratelea, nu reușeam s-o fac să stea potolită și să răspundă la comenzi. Dacă într-adevăr eram eu? Dacă făcusem cumva lucrurile acelea fără să știu? Imposibil, desigur, absolut imposibil, dar…

M-am trezit la chiuvetă, spălându-mi mâinile de sânge după un „vis" în care mi le umpleam de sânge, minuțios și bucuros, făcând lucruri pe care în mod normal doar visez că le fac. Cumva, nu știu cum, cunosc anumite lucruri despre tot șirul de crime, lucruri pe care n-aș avea de unde să le știu decât dacă…

Decât dacă nimic. Înghite un tranchilizant, Dexter. Ia-o de la capăt. Respiră, făptură proastă; inspiră aerul bun, expiră-l pe cel rău. Nu era nimic altceva decât un alt simptom al recentei mele debilități mintale. Pur și simplu mă senilizam prematur de la atâta încordare la care mă supunea traiul curat și sănătos. Ce-i drept, experimentasem vreo două-trei momente de prostie omenească în ultimele săptămâni. Și ce dacă? Asta nu dovedea neapărat că eram o ființă umană. Sau că dădusem dovadă de creativitate în somn.

Nu, sigur că nu. Chiar așa; nu însemna nimic din toate astea. Și-atunci, ăă… ce însemna?

Bănuisem că pur și simplu o luam razna, că-mi plecaseră cu sorcova câțiva pumni de neuroni. Foarte încurajator – dar, dacă eram în stare să presupun una ca asta, de ce să nu recunosc că era posibil să fi comis o serie de mici farse delicioase, fără să mi le amintesc decât sub forma unor vise fragmentate? Chiar era mai ușor de acceptat nebunia decât starea de inconștiență? La urma urmei, era doar o formă accentuată de somnambulism. „Somnucidere". Probabil cât se poate de comună. De ce nu? Deja cedam regulat locul șoferului din mașina conștiinței mele ori de câte ori Pasagerul Întunecat pornea într-o călătorie de plăcere. Nu era nicidecum greu de acceptat faptul că același lucru se petrecea aici, acum, într-o formă ușor diferită. Pur și simplu, Pasagerul Întunecat împrumuta mașina pe când eu dormeam.

Cum altfel să-mi explic situația? Că îmi trimiteam proiecția astrală în timpul somnului și că din întâmplare vibrațiile mele intrau în rezonanță cu aura ucigașului din cauza legăturii noastre dintr-o viață anterioară? Sigur că da, asta ar fi avut sens – dacă am fi fost în sudul Californiei. La Miami, era o teorie cam subțirică. Așadar, dacă aș intra în jumătatea aceasta de clădire și s-ar întâmpla să văd trei cadavre aranjate într-un fel care ar părea că mi se adresează, ar trebui să iau în considerare posibilitatea că eu însumi am scris acel mesaj. N-avea oare mai mult sens decât să cred că în subconștient eram conectat la o linie telefonică partajată?

Ajunsesem deja în dreptul scării exterioare. M-am oprit acolo un moment și am închis ochii, sprijinindu-mă de peretele din beton gol. Era aspru și puțin mai răcoros decât aerul. Mi-am frecat obrazul de el, undeva între plăcere și durere. Oricât de mult îmi doream să urc la etaj și să văd ce era de văzut, la fel de mult îmi doream să nu văd deloc.

Vorbește-mi, i-am șoptit Pasagerului Întunecat. *Spune-mi ce-ai făcut*.

Dar bineînțeles că n-am primit vreun răspuns, doar obișnuita chicoteală rece și îndepărtată. Iar asta nu-mi era de niciun folos. Îmi era puțin rău, mă simțeam ușor dezorientat,

nesigur, și nu-mi plăcea sentimentul acesta de-a avea sentimente. Am tras aer în piept de trei ori, mi-am îndreptat spinarea și am deschis ochii.

Sergentul Doakes se holba la mine de la trei metri distanță, stând cu piciorul pe prima treaptă a scării de la intrare. Fața îi era o mască neagră sculptată în dușmănie și curiozitate, de parcă era un rottweiler care ar vrea să-ți smulgă brațul, dar e oarecum curios să știe mai întâi ce fel de aromă ai putea avea. Și în expresia lui era ceva ce nu mai văzusem niciodată pe chipul nimănui, doar în oglindă. Era o pustietate adâncă și stăruitoare, care privise în adâncul vieții omenești, pe sub șarada caricaturală de la suprafață, și-i descifrase fundamentele.

— Cu cine vorbești? m-a întrebat, arătându-și dinții strălucitori și flămânzi. Mai ai pe cineva acolo cu tine?

Vorbele lui și tonul atotştiutor pe care le rostise m-au străpuns până-n măruntaie și mi le-au transformat în gelatină. Cum de alesese tocmai acele cuvinte? Cum adică dacă „mai aveam pe cineva cu mine", ce voia să spună cu asta? Era posibil oare să ştie ceva de Pasagerul Întunecat? Imposibil! Doar dacă nu cumva…

Doakes mă citise: știa ce sunt.

Exact cum o citisem eu pe Infirmiera Desăvârşită.

Creatura din interior strigă peste toată pustietatea când își vede semenii. Oare și sergentul Doakes ducea cu sine un Pasager Întunecat? Cum se putea așa ceva? Un sergent la Omucideri, un prădător întunecat, la fel ca Dexter? De neconceput. Dar cum altfel îmi puteam explica? Nu-mi trecea nimic altceva prin minte și am rămas fixându-l cu privirea un timp mult prea îndelungat. M-a privit și el îndelung.

Într-un târziu, a clătinat din cap, fără să-și ia ochii de la mine.

— Într-o bună zi, curând, a spus el. Tu și cu mine.

— Poate altă dată, i-am spus cu toată buna dispoziție pe care eram în stare să mi-o adun. Până atunci, dacă-mi permiți…

A rămas acolo, ocupând întreaga scară și nefăcând nimic altceva decât să mă privească fix. Dar în cele din urmă a înclinat ușor din cap și s-a dat la o parte.

— Într-o bună zi, curând, a mai spus o dată în timp ce mă grăbeam să trec pe lângă el și să urc.

Șocul acestei întâlniri mă smulsese instantaneu din spaima mea smiorcăită și narcisistă. Firește că nu comiteam crime în stare de inconștiență. Pe lângă ridicolul pur al unei asemenea idei, ar fi fost o risipă de neconceput să fac așa ceva și să nu-mi amintesc. Exista o altă explicație, ceva simplu și realist. Fără doar și poate, nu eram singurul din preajmă capabil de acest soi de creativitate. În definitiv, eram în Miami, înconjurat de creaturi periculoase precum sergentul Doakes.

Am urcat treptele în viteză, simțind cum îmi năvălea adrenalina prin corp, simțindu-mă din nou aproape eu însumi. Era o sprinteneală sănătoasă în pasul meu, care se explica doar parțial prin faptul că fugeam din fața bunului sergent. Mai mult, eram nerăbdător să văd cu ochii mei acel nou atentat la adresa bunăstării publice – curiozitate naturală, nimic mai mult. Cu siguranță că n-aveam să-mi găsesc propriile amprente acolo.

Am urcat scara până la primul etaj. Se montase parțial șarpanta, dar cea mai mare parte a etajului încă nu avea pereți. Intrând pe palier și apoi în zona principală a etajului, l-am văzut pe Angel-fără-legătură stând pe vine în centru, nemișcat. Cu coatele înfipte în genunchi, cu fața sprijinită în palme, stătea și se uita. M-am oprit și l-am privit și eu, surprins. Era unul dintre cele mai frapante lucruri pe care le văzusem vreodată, un criminalist din Miami încremenit în fața a ceea ce descoperise la locul unei crime.

Iar ceea ce descoperise era încă și mai interesant.

Era o scenă parcă desprinsă dintr-o melodramă sumbră, dintr-o operetă pentru vampiri. Exact ca pe șantierul unde îl dusesem pe Jaworski, exista și aici un teanc de panouri

de rigips trase în folie. Fusese împins la perete și era acum inundat de lumină de la proiectoarele șantierului și din alte câteva surse instalate de echipa de investigații.

În vârful teancului, care se înălța ca un altar, era o masă de tâmplărie neagră, portabilă. Fusese centrată cu atenție, astfel încât lumina să cadă perfect pe ea – sau mai degrabă astfel încât lumina să cadă exact pe ceea ce se afla pe masă.

Era, bineînțeles, un cap de femeie. Ținea în gură oglinda retrovizoare a unui autoturism sau a unei dube, care îi lăbărța trăsăturile într-o expresie aproape comică de surpriză.

Mai sus și puțin mai spre stânga se afla încă un cap. Avea sub bărbie un corp de păpușă Barbie, astfel încât arăta ca o căpățână uriașă cu un trup mărunțel.

În dreapta era al treilea cap. Fusese montat cu dibăcie pe un panou de rigips; urechile îi erau bine prinse, probabil cu șuruburi potrivite. În jurul exponatului nu se vedea sânge băltind mizerabil. Toate trei capetele erau lipsite de sânge.

O oglindă, o păpuşă Barbie și un perete de rigips.

Trei omoruri.

Uscate iască.

Salut, Dexter.

Nu era niciun dubiu în privința asta. Trupul lui Barbie era o referință clară la cel din congelatorul meu. Oglinda era de la căpățâna lăsată pe podul rutier, iar peretele de rigips trimitea la Jaworski. Ori îmi pătrunsese cineva atât de adânc în minte, încât nici nu mai conta că nu eram eu acela, ori chiar eram eu acela.

Am inspirat adânc și sacadat. Sunt sigur că emoțiile mele nu semănau cu ale lui, dar voiam să mă așez și eu pe vine în mijlocul podelei, lângă Angel-fără-legătură. Aveam nevoie de câteva clipe ca să-mi aduc aminte cum să gândesc, iar podeaua părea un loc numai bun pentru început. Și totuși, m-am pomenit apropiindu-mă încet de altar, împins înainte

ca pe niște șine bine unse. Nu reușeam nici să mă opresc, nici să slăbesc ritmul, nimic altceva nu puteam să fac, doar să mă apropii tot mai mult. Nu eram în stare decât să privesc, să mă minunez și să mă concentrez asupra respirației, astfel încât aerul să intre și să iasă pe unde trebuie. Treptat, am început să conștientizez ce se întâmpla în jur, înțelegând că nu eram singurul căruia nu-i venea să-și creadă ochilor.

În meseria mea – ca să nu mai pomenesc de hobby-ul meu – am vizitat scena a sute de crime, multe dintre ele într-atât de oribile și sălbatice, încât m-au șocat până și pe mine. Iar la fiecare dintre aceste crime, echipa Miami-Dade se organiza și se punea pe treabă într-o manieră relaxată și profesională. De fiecare dată, cineva sorbea din cafea, cineva trimitea după *pasteles* sau după gogoși, cineva glumea sau bârfea în timp ce colecta sânge uscat cu buretele. La fiecare dintre aceste scene ale crimei văzusem câte un grup de inși complet neimpresionați de măcel, de parcă veniseră la o partidă de bowling cu echipa bisericii locale.

Până acum.

De data aceasta, camera mare, de beton gol, era cuprinsă de o liniște nefirească. Polițiștii și tehnicienii stăteau adunați în grupuri tăcute de câte doi sau trei, de parcă s-ar fi temut să rămână singuri, și se uitau pur și simplu la ceea ce era expus în celălalt capăt al camerei. Dacă se întâmpla să producă cineva vreun zgomot cât de mic, toată lumea tresărea și îl privea cu asprime pe împricinat. Scena în ansamblul ei avea, indiscutabil, o stranietate atât de comică, încât sunt convins că aș fi râs în hohote dacă n-aș fi fost atât de preocupat să mă uit la ceilalți *geeks*[32].

Oare eu făcusem asta?

Era frumos – în felul său oribil, desigur. Şi totuși, aranjamentul era perfect, irezistibil, superb în lipsa lui de sânge.

---

[32] Termen de jargon din limba engleză; *geekul* este „persoana care preferă concentrarea în locul conformismului; care urmărește să-și dezvolte aptitudinile (mai ales în domenii tehnice) și imaginația, nu să obțină acceptarea societății în ansamblu" (Eric S. Raymond).

Vădea spirit și un minunat simț al compoziției. Cineva își dăduse osteneala să transforme totul într-o operă de artă veritabilă. Cineva care avea stil, talent și un morbid simț ludic. De când mă știam, cunoscusem doar o singură persoană de felul acesta.

Era oare posibil ca acea persoană să fie Dexter, visătorul întunecat?

20

M-am oprit cât am putut de aproape de scenă fără să-o ating, doar privind-o. Încă nu fuseseră căutate amprente pe micul altar, deși fotografii presupuneam că se făcuseră deja. Și vai, cât îmi doream să iau cu mine acasă una dintre fotografiile acelea! Sub formă de poster, în policromie, fără niciun strop de roșu sângeriu. Dacă *eu* făcusem asta, eram un artist mult mai bun decât îmi închipuisem vreodată. Chiar și de la mică distanță, capul părea să plutească în aer, suspendat deasupra pământului muritor într-o parodie atemporală a paradisului, exsanguinată, decupată la propriu din trupurile lor…

Trupurile lor; am aruncat o privire în jur. Nici urmă de ele, niciun teanc sugestiv de pachete atent învelite. Nu exista decât piramida de capete.

M-am uitat iar la ele. După câteva momente, Vince Masuoka a plutit încet până la mine, cu gura căscată și figura lividă.

— Dexter, a zis şi a clătinat din cap.

— Salut, Vince.

A mai clătinat o dată din cap.

— Unde-s trupurile? l-am întrebat.

A rămas privind lung la căpățâni. Apoi s-a uitat la mine cu o față care exprima toată inocența pierdută.

— În altă parte, a răspuns.

Dinspre scară s-a auzit un zgomot și vraja s-a rupt. M-am îndepărtat de tablou, în timp ce LaGuerta își făcea intrarea însoțită de câțiva reporteri aleși pe sprânceană – Nick Nu-Știu-Cum și Rick Sangre, de la televiziunea locală, și Eric Vikingul, un straniu și respectat editorialist de la ziar. Pentru câteva

clipe, încăperea a părut foarte aglomerată. Nick și Eric au aruncat o privire și au șters-o înapoi pe trepte, cu mâinile la gură. Rick Sangre s-a încruntat amarnic, a privit reflectoarele, apoi s-a întors spre LaGuerta.

— Există vreo priză liberă? Trebuie să-mi aduc omul cu camera.

LaGuerta a clătinat din cap.

— Așteaptă să se-ntoarcă și ceilalți, a spus ea.

— Am nevoie de imagini, a insistat Rick Sangre.

În spatele lui a apărut sergentul Doakes. Reporterul s-a uitat în jur și a dat cu ochii de el.

— Fără înregistrări, a spus Doakes.

Sangre a deschis gura, s-a uitat un moment la Doakes și a închis gura la loc. Încă o dată, calitățile neprețuite ale a bunului sergent rezolvaseră situația. Iar sergentul s-a întors și s-a plasat protector lângă capetele expuse, cu aerul unui gardian care are în grijă un proiect științific prezentat la un târg.

Dinspre ușă s-a auzit o tuse încordată; se întorceau Nick Nu-Știu-Cum și Eric Vikingul, târșâindu-și picioarele pe scări ca niște boșorogi. Eric nu privea deloc spre capătul opus al încăperii. Nick încerca să nu se uite, dar i se tot sucea capul spre cumplita priveliște, și-atunci se întorcea brusc înapoi spre LaGuerta.

LaGuerta a început să vorbească. M-am apropiat să ascult și eu.

— V-am rugat pe voi trei să veniți să vedeți ce-i aici înainte de a permite în mod oficial presei să acopere evenimentul.

— Dar relatări neoficiale putem face? a întrerupt-o Rick Sangre.

LaGuerta nici nu l-a luat în seamă.

— Nu vrem să se facă tot soiul de speculații în presă despre ceea ce s-a petrecut aici, a continuat ea. După cum puteți vedea, este o crimă feroce și bizară…

S-a întrerupt un moment, apoi a spus accentuând cu grijă:

— Care Nu Seamănă Cu Nicio Alta De Până Acum.

Chiar puteai s-o auzi rostind cuvintele cu majuscule.

— Eh? a făcut Nick Nu-Știu-Cum, cu un aer gânditor.

Eric Vikingul s-a prins imediat de fază.

— Oho, ia stați așa, a spus el. Ce vreți să spuneți, că ăsta-i un criminal nou-nouț? E o serie de crime cu totul diferită?

LaGuerta i-a aruncat o privire plină de tâlc.

— Bineînțeles, e prea devreme să ne pronunțăm cu certitudine în vreo privință, a spus ea pe un ton plin de certitudine, dar haideți să privim lucrurile logic, da? Mai întâi – și a ridicat un deget în aer –, avem un individ care a mărturisit cealaltă afacere. Acum se află în detenție și nu i-am dat drumul de-acolo ca s-o comită pe asta. În al doilea rând, ce-avem aici nu seamănă cu nimic din ce-am văzut vreodată, este? Fiindcă sunt trei și sunt aranjate frumos, da?

Observase, binecuvântat să-i fie sufletul.

— De ce nu pot să-mi aduc omul cu camera? a întrebat Rick Sangre.

— Nu s-a găsit o oglindă și la una dintre celelalte crime? a intervenit cu glas plăpând Eric Vikingul, încercând din răsputeri să nu se uite.

— Ați identificat, ăă… a început Nick Nu-Știu-Cum.

Capul începuse să i se întoarcă spre expoziție, dar, dându-și seama, și l-a sucit imediat înapoi spre LaGuerta.

— Victimele sunt prostituate, doamnă detectiv?

— Uitați care-i treaba, a spus LaGuerta.

Părea puțin iritată și, o clipă, i-a răzbătut în voce o urmă de accent cubanez.

— Să vă *esplic* ceva. Mie una nu-mi pasă dacă sunt prostituate. Nu-mi pasă dacă au și-o oglindă. Nu-mi pasă de lucrurile astea.

A tras aer în piept și, mult mai calm, a continuat:

— Pe celălalt criminal îl avem în detenție. Am obținut o mărturisire. Asta de-aici e o treabă cu totul nouă, da? Ăsta-i lucrul cel mai important. Vedeți și voi… e cu totul diferit.

— Atunci, de ce v-au desemnat pe dumneavoastră să vă ocupați de asta? a întrebat Eric Vikingul, foarte logic, după părerea mea.

LaGuerta și-a rânjit dinții de rechin.

— Pe cealaltă am rezolvat-o, a spus ea.

— Dar sunteți sigură că ăsta-i un ucigaș nou-nouț, doamnă detectiv? a întrebat Rick Sangre.

— Fără îndoială. Nu vă pot da niciun detaliu, dar am confirmarea analizelor de laborator.

Eram convins că la mine se referea. Am simțit un mic fior de mândrie.

— Dar ce-i aici e destul de aproape, nu-i așa? Aceeași zonă, în mare aceeași tehnică… a început Eric Vikingul.

— E total diferit, l-a întrerupt LaGuerta. Total diferit.

— Deci sunteți absolut convinsă că McHale a comis toate acele crime și că aceasta e diferită, a spus Nick Nu-Știu-Cum.

— Sută la sută, a spus LaGuerta. Și oricum, eu n-am spus niciodată că McHale le-a comis pe celelalte.

Pentru o clipă, reporterii au uitat cu toții de grozăvia faptului că nu aveau imagini.

— Poftim? a spus într-un târziu Nick Nu-Știu-Cum.

LaGuerta s-a făcut roșie în obraji, dar a insistat:

— N-am spus niciodată că McHale e făptașul. McHale a spus că el este, da? Și-atunci, eu ce-ar trebui să fac? Să-i zic: fugi de-aici, că nu te cred?

Eric Vikingul și Nick Nu-Știu-Cum s-au privit cu subînțeles. Aș fi privit și eu, de-ar mai fi fost cineva cu care să schimb o căutătură. Așa că m-am mulțumit să mă uit pe furiș la capul din mijlocul ansamblului de pe altar. Nu mi-a făcut cu ochiul, dar sunt convins că era cel puțin la fel de uimit ca mine.

— Asta-i o nebunie, a murmurat Eric.

Dar Rick Sangre i-a luat-o înainte.

— Sunteți dispusă să ne lăsați să-l intervievăm pe McHale? a întrebat el. În prezența unei camere video?

De răspunsul lui LaGuerta ne-a scutit apariția căpitanului Matthews. A urcat bocănind pe scări și s-a oprit brusc când a văzut mica noastră expoziție de artă.

— Isuse Cristoase! a exclamat el, după care și-a mutat privirea către grupul de reporteri din jurul lui LaGuerta. Voi ce naiba căutați aici?

LaGuerta s-a uitat în jur, dar nimeni nu s-a oferit să răspundă.

— Eu le-am dat voie, a spus ea până la urmă. Neoficial. Fără drept de reproducere.

— N-ați spus fără drept de reproducere, a izbucnit Rick Sangre. Ați spus doar că neoficial.

LaGuerta l-a țintuit cu privirea.

— Neoficial *înseamnă* fără drept de reproducere.

— Afară cu voi, s-a răstit Matthews. Oficial și cu drept de reproducere. Afară.

Eric Vikingul și-a dres glasul.

— Domnule căpitan, sunteți de acord cu doamna detectiv LaGuerta că avem de-a face cu un șir de crime complet nou, comise de alt criminal?

— Afară, a repetat Matthews. O să răspund la întrebări după ce cobor.

— Îmi trebuie imagini, a spus Rick Sangre. Durează numai un minut.

Matthews a arătat cu capul spre ieșire.

— Sergent Doakes?

Doakes s-a înființat imediat și l-a apucat pe Rick Sangre de cot.

— Domnilor, a spus el cu vocea lui calmă și înfricoșătoare.

Toți cei trei reporteri s-au uitat la el. L-am observat pe Nick Nu-Știu-Cum înghițind în sec. Apoi s-au întors toți cu spatele și au ieșit în grup compact.

Matthews i-a petrecut cu privirea. După ce s-a asigurat că nu-l mai puteau auzi, s-a întors spre LaGuerta.

— Doamnă detectiv – a spus el cu o voce atât de veninoasă, încât trebuie să o fi deprins de la Doakes –, dacă mai pui

vreodată la cale vreun rahat ca ăsta, o să ai noroc dacă mai prinzi o slujbă de paznic în parcare la Wal-Mart.

LaGuerta s-a făcut verde la față, apoi roșu aprins.

— Domnule căpitan, voiam doar…

Dar Matthews îi întorsese deja spatele și se îndepărta. Și-a îndreptat cravata, și-a netezit părul spre ceafă cu o mână și a pornit pe scări în jos în urmărirea reporterilor.

M-am întors să mă mai uit o dată la altar. Nu se schimbase între timp, dar începuse colectarea de amprente cu pulbere. Apoi urma separarea pentru ca fiecare piesă să poată fi analizată. Curând n-avea să mai rămână decât o amintire frumoasă.

Am luat-o și eu în jos pe scări s-o caut pe Deborah.

Afară, Rick Sangre pusese deja în funcțiune o cameră video. Căpitanul Matthews stătea în bătaia reflectoarelor, cu microfoanele ațintite spre bărbie, făcându-și declarația oficială.

— …întotdeauna politica acestui departament de a acorda autonomie ofițerului însărcinat cu investigarea unui caz, până la momentul în care devine clar faptul că o serie de erori de judecată majore cer să fie pusă în dezbatere competența respectivului ofițer. Momentul acesta încă nu a sosit, dar monitorizez situația îndeaproape. Având în vedere riscurile uriașe pentru comunitate…

Am depistat-o pe Deborah și am trecut mai departe pe lângă ei. Stătea la bariera panglicii galbene, îmbrăcată în uniforma ei albastră de patrulare.

— Drăguț costum, i-am spus.

— Mie-mi place. Ai văzut?

— Am văzut. L-am văzut și pe căpitanul Matthews discutând cazul cu detectivul LaGuerta.

Deborah a icnit.

— Ce ziceau?

Am bătut-o ușor pe brat.

— Cred că l-am auzit odată pe tata folosind o expresie foarte colorată care s-ar potrivi în cazul ăsta. Căpitanul „îi dădea găuri noi pe la spate". Pe asta o știai?

A părut surprinsă, apoi mulțumită.

— Grozav. Acum chiar am nevoie de ajutorul tău, Dex.

— Spre deosebire de ce-am făcut până acum, nu?

— Nu știu ce crezi tu c-ai făcut, dar n-ajunge.

— Nu-i drept și cinstit, Deb. În definitiv, acum ești chiar la locul unei crime, și mai porți și uniforma. Ai prefera costumul erotic?

S-a înfiorat toată.

— Nu-i asta problema. Tot timpul ai ținut secret ceva despre toată treaba asta și vreau să știu ce.

Pe moment, n-am știut ce răspuns să-i dau, era o senzație care mă punea întotdeauna în încurcătură. Habar n-aveam că era atât de perspicace.

— Ei, aș, Deborah…

— Auzi, tu crezi că nu știu cum merge treaba asta cu politica și poate că n-oi fi așa deșteaptă ca tine, dar știu că o vreme de-acum înainte toți o să fie ocupați să-și apere pielea. Ceea ce-nseamnă că nimeni n-are să mai facă muncă de poliție de-adevăratelea.

— Ceea ce-nseamnă că vezi o șansă s-o faci tu? Bravo, Debs.

— Și mai înseamnă că am nevoie de ajutorul tău mai mult ca oricând.

M-a strâns de mână.

— Te rog, Dexy, da?

Nu știu ce m-a șocat mai tare – intuiția ei, strângerea de mână, sau faptul că folosise diminutivul „Dexy". N-o mai auzisem zicându-mi așa de când aveam zece ani. Indiferent dacă intenționat sau nu, atunci când mi se adresa cu Dexy ne transporta pe amândoi de-a dreptul în Țara lui Harry, un loc în care familia era importantă, iar obligațiile erau la fel de reale ca târfele descăpățânate. Ce mai puteam spune?

— Sigur că da, Deborah.

Chiar că Dexy. Aproape că era în stare să mă facă să simt emoții.

— Bun, a spus ea.

Și iat-o din nou serioasă și pusă pe treabă, o schimbare uimitor de rapidă, pe care nu puteam să n-o admir.

— Care-i singura chestie care sare-n ochi în momentul ăsta? a întrebat ea, arătând cu capul spre etaj.

— Trupurile, am răspuns. Ce știi, s-a apucat cineva să le caute?

Deborah s-a uitat la mine cu o expresie de-a ei nou achiziționată – acră, de polițist versat.

— Din câte știu eu, pentru cazul ăsta au fost desemnați mai mulți polițiști să țină camerele de televiziune la distanță decât să facă treabă pe bune.

— Bun. Dacă găsim trupurile, poate facem un mic pas înainte.

— În regulă. Unde să căutăm?

Era o întrebare corectă, care, în mod firesc, mă punea în dezavantaj. Habar n-aveam unde să căutăm. Rămăseseră membrele în „camera de ucis"? Nu-mi venea a crede – mi se părea că ieșea prea multă murdărie și dezordine, iar dacă voia să mai folosească vreodată camera aceea, i-ar fi fost imposibil, cu asemenea talmeș-balmeș urât în jur.

În regulă, atunci voi presupune că restul cărnii s-a dus în altă parte. Dar unde?

Sau poate că – m-am luminat încetul cu încetul – adevărata întrebare trebuia să fie „De ce?". Capetele fuseseră expuse dintr-un motiv anume. Ce motiv putea avea să plaseze trupurile în altă parte? Doar ca să le ascundă pur și simplu? Nu, cu individul ăsta nimic nu era simplu, iar tăinuirea, evident, nu era o activitate pe care s-o prețuiască prea tare. Mai ales acum, când mai făcea și pe grozavul. Așa stând lucrurile, unde s-ar fi dus el să lase un morman de resturi?

— Ei? a insistat Deborah. Cum e? Unde să căutăm?

Am clătinat din cap.

— Nu știu, i-am răspuns încet. Locul unde-a lăsat restul, oricare-ar fi, face parte din declarația lui. Și încă nu prea știm care-i declarația lui, este?

— Dă-o dracu', Dexter…

— Știm că vrea să ne frece ridichea cu treaba asta. Trebuie neapărat să spună despre noi c-am făcut o prostie crasă, și chiar dacă n-am fi făcut-o, tot e mai deștept decât noi.

— Până acum, a avut dreptate, a spus ea, luându-și fața de biban.

— Deci… oriunde-o fi aruncat restul, locul ăla trebuie să fie în continuarea declarației. Să spună că suntem tâmpiți – nu, am greșit. Că AM FĂCUT o tâmpenie.

— Sigur că da. Foarte importantă diferență.

— Te rog, Deb, o să-ți strici fața dacă mai faci așa. E importantă, fiindcă are de gând să comenteze ACȚIUNEA, nu ACTORII.

— Îhî. Foarte bine, Dex. Deci probabil c-ar trebui să nendreptăm toți spre cel mai apropiat teatru și să căutăm peacolo un actor plin de sânge până la coate, așa?

Am scuturat din cap.

— Fără sânge, Deb. Fără niciun strop de sânge. Ăsta-i unul dintre cele mai importante lucruri.

— Cum de ești așa sigur?

— Fiindcă la niciuna dintre scene n-a fost sânge deloc. E intenționat și e esențial pentru ceea ce face el. Și de data asta o să repete părțile importante, dar o să facă observații despre ceea ce a făcut deja, fiindcă nouă ne-a scăpat ideea, nu pricepi?

— Sigur, pricep. E cât se poate de logic. Și-atunci, de ce nu mergem să verificăm la Office Depot Center? Probabil o fi îngrămădit iar trupurile în plasă.

Am deschis gura să-i dau o replică minunat de isteață. Ideea cu patinoarul de hochei era greșită, total și evident greșită. Fusese un experiment, ceva diferit, dar știam că

n-avea să-l mai repete. Am început să-i explic lui Deb, s-o lămuresc că unicul motiv pentru care ar repeta el vreodată momentul patinoarului ar fi… M-am oprit brusc, rămânând cu gura căscată. *Bineînțeles*, mi-am spus. *Firește.*

— Acum, care dintre noi face față de pește, ha? Ce e, Dex?

În primul moment n-am spus nimic. Eram mult prea ocupat cu încercarea de a-mi opri în loc gândurile învârtejite. *Unicul motiv pentru care ar repeta el vreodată momentul patinoarului ar fi să ne arate că n-am arestat pe cine trebuia.*

— Of, Deb, am spus într-un târziu. Bineînțeles. Ai dreptate, arena. Ai dreptate din motive greșite, şi totuși…

— Tot e mai bine decât să te-nșeli, a spus ea și a pornit spre mașină.

21

— Dar înțelegi că-i un pariu riscant? am întrebat-o. Probabil că n-o să găsim nimic.

— Știu, a răspuns Deb.

— Și, de fapt, n-avem nicio jurisdicție aici. Suntem în Broward. Și tipilor din Broward nu le place de noi, așa că…

— Da' mai dă-o-n Doamne-iartă-mă, Dexter, s-a rățoit ea. Parc-ai fi o școlăriță, așa-ți merge fleanca.

Poate era adevărat, deși era o răutate din partea ei să-mi spună așa ceva. Pe de altă parte, și Deborah părea un pachet strâns ambalat de nervi întinși. Când am ieșit de pe Sawgrass Expressway ca să intrăm în parcarea de la Office Depot Center, își încleștase zdravăn fălcile. Aproape că-i auzeam maxilarul scârțâind.

— Dirty Harriet[33], mi-am zis în barbă, dar se pare că Deb trăgea cu urechea.

— Hai sictir, a spus ea.

De la profilul ca de granit al lui Deborah mi-am întors privirea către arenă. Pentru o clipă, sub lumina soarelui matinal care o lovea în unghiul potrivit, clădirea mi-a părut înconjurată de o flotă de farfurii zburătoare. Desigur, era vorba doar de instalația de lumini exterioară, pe care înmugureau reflectoare în jurul arenei ca niște ciuperci de oțel supradimensionate. I-o fi spus cineva arhitectului că erau deosebite. Probabil și „tinerești și pline de energie". Sunt convins că erau într-adevăr

[33] Aluzie la nonconformistul polițist poreclit Dirty Harry, personaj de film interpretat de Clint Eastwood.

așa, dacă le priveai în lumina potrivită. Speram doar să aibă parte de acea lumină cât mai curând posibil.

Am dat un tur cu mașina în jurul arenei, căutând vreun semn de viață. La al doilea ocol, o Toyota ponosită tocmai oprea lângă una dintre intrări. Ușa din dreapta șoferului stătea închisă datorită unui laț de funie care ieșea pe geam și înconjura stâlpul ușii. Chiar în timp ce parca, Deborah și-a deschis portiera și a pășit afară înainte ca mașina să se oprească de tot.

— Scuzați-mă, domnule, i s-a adresat ea omului care tocmai ieșea din Toyota.

Era un ins la vreo cincizeci de ani, îndesat, purtând pantaloni verzi jerpeliți și o haină albastră din material sintetic. S-a uitat la Deb și, văzând-o în uniformă, a devenit imediat neliniștit.

— Ce-i? N-am făcut n'ica.

— Lucrați aici, domnule?

— Cuum să nu. Păi, de ce crezi că-s aici la opt dimineața?

— Cum vă numiți, domnule?

El a început să se caute de portofel.

— Steban Rodriguez. Am actele la mine.

Deborah a fluturat din mână.

— Nu-i nevoie. Ce faceți aici la ora asta, domnule?

El a dat din umeri și și-a împins portofelul la loc în buzunar.

— De regulă tre' să vin mai devreme, da' echipa e-n deplasare – la Vancouver, Ottawa și LA. Așa c-am venit mai târzior.

— Steban, în momentul ăsta mai e cineva aici cu dumneata?

— Neah, numa' eu. Ăștia toți se scoală târziu.

— Dar noaptea? Există vreun paznic?

El a făcut un gest larg cu brațul în jur.

— Ăștia de la securitate dau turul parcării noaptea, da' nu prea des. Io-s primul aici de obicei.

— Adică primul care intră în clădire?

— Îhî, așa, ce ziceam?

Am ieșit din mașină și m-am sprijinit de acoperiș.

— Dumneata ești cel care iese cu Zamboni să pregătească gheața pentru dimineață? l-am întrebat.

Deb mi-a aruncat o privire iritată. Steban s-a uitat la mine pe sub sprâncene, cercetându-mi cămașa hawaiiană spilcuită și pantalonii lejeri din gabardină.

— 'Mneata ce fel de polițist ești, ha?

— Sunt un polițist tocilar. Lucrez în laborator, atât.

— Aaaah, așa, a spus el, dând din cap de parcă răspunsul meu i-ar fi părut perfect logic.

— Dumneata conduci mașina Zamboni, Steban? am repetat întrebarea.

— Îhî, să știi. Nu mă lasă s-o conduc la meciuri, să știi. Aia-i pentru tipi în costume. Pun câte-un puști, să știi. Poate vr'unu' faimos. Iese cu ea pe gheață și face cu mâna, rahaturi d-astea. Da' mie mi-o dau să fac gheața pentru antrenamentul de dimineață, să știi. Când e echipa-n oraș. Ies cu Zamboni doar dimineața, devreme de tot. Da' acuma-s plecați, așa că vin mai târziu.

— Am vrea să aruncăm o privire în interiorul arenei, a spus Deb, care se vedea că-și pierde răbdarea cu mine fiindcă vorbeam când nu era rândul meu.

Steban s-a întors iar spre ea și o licărire vicleană i s-a aprins într-un colț de ochi.

— Cuum să nu, a spus el. Mandat aveți?

Deborah s-a înroșit la față. Contrasta minunat cu albastrul uniformei, dar se prea poate să nu fi fost cea mai eficientă reacție dacă trebuia să-și impună autoritatea. Și, pentru că o cunoșteam prea bine, știam că își va da seama că se îmbujorase, iar asta o va face să se enerveze. Din moment ce n-aveam mandat și, în definitiv, nu veniserăm cu nicio treabă care să poată fi considerată cât de cât oficială, mi-am spus că enervarea nu era nicidecum cea mai bună manevră tactică în acel moment.

— Steban, am intervenit înainte ca Deb să poată spune ceva regretabil.

— Ha?

— De câtă vreme lucrezi aici?

A ridicat din umeri.

— De când s-a deschis. Înainte am lucrat doi ani la vechea arenă.

— Deci erai aici, la serviciu, săptămâna trecută când s-a găsit cadavrul pe gheață?

Steban și-a ferit privirea. Pe sub bronz, s-a făcut verde la față. Și-a înghițit nodul din gât.

— Frate, nu vreau să mai văd așa ceva v'odată. Nu vreau.

Am dat din cap, manifestându-mi simpatia autentic artificială.

— Zău că te-nțeleg, i-am spus. Și ăsta-i motivul pentru care ne aflăm aici, Steban.

S-a încruntat.

— Adică cum?

M-am uitat pieziș la Deb ca să mă asigur că nu scotea vreo armă sau mai știu eu ce. Mi-a întors o privire glacială, strângând din buze dezaprobator și bătând din picior, dar n-a spus nimic.

— Steban – am spus, venind ceva mai aproape de el și coborând vocea ca să sune cât mai confidențial și mai bărbătesc cu putință –, noi credem că există posibilitatea ca în dimineața asta, când o să deschizi ușile, să găsești cam același lucru înăuntru.

— Rahat! a explodat el. Nu vreau să am nimic de-a face cu asta.

— Sigur că nu.

— *Me cago en diez* cu-așa rahat, a spus el.

— Exact, l-am aprobat. Atunci, ce-ar fi să ne lași pe noi să aruncăm o privire înaintea ta? Doar ca să știm sigur.

A căscat gura la mine un moment, apoi la Deborah, care tot încruntată era – pe figura ei, o asemenea expresie, scoasă în relief de uniformă, era frapantă.

— Aș putea să dau de bucluc, a spus el. Să-mi pierd slujba.

Am zâmbit, cu un aer de simpatie autentică.

— Sau ai putea să intri și să găsești acolo singur-singurel un morman de brațe și picioare tăiate. De data asta, mult mai multe.

— Rahat. Dau de bucluc, îmi pierd slujba, ai? De ce să fac asta, ai?

— Poate din datorie civică?

— Haide, frate, a spus el. Nu mă freca la ridiche. Ce-ți pasă dacă-mi pierd io slujba?

N-a întins mâna de-a dreptul, ceea ce mi s-a părut o politețe rafinată din partea lui, dar era clar că spera la o mică atenție care să-l protejeze de o posibilă pierdere a slujbei. Foarte înțelept, având în vedere că ne aflam la Miami. Dar n-aveam la mine decât cinci dolari, de care aveam mare nevoie ca să-mi iau o cafea și-o gogoașă. Așa că m-am mulțumit să dau din cap înțelegător, ca de la bărbat la bărbat.

— Ai dreptate, i-am spus. Noi speram că nu vei fi nevoit să vezi toate bucățile de cadavre… am apucat să-ți spun că de data asta sunt ceva mai multe? Dar e clar că n-aș vrea să-ți pierzi slujba. Ne scuzi pentru deranj, Steban. O zi bună!

I-am zâmbit lui Deborah.

— Să mergem, agent Morgan. Ar trebui să ne-ntoarcem dincolo să căutăm degetele.

Deborah, căreia nu-i dispăruse încruntarea, a avut cel puțin prezența de spirit să intre în joc. În timp ce eu îi făceam vesel cu mâna lui Steban, ea a deschis portiera și a urcat în mașină.

— Stați! a strigat Steban.

I-am aruncat o privire, cu aerul că-mi dădeam interesul doar așa, din politețe.

— Jur pe ce-am mai sfânt, nu vreau să mai găsesc așa porcărie în viața mea.

S-a uitat la mine un moment, poate sperând c-o s-o las mai moale și o să-i ofer un pumn de gologani, dar, cum spuneam, gogoașa aceea cântărea mai greu în mintea mea și nu m-am lăsat înduplecat. Steban s-a lins pe buze, apoi s-a întors repede și a înfipt o cheie în broasca porții cu două canaturi.

— Dați-i drumu'. Io aștept aici.

— Dacă ești sigur... am insistat.

— 'Aide, frate, ce mai vrei de la mine? Dă-i drumu'!

M-am ținut drept și i-am zâmbit lui Deborah.

— E sigur, i-am spus.

Ea n-a răspuns, doar a clătinat din cap, cu o bizară combinație dintre exasperarea de soră mai mică și umorul acid de polițist. A dat ocol mașinii și a intrat pe poartă, iar eu am urmat-o.

În interiorul arenei era răcoare și întuneric, ceea ce n-ar fi trebuit să mă surprindă. În definitiv, eram la un patinoar de hochei, dimineața devreme. Precis că Steban știa unde era întrerupătorul de lumină, dar nu se oferise să ne spună. Deb și-a scos lanterna de la curea și a măturat gheața cu fasciculul de lumină. Mi-am ținut respirația când lumina a ajuns la plasa unei porți, apoi la cealaltă. Deb a măturat cu fasciculul toată mantinela, încet, oprindu-se o dată sau de două ori, apoi l-a întors spre mine.

— Nimic. Sufletu'.

— Pari dezamăgită.

A pufnit la mine și a pornit spre ieșire. Eu am rămas în mijlocul ringului, simțind cum răceala iradia din gheață, în timp ce îmi cloceam gândurile vesele. Sau, mai exact, nu chiar gândurile *mele* vesele.

Fiindcă, atunci când Deb se întorsese să plece, auzisem o voce măruntă undeva peste umăr; un chicotit rece și sec, o familiară atingere ușoară ca fulgul, imediat sub pragul audibilului. Și, în timp ce draga de Deborah se îndepărta, eu stăteam nemișcat acolo, pe gheață, închizând ochii și ascultând ce avea să-mi spună vechiul meu prieten. Nu mare lucru – doar o părere de șoaptă, sugestia unei ne-rostiri, dar eu am ascultat. L-am auzit chicotindu-mi și murmurându-mi în ureche lucruri dulci și teribile, pe când cu cealaltă aflam că Deborah îi spunea lui Steban să intre și să aprindă lumina. Ceea ce, după câteva clipe, s-a și întâmplat, iar micuța șoaptă insonoră

a intrat într-un crescendo brusc de umor zgomotos și de grozăvii prietenoase.

Ce se-ntâmplă? am întrebat politicos. Singurul răspuns pe care l-am primit a fost un val de veselie flămândă. Habar n-aveam ce însemna. Dar n-am fost foarte surprins când au început urletele.

Steban nu se pricepea deloc să urle. Scotea un fel de grohăit sugrumat care sugera mai degrabă că-i era foarte greață decât orice altceva. Omul ăsta nu contribuia cu niciun pic de simț muzical la toată lucrarea de acolo.

Am deschis ochii. Îmi era imposibil să mă concentrez în asemenea circumstanțe și, în orice caz, nu mai era nimic de ascultat. Șoaptele se opriseră când începuse urlatul. În definitiv, răcnetele spuneau totul, nu? Așa că am deschis ochii numai bine ca să-l văd pe Steban catapultându-se din debaraua aflată în celălalt capăt al arenei și aterizând în ring. A traversat gheața bocănind, alunecând și împiedicându-se, văicărindu-se răgușit în spaniolă și în cele din urmă azvârlindu-se cu capul înainte în mantinelă. S-a chinuit să se scoale în picioare și a luat-o la sănătoasa spre ieșire, mormăind întruna, îngrozit. O mică pată de sânge mânjea gheața în locul unde căzuse.

Deborah a intrat în grabă pe poartă, cu arma scoasă, iar Steban a zburat bezmetic pe lângă ea, împleticindu-se, către lumina zilei.

— Ce se-ntâmplă? a întrebat Deborah, cu pistolul pregătit de tragere.

Mi-am înălțat fruntea, ascultând un ultim ecou al chicotitului sec, și atunci, cu mormăitul terifiat încă răsunându-mi în urechi, am înțeles.

— Cred că Steban a găsit ceva, am spus.

22

Intrigile din poliție, după cum am încercat din răsputeri s-o lămuresc pe Deborah, erau creaturi alunecoase și cu multe tentacule. Iar când puneai laolaltă două organizații responsabile cu aplicarea legii care nu se înghițeau una peste alta, operațiunile comune aveau tendința de a se desfășura foarte lent, în strictă concordanță cu regulile și implicând o mulțime de amânări, căutări de scuze, insulte și amenințări voalate. Toate cât se poate de amuzante ca spectacol, desigur, dar din cauza lor procedurile se prelungeau așa, un picuț peste durata necesară. În consecință, s-au scurs câteva ceasuri de la cumplita reprezentație cu iodlere a lui Steban până când s-au potolit ciorovăielile jurisdicționale și echipa noastră a început cu adevărat să examineze mica surpriză veselă pe care noul nostru amic Steban o descoperise când deschisese ușa debaralei.

Între timp, Deborah s-a ținut mai mult deoparte, muncind din greu să-și controleze nerăbdarea, dar nu chiar atât de greu ca să și-o ascundă. Căpitanul Matthews și-a făcut apariția urmat de detectivul LaGuerta. Au dat mâna cu omologii lor de la Broward County, căpitanul Moon și detectivul McClellan. Au urmat o mulțime de ciondăneli la limita politeței, care se puteau rezuma astfel: Matthews avea convingerea – logică, de altfel – că descoperirea a șase brațe și șase picioare în Broward se includea în investigația deschisă de departamentul său în legătură cu cele trei capete din Miami-Dade cărora le lipseau părțile cu pricina. El a afirmat, în termeni care erau mult prea prietenești și simpli,

că i se părea puțin exagerată ideea ca, după ce găsiseră trei capete fără trupuri, să apară aici trei trupuri descăpățânate care să nu aibă legătură cu ele.

Cu aceeași gândire logică, Moon și McClellan au subliniat faptul că în Miami se descopereau mereu căpățâni, dar că în Broward era un lucru mai puțin obișnuit, deci poate că ei tratau situația cu ceva mai multă seriozitate; și, în orice caz, nu se putea ști cu certitudine dacă exista o legătură până nu se făceau unele investigații preliminare, iar acestea trebuiau făcute de ei, fără îndoială, din moment ce se aflau în jurisdicția lor. Bineînțeles, erau bucuroși să împărtășească rezultatele obținute.

Și bineînțeles că o asemenea situație era de neacceptat pentru Matthews. El le-a explicat conștiincios că oamenii din Broward nu știau ce să caute și că era posibil să omită ceva sau să distrugă vreo dovadă-cheie. Desigur, nu din incompetență sau din prostie; Matthews avea convingerea că cei din Broward erau cât se poate de competenți, în general.

Firește că Moon n-a primit discursul lui cu o bucurie cooperantă, remarcând cu o oarecare emoție că prin aceasta părea să se sugereze că departamentul lui era plin de imbecili de mâna a doua. La care căpitanul Matthews s-a enervat suficient cât să-i răspundă, mult prea politicos, ah, nu, nicidecum de mâna a doua. Sunt sigur că s-ar fi terminat cu un caft în toată regula dacă domnul de la Departamentul de Poliție Florida n-ar fi ajuns la țanc ca să arbitreze.

DPF e un soi de FBI la nivel statal. Are jurisdicție în orice loc și în orice moment pe teritoriul statului și, spre deosebire de federali, e respectat de cea mai mare parte a polițiștilor locali. Ofițerul cu pricina era un om de statură medie, nici gras, nici slab, ras în cap și cu barba tunsă scurt. Mi se părea că n-are nimic ieșit din comun, dar când a pășit între cei doi căpitani de poliție, mult mai impozanți decât el, amândoi au tăcut instantaneu și au făcut un pas înapoi. Nu i-a luat mult timp să potolească și să organizeze lucrurile, astfel că în

scurt timp am avut din nou pe mână scena curată și ordonată a unei omucideri multiple.

Omul de la DPF hotărâse că investigația ținea de Miami-Dade, asta dacă nu cumva mostrele de țesut dovedeau că nu exista nicio legătură între bucățile de cadavre de aici și capetele de dincolo. În termeni practici și imediați, asta însemna că Matthews avea să fie primul căruia să-i facă fotografii gloata de reporteri care se ținea deja pe-afară.

Angel-fără-legătură a ajuns și el la fața locului și s-a apucat de lucru. N-aveam nici cea mai vagă idee ce însemnau toate acestea, și nu mă refer la cârâielile jurisdicționale. Nu, eu unul eram mult mai preocupat de evenimentul în sine, care îmi dăduse o mulțime de gândit – nu simplul fapt legat de omoruri și de redistribuirea cărnii, care era oricum destul de picant. Dar mai devreme, înainte să sosească trupele, reușisem, firește, să arunc o privire în mica magazie de grozăvii a lui Steban – zău așa, ați putea să mi-o luați în nume de rău? Nu voisem decât să degust măcelul și să încerc să înțeleg de ce dragul și necunoscutul meu asociat în afaceri alesese locul acesta ca să lase mormanul de resturi; sincer, fusese doar o ocheadă.

Carevasăzică, imediat după ce Steban zburase pe ușă afară guițând și grohăind ca un porc înecat cu un grepfrut, eu țopăisem nerăbdător până la depozit să văd de la ce i se trăsese.

De data aceasta, bucățile nu mai erau împachetate cu grijă. Erau puse pe podea, în patru grupuri. Iar când m-am apropiat să văd mai bine, am observat un lucru minunat.

Un picior fusese întins pe lângă peretele din stânga al debaralei. Era de un alb-albăstrui livid, lipsit de sânge, iar în jurul gleznei avea un lănțișor de aur cu o mică bijuterie în formă de inimă. Foarte drăguț, zău, nedegradat de pete de sânge îngrozitoare; o lucrare cu adevărat elegantă. Două brațe închise la culoare, ambele tăiate cu precizie, fuseseră îndoite de la coate și plasate lângă picior, cu îndoitura în afară. Și imediat alături, restul membrelor, toate îndoite din articulație, fuseseră aranjate sub forma unui triunghi şi a unui arc de cerc.

Mi-a luat câteva secunde. Am clipit și deodată imaginea s-a focalizat; a trebuit să mă încrunt din răsputeri ca să nu mă umfle râsul ca pe-o școlăriță, exact cum mă acuzase Deb că mă purtam.

Fiindcă aranjase brațele și picioarele sub formă de litere, iar literele alcătuiau un singur cuvințel: „BAU".

Cele trei torsuri fuseseră aranjate cu atenție sub „BAU" într-un sfert de cerc, alcătuind un zâmbet drăguț de Halloween.

Ce potlogar!

Dar, în timp ce admiram spiritul jucăuș pe care îl revela farsa aceea, mă și întrebam de ce hotărâse să plaseze expoziția aici, într-o debara, și nu afară, pe gheață, unde putea câștiga aprecierea unei audiențe mai largi. Era o debara foarte spațioasă, într-adevăr, dar tot înghesuită, abia dacă furniza destul spațiu pentru expoziție. Și-atunci, de ce?

Pe când mă tot întrebam, poarta exterioară a arenei s-a deschis cu un zăngănit – prima dintre echipele de salvare, fără îndoială. Iar ușa trântită de perete a trimis, în momentul următor, un curent de aer rece peste gheață și peste spinarea mea…

Aerul rece mi-a trecut peste șira spinării și a suscitat o revărsare de căldură care a urcat prin același loc. Atingerea ușoară ca vârfurile unor degete a înaintat până în străfundul neluminat al conștiinței mele și s-a produs o schimbare undeva în adânc, în noaptea fără lună a creierului meu reptilian; am simțit că Pasagerul Întunecat încuviința sălbatic ceva ce nici măcar nu auzisem și nu înțelesesem, numai că într-un fel avea legătură cu imperativul primitiv al aerului rece și cu zidurile care se strângeau în jur și cu un simț acut și copleșitor al…

Al justeței. Nu încăpea îndoială. Ceva de aici era pur și simplu just și mi-l făcea pe autostopistul obscur să se simtă bucuros, incitat și satisfăcut într-un fel pe care eram departe de a-l înțelege. Și peste toate plutea ideea stranie că era un lucru foarte familiar. Nimic n-avea sens pentru mine, dar

așa stăteau lucrurile. Și, înainte de-a apuca să cercetez mai în profunzime aceste revelații ciudate, un tânăr scund într-o uniformă albastră m-a somat să mă îndepărtez și să-mi țin mâinile la vedere. Fără îndoială, era primul sosit din trupele care se îndreptau într-acolo; și își ținea arma orientată spre mine, într-un mod foarte convingător. De vreme ce avea o singură sprânceană întunecată care îi traversa fața dintr-o parte în alta și nu părea să aibă frunte, am hotărât că era o idee foarte bună să-i fac pe plac. Părea exact genul de brută idioată capabilă să împuște un om nevinovat – sau chiar pe mine. M-am îndepărtat de debara.

Din păcate, retragerea mea a lăsat la vedere mica dioramă dinăuntru, iar tânărul s-a pomenit deodată foarte ocupat cu găsirea unui loc în care să lase ce mâncase de dimineață. A reușit să ajungă la un coș de gunoi aflat la vreo zece metri distanță înainte să purceadă la produs zgomote urâte de borâtură. Am stat cuminte și l-am așteptat să termine. Urât obicei, să arunci așa cu mâncare pe jumătate digerată. Foarte insalubru. Și unde mai pui că era un apărător al siguranței publice.

Au intrat în goană și alți trupeți, iar în scurt timp amicul meu antropoid împărțea coșul de gunoi cu câțiva camarazi de-ai lui. Zgomotele erau extrem de neplăcute, ca să nu mai pomenesc de mirosul care începea să plutească spre mine. Dar i-am așteptat politicos să termine, fiindcă unul dintre amănuntele fascinante despre armele manevrabile cu o singură mână este acela că poți trage cu ele aproape la fel de bine chiar și în timp ce vomiți. Dar una dintre uniforme s-a ridicat în cele din urmă, și-a șters fața cu mâneca și a început să mă chestioneze. În scurt timp s-au lămurit și m-au împins într-o parte, dându-mi instrucțiuni să nu mă învârtesc pe nicăieri și să nu ating nimic.

Căpitanul Matthews și detectivul LaGuerta au sosit și ei curând după aceea, iar când i-am văzut preluând în sfârșit controlul m-am mai relaxat și eu puțin. Dar acum, când aveam voie să umblu și să ating lucruri, m-am așezat pur și simplu și

am început să mă gândesc. Iar lucrurile la care mă gândeam erau surprinzător de chinuitoare.

De ce îmi părea familiar aranjamentul din debara?

În afară de situația în care aveam să mă întorc la starea de imbecilitate de mai devreme și să mă conving că eu însumi făcusem asta, eram complet nelămurit de ce nu mă surprindea nimic și totul era încântător de cunoscut. Bineînțeles că n-o făcusem eu. Deja mă rușinam de stupiditatea unei asemenea teorii. Bau! – într-adevăr. Nici măcar nu merita să-ți pierzi timpul luând în râs ideea aceasta. Ridicol.

Și atunci, ăă… de ce părea familiar?

Am oftat și am experimentat încă un sentiment nou-nouț, nedumerirea. Pur și simplu habar n-aveam ce se petrecea, știam doar că, într-un fel, eram părtaș. Nu părea a fi o revelație nemaipomenit de folositoare, fiindcă se potrivea perfect cu toate celelalte concluzii raționale la care ajunsesem până în acel moment, prin aceeași analiză. Dacă eliminam ideea absurdă că eu făcusem asta fără să știu – și am eliminat-o –, atunci fiecare explicație ulterioară devenea încă și mai improbabilă. Și astfel, rezumatul cazului făcut de Dexter sună după cum urmează: este și el implicat cumva, dar nici măcar nu știe ce înseamnă asta. Parcă și simțeam rotițele din creierul meu, care fusese cândva o mândrețe, sărind de pe șine și căzând cu zăngănituri pe podea. Clang-clang! Iu-huu! A deraiat Dexter.

Din fericire, apariția dragei mele Deborah m-a salvat de la completa prăbușire.

— Haide, mi-a zis răstit, mergem la etaj.

— Pot să-ntreb de ce?

— O să stăm de vorbă cu personalul de la birou. Să vedem dacă știu ei ceva.

— Ceva trebuie să știe, dacă au birou, am sugerat.

S-a uitat la mine un moment, după care s-a întors să plece.

— Haide, a repetat.

Poate tonul poruncitor să fi fost motivul, dar cert e că am pornit după ea. Ne-am dus în celălalt capăt al arenei și am

intrat în foaier. Un polițist din Broward stătea acolo, lângă ascensor, iar de cealaltă parte a șirului lung de uși din sticlă am mai văzut câțiva barând intrarea. Deb s-a dus întins la polițistul de lângă lift și i-a spus:

— Sunt Morgan.

El a dat din cap a încuviințare și a chemat liftul. Apoi s-a uitat la mine cu o lipsă de expresie care era foarte grăitoare.

— Și eu sunt tot Morgan, i-am spus.

A continuat să mă privească fără un cuvânt, după care și-a întors privirea înapoi la ușile de sticlă.

S-a auzit clinchetul înăbușit al soneriei și ascensorul s-a oprit în dreptul nostru. Deborah a intrat cu pași apăsați și a pocnit zdravăn butonul cu palma, făcându-l pe polițist să ridice privirea spre ea în timp ce se închidea ușa.

— Ce ești așa ursuză, sor'meo? Nu asta ți-ai dorit să faci?

— E o slujbă de ochii lumii și toată lumea știe asta, a mârâit ea.

— Dar e o slujbă detectivistică de ochii lumii, am subliniat.

— Japița aia de LaGuerta și-a băgat coada aici, a șuierat Deb. După ce-o să termin de frecat menta pe-aici, trebuie să mă-ntorc iar la treaba cu târfele.

— Of, draga tine. În costumașul tău erotic?

— În costumașul meu erotic, a spus ea.

Și până să apuc să formulez niște vorbe magice de consolare, am și ajuns la etajul cu biroul, iar ușile liftului au glisat în fața noastră. Deb a pornit hotărâtă, eu după ea. Am găsit repede camera de odihnă a personalului, în care angajații fuseseră adunați să aștepte până ce legea în toată măreția sa găsea timp să ajungă și la ei. Un alt polițist de Broward stătea la ușa camerei, probabil ca să se asigure că niciunul dintre angajați nu evada către granița canadiană. Deborah l-a salutat cu o înclinare a capului și a intrat în încăpere. Am urmat-o fără prea mult entuziasm și mi-am lăsat gândurile să rătăcească în jurul problemei mele. În momentul următor am tresărit din reverie, când Deborah a arătat scurt cu capul spre mine și a însoțit către

ușă un tânăr posac, cu tenul uleios și părul lung și mizerabil. Am pornit din nou după ea.

Evident, îl despărțea de ceilalți ca să-l ia la întrebări, procedură polițienească foarte bună, dar, ca să fiu foarte sincer, pe mine nu mă încălzea cu nimic. Știam, fără să știu și de ce, că niciunul dintre oamenii aceia nu putea contribui cu nimic semnificativ. Judecând după acest prim specimen, probabil că generalizarea se putea aplica liniștit întregii lui existențe, la fel ca și crimei în chestiune. Ce se întâmpla acum era doar rutină plictisitoare de ochii lumii, care-i fusese desemnată lui Deb deoarece căpitanul era de părere că ea făcuse ceva bun, dar că rămânea o pacoste pe capul lor. Așa că îi făcuse vânt pe teren să îndeplinească o corvoadă de detectiv veritabil numai ca să-i dea o ocupație și să n-o mai vadă în ochi. Iar pe mine mă târa după ea fiindcă mă dorea prezent la fața locului. Poate voia să vadă dacă fantastica mea putere de percepție extrasenzorială îi putea fi de folos pentru a stabili ce mâncaseră la micul dejun oile astea de birou. Dintr-o singură privire către tenul acelui tânăr gentleman mă convinsesem că mâncase pizza rece, chipsuri și un litru de Pepsi. Îi distruseseră pielea și îi dăduseră un aer de dușmănie sterilă.

Cu toate astea, m-am dus conștiincios după Deborah și după dl Morocănilă, care o conducea spre o sală de ședințe din fundul clădirii. În centrul sălii se afla o masă lungă din stejar, înconjurată de zece scaune negre cu spătar înalt, iar în colț un pupitru cu un computer și ceva echipament audio-video. Deb și tânărul ei amic numai coșuri s-au așezat și au început să facă schimb de încruntături, timp în care eu m-am dus agale spre pupitru. Lângă el, sub fereastră, era un corp de bibliotecă. Am privit afară. Jos, aproape în dreptul meu, se vedea mulțimea crescândă a reporterilor și a mașinilor de intervenție, înconjurând acum ușa prin care intraserăm mai devreme împreună cu Steban.

M-am uitat la corpul de bibliotecă, gândindu-mă să golesc un locșor și să mă înghesui acolo, la o distanță agreabilă de

locul în care se purta conversația lor. Am văzut un teanc de dosare galbene, iar în vârful teancului, un mic obiect cenușiu. Era pătrățos și părea a fi de plastic. O sârmă neagră pornea de la el și se ducea în spatele computerului. Am ridicat-o ca s-o dau la o parte.

— Hei! a spus *geek*-ul morocănos. Lasă camera web în pace!

M-am uitat la Deb. S-a uitat și ea la mine și jur că i-am văzut nările fremătând ca ale unui cal de curse la start.

— Ce să lase? a întrebat ea cu voce joasă.

— O potrivisem spre poartă, a răspuns el. Acum trebuie s-o potrivesc la loc. Frăție, de ce te bagi în lucrurile mele?

— A zis cameră web, i-am spus lui Deborah.

— O cameră video, mi-a spus ea.

— Da.

S-a întors spre tânărul Făt-Frumos.

— Funcționează?

El a căscat gura la ea, în continuare concentrat să-și mențină justa încruntătură.

— Ce?

— Camera, a spus Deborah. Funcționează?

El a pufnit cu dispreț, apoi s-a șters la nas cu un deget.

— Ce credeai, că mă ambalam așa dacă nu funcționa? Două sute de parai. Categoric că funcționează.

Am privit pe fereastră către locul spre care fusese îndreptată camera, în timp ce el bodogănea mai departe, în supărarea lui.

— Am pus pe picioare un website și tot ce trebuie. Kathouse.com. Ca să vadă oamenii echipa când vine și când pleacă.

Deborah s-a apropiat și s-a oprit lângă mine, uitându-se și ea pe fereastră.

— Era îndreptată spre ușă, i-am spus.

— Nu zău, a spus amicul nostru vesel. Altfel cum ar mai vedea echipa oamenii care intră la mine pe website?

Deborah s-a întors să se uite la el. După vreo cinci secunde, junele a roșit și a lăsat privirea în jos.

— Camera era pornită azi-noapte? a întrebat ea.

— Sigur, a mormăit el, fără să ridice ochii. Adică, așa cred.

Deborah s-a întors spre mine. Avea habar de computere doar cât să poată completa rapoartele de trafic standardizate. Știa că eu mă pricepeam ceva mai mult.

— Cum ai setat-o? am întrebat către creștetul junelui. Imaginile se arhivează automat?

De data asta a ridicat privirea. Folosisem arhivarea pe post de verb, deci trebuia să fi fost în regulă.

— Îhî. Face *refresh* la fiecare cinșpe secunde și descarcă pur și simplu pe hard drive. De obicei șterg dimineața.

Deborah m-a strâns de braț de era să-mi crape pielea.

— În dimineața asta ai șters? l-a întrebat ea.

— Nu, a spus el, uitându-se din nou la ea. Ați dat buzna aici cu răcnete și tot tacâmul. N-am apucat nici să-mi verific e-mailul.

Deborah s-a uitat la mine.

— Bingo, am spus.

— Vino-ncoace, i-a cerut ea nemulțumitului nostru.

— Ha?

— Vino-ncoace, a repetat Deb.

Iar el s-a ridicat încet, cu gura căscată, și și-a frecat încheieturile degetelor.

— Ce-i?

— Vrei, te rog, să vii încoace, domnule? a poruncit Deborah într-o manieră de veritabil polițist veteran, iar el s-a apropiat ezitant. Putem să vedem și noi imaginile de azi-noapte, te rog?

S-a holbat uimit la computer, apoi la ea.

— De ce?

Ah, misterele inteligenței umane!

— De-aia, a răspuns Deborah, încet și cu mare grijă. Cred că s-ar putea să-l fi prins în poză pe criminal.

El a căscat ochii la ea, a clipit, apoi s-a înroşit.

— Nu se poate.

— Ba se poate, i-am spus.

S-a holbat la mine, apoi iar la Deb, cu gura căscată.

— Tare! a murmurat. Pe bune? Adică… Nu zău? Adică…

S-a înroșit și mai tare.

— Putem să ne uităm la imagini? a vrut să știe Deb.

A rămas nemișcat o secundă, apoi s-a trântit în scaunul de la birou și a pus mâna pe mouse. Ecranul a căpătat imediat viață, iar el a început să tasteze și că dea clicuri frenetic.

— De la ce oră să-ncep?

— La ce oră a plecat toată lumea? l-a întrebat Deborah.

El a dat din umeri.

— Aseară era pustiu pe-aici. Toată lumea a plecat… pe la cât să fi fost… opt seara?

— Începe de la miezul nopții, i-am spus, iar el a încuviințat.

— 'Mbine.

A lucrat puțin în tăcere.

— Haide, a mormăit la un moment dat. Nu-s decât vreo șase sute de megahertzi. Nu vor să-l îmbunătățească. Îmi tot zic că-i în regulă, da-i așaaaaa de lent și nu vrea să… Bun.

Și s-a întrerupt brusc.

Pe monitor a apărut o imagine întunecată: parcarea goală.

— Miezul nopții, a spus el, uitându-se țintă la ecran.

După cincisprezece secunde, imaginea a fost înlocuită cu aceeași imagine.

— Trebuie să ne uităm la asta cinci ore? a întrebat Deborah.

— Derulează, i-am cerut. Uită-te după faruri sau ceva mișcându-se.

— Coreeeect, a spus el.

A făcut niște manevre rapide cu mouse-ul și fotografiile au început să se succeadă câte una pe secundă. La început nu s-a schimbat mai nimic în ele; aceeași parcare, o lumină puternică stingându-se la marginea unei imagini. După vreo cincizeci de cadre, o imagine ne-a sărit în ochi.

— O dubă! a exclamat Deborah.

Tocilarul nostru domestic a clătinat din cap.

— Paza, a spus el, iar în cadrul următor a devenit vizibilă mașina serviciului de pază.

A tot derulat și imaginile s-au succedat la nesfârșit, neschimbate. La fiecare treizeci sau patruzeci de cadre vedeam trecând duba paznicilor, iar apoi nimic. După câteva minute petrecute în felul acesta, tiparul s-a întrerupt și a urmat o lungă perioadă de nimic.

— S-a dus! a spus noul meu prieten unsuros.

Deborah l-a pironit cu privirea.

— S-a stricat camera?

S-a uitat în sus la ea, a roșit iar, apoi și-a ferit privirea.

— Tipii de la pază, a explicat el. Sunt de tot rahatul. În fiecare noapte, pe la vreo… cât să fie, trei? Parchează de cealaltă parte și se duc la culcare.

A dat din cap spre imaginile care continuau să se deruleze fără vreo schimbare.

— Vedeți? Alo! Domnu' Serviciu de Pază? Munciți din greu?

De undeva din fundul nasului a scos un sunet lichid, despre care presupuneam că era menit a fi un râset.

— Nu chiar!

A repetat fornăitul și s-a apucat iar să deruleze șirul de fotografii.

Și atunci, deodată…

— Stai! am strigat.

O dubă a apărut brusc pe ecran în dreptul ușii de sub noi. Când imaginea s-a schimbat, lângă ea se vedea un om.

— Poți s-o apropii? a întrebat Deborah.

— Dă-i cu *zoom*, am intervenit înainte ca el să reacționeze și altfel decât printr-o ușoară încruntătură.

A mișcat cursorul, a selectat silueta întunecată de pe ecran și a apăsat butonul mouse-ului. Brusc, imaginea s-a mărit, ca să vedem mai în detaliu.

— Rezoluție mai bună n-o să obțineți, a spus el. Pixelii…

— Taci, l-a întrerupt Deborah.

Se uita fix la ecran, de-ai fi zis că are să-l topească, și mi-am dat seama de motiv atunci când m-am uitat și eu cu luare-aminte.

Era întuneric, iar omul se afla în continuare prea departe ca să fii sigur, dar, din puținele detalii pe care le deslușeam, era ceva la el ciudat de familiar; postura lui încremenită în imaginea de pe ecranul computerului, greutatea echilibrată pe ambele picioare și impresia generală produsă de silueta lui. Cumva, așa vagi cum erau, toate acestea compuneau ceva anume. Și, pe când un val extrem de zgomotos de chicoteli șuierătoare erupea de undeva din adâncurile creierului meu, mi-a picat fisa, grea cât un pian de concert, că de fapt semăna nemaipomenit de mult cu…

— Dexter…? a croncănit stins și înăbușit Deborah.

Da, într-adevăr.

Semăna perfect cu Dexter.

23

Probabil că Deborah l-a dus înapoi în camera de odihnă pe tânărul domn Ce Zi De Rahat Am, fiindcă, atunci când am ridicat iar privirea, ea stătea în fața mea și era singură. În ciuda uniformei albastre, în momentul acela nu arăta deloc a polițist. Părea îngrijorată, de parcă nu se putea hotărî ce să facă, să țipe sau să plângă, ca o mămică pe care odrasla ei nemaipomenită a dezamăgit-o în stil mare.

— Ei? a vrut ea să știe.

Și a trebuit să recunosc că era o întrebare legitimă.

— Ei nu. Tu?

A tras un șut într-un scaun. Scaunul a căzut.

— Dă-o dracu', Dexter, nu mă lua cu bancuri de-astea de rahat! Zi ceva. Zi că nu erai tu!

Am tăcut.

— Păi, atunci, zi că *erai* tu! Dar zi CEVA! Orice!

Am clătinat din cap.

— Sunt…

În realitate, nu era nimic de zis, așa că am clătinat iar din cap.

— Sunt aproape sigur că nu eram eu. Adică nu cred că eram eu.

Asta până și mie îmi suna de parcă pornisem la plimbare prin țara răspunsurilor neconvingătoare.

— Ce-nseamnă asta, „aproape convins"? Înseamnă că nu ești sigur? Că s-ar putea să fii tu în poza aia?

— Mă rog, am spus – o ripostă cu adevărat genială, ținând seama de împrejurări. S-ar putea. Nu știu.

— Și „nu știu" ce înseamnă, că nu știi dacă ai de gând să-mi spui, sau că pe bune nu știi dacă tu ești ăla din poză?

— Sunt aproape sigur că nu-s eu, Deborah. Dar foarte sigur zău că nu știu. Seamănă cu mine, nu-i așa?

— Rahat.

Și a mai tras un șut în scaunul căzut, izbindu-l de masă.

— Cum se poate să nu știi, fir-ar a dracu' de treabă?!

— E puțin cam greu de explicat.

— Încearcă!

Am deschis gura, dar pentru prima dată în viața mea n-am avut ce să spun. De parcă situația n-ar fi fost și așa dificilă, se părea că mă părăsise și istețimea.

— Am… am tot avut… niște vise, dar… Deb, zău că nu știu, am spus – și e posibil ca, de fapt, doar să fi mormăit ceva.

— Rahat, rahat, RAHAT!

Poc, poc, poc! în scaun.

Și era tare greu să nu fii de acord cu această analiză a situației făcută de ea.

Toate reflecțiile mele tâmpite și automutilante m-au năpădit din nou, acum cu o nuanță strălucitoare de batjocură. *Firește că nu eram eu – cum puteam să fi fost eu? N-aș fi știut, dacă eram eu?* Se pare că nu, dragă băiete. Se pare că de fapt nu știi nimic. Deoarece creierașele noastre întunecate și cețoase ne spun tot soiul de lucruri care se scaldă când în realitate, când în afara ei, însă fotografiile nu mint.

Deb s-a dezlănțuit într-o nouă salvă de atacuri asupra scaunului, apoi s-a potolit. Se făcuse foarte roșie la față și ochii îi semănau cu ai lui Harry mai mult ca oricând.

— În regulă, a spus ea. Uite cum stă treaba.

Dar s-a întrerupt un moment, zăpăcită, când ne-am dat seama amândoi că tocmai spusese o frază tipică pentru Harry.

Și, pentru o clipă, Harry s-a aflat în cameră, între mine și Deborah, atât de diferiți, și totuși amândoi copii ai lui Harry, cei doi depozitari neobișnuiți ai moștenirii sale. O parte din încordare s-a prelins la vale pe spinarea lui Deb

și mi s-a părut că arată a ființă umană, lucru pe care nu-l mai văzusem de ceva vreme. M-a fixat cu privirea o vreme, apoi mi-a întors spatele.

— Ești fratele meu, Dex.

Nutream convingerea că nu asta era ceea ce voise inițial să-mi spună.

— Nimeni nu te-nvinuiește pe tine, i-am spus.

— Lua-te-ar dracu', ești *fratele* meu! a mârâit ea.

Iar ferocitatea din glasul ei m-a luat complet prin surprindere.

— Nu știu care-a fost treaba între tine și tata. Chestia aia despre care n-ați vorbit niciodată. Dar știu ce-ar fi făcut el.

— M-ar fi denunțat, am spus, iar Deborah a dat din cap a încuviințare.

I-a sclipit ceva în colțul ochiului.

— Tu ești singura mea rudă, Dex.

— Nu-i cine știe ce afacere pentru tine, nu-i așa?

S-a întors spre mine și atunci i-am văzut lacrimile din ochi. A urmat o clipă lungă, în care n-a făcut decât să se uite la mine. I-am urmărit lacrima din ochiul stâng curgându-i în jos pe obraz. Și-a șters-o, s-a îndreptat și a inspirat adânc, întorcându-se din nou spre fereastră.

— Așa-i, a spus. El te-ar fi denunțat. Ceea ce am de gând să fac și eu.

S-a ferit să se uite la mine, privind pe geam undeva departe, spre orizont.

— Trebuie să termin interogatoriile astea. Te las să stabilești dacă proba asta e relevantă. Ia-o acasă, uită-te la tine pe computer și lămurește-te cu orice-o fi nevoie să te lămurești. Și după ce termin și eu aici, înainte să mă-ntorc la slujbă, o să vin s-o iau și s-aud ce-ai de spus.

S-a uitat la ceas.

— E opt. Și-atunci, dacă va trebui să te arestez, așa o să fac.

S-a uitat iar la mine, îndelung.

— Dă-o dracu', Dexter, a mai spus, încet, și a ieșit din cameră.

M-am dus la fereastră să mă uit și eu. Jos, în îngrămădeala de polițiști, reporteri și *geeks* care căscau gura era aceeași forfotă. Mai departe, dincolo de marginea parcării, vedeam autostrada plină de mașini și camioane cu motoarele trecând în trombă, la limita superioară a vitezei din Miami, o sută cincizeci de kilometri la oră. Și dincolo de ea se profila pe orizontul neclar orașul Miami.

Iar aici, în prim-plan, stătea Dexter cel zăpăcit și amețit, privind pe fereastră la un oraș care nu vorbea și care nici de-ar fi vorbit n-ar fi vrut să-i spună nimic.

Dă-o dracu', Dexter.

Nu știu câtă vreme am stat și m-am holbat pe geam, dar într-un târziu mi-a trecut prin minte că nu exista niciun răspuns acolo, afară. Era posibil să existe totuși în computerul Căpitanului Pustulă. M-am întors spre birou. Computerul avea o unitate CD-RW. În sertarul de sus am găsit o cutie cu CD-uri înregistrabile. Am pus unul în unitate, am copiat tot fișierul cu imagini și am scos CD-ul. L-am ținut în mână și m-am uitat la el; n-avea prea multe de spus și probabil că doar mi se păruse că aud chicotitul slab venit dinspre bancheta din spate. Dar numai așa, ca să mă asigur, am șters dosarul de pe hard disk.

Când am ieșit, polițiștii din Broward nu m-au oprit, nici măcar nu mi-au vorbit, dar aveam impresia că se uită la mine cu o indiferență dură și suspicioasă.

Mă întrebam dacă așa te simți când ai conștiință. Presupuneam că n-aveam să aflu niciodată cu adevărat – spre deosebire de biata Deborah, sfâșiată între prea multe obligații de loialitate care n-aveau cum să conviețuiască în același creier. Îi admiram soluția, faptul că îmi lăsase mie responsabilitatea de a stabili dacă indiciul era relevant. Foarte elegantă. Lăsa senzația de lucru făcut în stilul lui Harry, ca atunci când pui un pistol încărcat pe masă în fața unui prieten vinovat și pleci de acolo, știind că vinovăția va apăsa pe trăgaci și

va scuti municipalitatea de costul unui proces. În lumea lui Harry, conștiința nimănui nu putea supraviețui unei asemenea rușini.

Dar, așa cum și Harry știa prea bine, lumea lui murise demult – iar eu n-aveam nici conștiință, nici rușine, nici vinovăție. N-aveam decât un CD cu câteva poze pe el. Și, bineînțeles, pozele acelea aveau pentru mine încă și mai puțin sens decât faptul de-a avea conștiință.

Trebuia să existe o explicație care să nu implice prezența lui Dexter la volan, conducând în somn o dubă prin Miami. Desigur, cei mai mulți șoferi din trafic păreau să se descurce, dar aceștia erau cel puțin parțial treji când porneau la drum, nu-i așa? Și iată-mă pe mine, proaspăt și entuziast, ager și plin de veselie, nicidecum genul de individ care să colinde orașul în căutarea prăzii și să ucidă inconștient; nu, eu eram genul de individ care voia să fie treaz ca să savureze fiecare moment. Și, ca să trecem direct la fondul problemei, să nu uităm de noaptea aceea de pe digul rutier. Era fizic imposibil să fi aruncat căpățâna spre propria-mi mașină, nu-i așa?

Dacă nu cumva mă convinsesem singur că puteam fi în două locuri în același timp, ceea ce avea foarte multă logică – dacă te gândeai că singura alternativă la care mă puteam gândi era că doar *crezusem* că stăteam în mașină și mă uitam la altcineva cum aruncă un cap de om, când de fapt eu însumi îl aruncasem spre propria-mi mașină și apoi…

Nu. Ridicol. Nu le puteam cere ultimelor fărâme de creier care-mi mai rămăseseră să creadă în asemenea basme. Trebuie să fi existat o explicație simplă și logică, iar eu aveam s-o găsesc, și, chiar dacă păream un tip care încerca să se convingă singur că nu avea niciun om negru sub pat, am rostit-o cu voce tare:

— Există o explicație simplă și logică.

Și, pentru că nu știi niciodată cine te mai aude, am adăugat:

— Și nu-i nimic la mine sub pat.

Dar, din nou, singurul răspuns de care am avut parte a fost o tăcere semnificativă din partea Pasagerului Întunecat.

În ciuda obișnuitei frenezii sângeroase a celorlalți șoferi, n-am găsit niciun răspuns pe drumul spre casă. Sau, ca să fiu absolut cinstit, n-am găsit niciun răspuns care să aibă sens. Răspunsuri stupide erau din belșug. Dar toate se învârteau în jurul aceleiași premise centrale, conform căreia nu era totul în regulă în căpățâna monstrului nostru preferat, iar asta mi se părea foarte greu de acceptat. Poate din cauză că nu mă simțeam cu nimic mai nebun decât mă simțisem vreodată în viața mea. Nu observasem nicio lipsă de materie cenușie, nu păream să gândesc mai încet sau mai ciudat și, până una-alta, nu știam să fi purtat vreo conversație cu amici invizibili.

Doar în somn, desigur – dar chiar conta asta? Nu suntem cu toții nebuni în somn? Ce e somnul, în definitiv, dacă nu procesul prin care ne descărcăm nebunia în groapa întunecată a subconștientului și ieșim pe dincolo pregătiți să mâncăm cereale cu lapte, nu pe copiii vecinului?

Plus că, în afară de visele pe care le avusesem, toate celelalte lucruri erau logice: altcineva aruncase cu un cap în mine pe digul rutier, îmi lăsase o Barbie în apartament și aranjase cadavrele în moduri șocante. Altcineva, nu eu. O altă persoană în afară de Dexter, dragul și întunecatul de el. Iar acel altcineva fusese în sfârșit surprins chiar aici, în fotografiile de pe acest CD. Mă voi uita la fotografii și voi dovedi o dată pentru totdeauna că…

Că semăna foarte tare cu cel care putea fi criminalul?

Bun așa, Dexter. Bun de tot. V-am spus eu că exista o explicație logică. O altă persoană, care eram de fapt eu. Desigur. Era minunat de logic, nu-i așa?

Am ajuns acasă și am aruncat o privire prudentă prin apartament. Nu părea să mă aștepte nimeni înăuntru. Bineînțeles, nici nu exista vreun motiv pentru care să fie cineva acolo. Dar conștientizarea faptului că acest inamic diabolic care teroriza

metropola știa unde locuiesc era puțin cam neliniștitoare. Dovedise că era genul de monstru care putea face orice – putea chiar să intre oricând și să-mi lase și alte bucăți de păpușă. Mai ales dacă era una și aceeași persoană cu mine.

Ceea ce, bineînțeles, nu era. Categoric nu era. Pozele aveau să arate cine știe ce detaliu care va dovedi că asemănarea era doar o coincidență – iar faptul că eram atât de straniu acordat la crime era de asemenea o coincidență, fără doar și poate. Da, era limpede că aveam de-a face cu o serie de coincidențe monstruoase și perfect logice. Poate că trebuia să-i sun pe cei de la Guinness Book. Oare care era recordul mondial la a nu ști cu siguranță dacă ai comis sau nu o serie de crime?

Mi-am pus un CD cu Philip Glass și m-am așezat în fotoliu. Muzica răscolea pustietatea din interiorul meu și după câteva minute am simțit că-mi revine ceva din calmul obișnuit și logica de gheață. M-am dus la computer și l-am pornit. Am băgat CD-ul în drive și m-am uitat la fotografii. Am mărit și-am micșorat și-am făcut tot ce știam să fac, în încercarea de a limpezi imaginile. Am încercat lucruri despre care doar auzisem și lucruri pe care le-am inventat pe loc, și nimic n-a mers. La sfârșit nu avansasem cu nimic față de momentul când începusem. Pur și simplu era imposibil să obțin o rezoluție suficientă cât să fac figura omului din poză să se vadă clar. Totuși, am continuat să mă uit la imagini. Le-am mișcat și le-am înclinat în diferite unghiuri. Le-am tipărit și le-am ridicat în lumină. Am făcut tot ce-ar face o persoană normală și, chiar dacă eram mulțumit de felul cum imitam o asemenea persoană, n-am descoperit nimic altceva decât că omul din imagine arăta ca mine.

Pur și simplu nu reușeam să fac să se vadă clar nimic, nici măcar hainele lui. Purta o cămașă care putea să fie albă, maro-gălbuie, galbenă sau chiar albastru-deschis. Felinarul care îl lumina era dintre cele strălucitoare, cu argon și emitea o radiație portocaliu-rozalie; cu asta și cu proasta rezoluție a

fotografiei, era imposibil să mai deslușești ceva. Purta pantaloni lungi, lejeri, de culoare deschisă. Una peste alta, o îmbrăcăminte standard pe care putea s-o poarte oricine – inclusiv eu. Aveam haine de-astea cât să îmbrac un pluton întreg de sosii ale lui Dexter.

Am reușit să măresc o latură a dubei cât să descifrez litera A, iar dedesubt un B, apoi un R, după care venea ori un C, ori un O. Dar duba era plasată pieziș față de cameră și mai mult de-atât n-am mai putut vedea.

Niciuna dintre celelalte poze nu mi-a oferit vreun indiciu suplimentar. Am urmărit iar secvența: omul a dispărut, a reapărut, apoi s-a dus duba. Niciun unghi bun, nicio frântură accidentală din numărul de înmatriculare – și niciun motiv ca să poți susține cu tărie ori că era, ori că nu era Dexter, visătorul dibaci.

Când în sfârșit am ridicat nasul din computer se înserase și afară era întuneric. Atunci am făcut ceea ce un om normal ar fi făcut, categoric, cu câteva ceasuri în urmă: am renunțat. Nu mai aveam ce face, doar s-o aștept pe Deborah. Trebuia să-mi las biata surioară chinuită să mă târască la închisoare. În definitiv, într-un fel sau altul eram vinovat. Chiar trebuia să fiu închis. Poate ajungeam chiar să împart celula cu McHale. Ar putea să mă învețe dansul șobolanului.

Și cu gândul acesta în minte am făcut un lucru cu adevărat minunat.

Am adormit.

24

N-am visat nimic, nici n-am avut senzația de călătorie în exteriorul trupului; n-am văzut defilări de imagini fantomatice sau trupuri fără cap și fără sânge. Nicio viziune cu drajeuri dansatoare[34]. Acolo nu era nimic, nici măcar eu nu eram, nimic în afară de un somn întunecat și nesfârșit. Și totuși, când m-a trezit telefonul, am știut că apelul avea legătură cu Deborah și că ea n-avea să vină. Deja îmi asudase mâna când am apucat receptorul.

— Da, am spus.

— Sunt căpitanul Matthews. Vreau să vorbesc cu detectivul Morgan, vă rog.

— Nu-i aici, am spus, simțind cum o mică parte din mine se prăbușea la gândul acela și la ceea ce însemna el.

— Hmm. Eeei, păi, asta nu-i... Când a plecat?

Instinctiv am aruncat o privire la ceas; era nouă și un sfert și m-au trecut şi mai tare sudorile.

— Nici n-a fost aici, i-am spus căpitanului.

— Dar a plecat spre dumneata. E în timpul serviciului... trebuia să fie acolo.

— N-a ajuns aici.

— Ei, fir-ar să fie. Spunea că ai nu știu ce probe de care avem nevoie.

— Am, i-am spus.

Și am închis telefonul.

---

[34] Aluzie la poemul *O vizită a lui Moș Nicolae* (1823), de Clement C. Moore.

Chiar aveam niște probe, de asta eram extrem de sigur. Doar că nu prea știam care anume erau ele. Dar trebuia să-mi dau seama și nu-mi făceam iluzii că aș fi avut prea mult timp la dispoziție. Sau, mai exact, nu-mi închipuiam că Deb avea mult timp la dispoziție.

Și, din nou, nu-mi dădeam seama cum de știam asta. Nu mi-am spus conștient: „El a pus mâna pe Deborah". Nu mi-a răsărit în minte nicio imagine alarmantă a iminentei sale sorți. Și n-a trebuit să experimentez nicio revelație orbitoare sau să-mi spun „Ei, drăcie, Deb ar fi trebuit să vină până acum, nu-i în firea ei să facă de-astea". Știam pur și simplu, așa cum la trezire știusem că Deb plecase spre mine, dar nu mai ajunsese. Și știam ce însemna asta.

El pusese mâna pe ea.

O luase numai și numai din cauza mea, atâta știam. Dădu-se târcoale din ce în ce mai strâns în jurul meu – îmi intrase în apartament, compusese mici mesaje din victimele lui, mă tachinase cu indicii și cu câte o viziune fugară a ceea ce făcea. Iar acum nici că putea fi mai aproape de mine. Pusese mâna pe Deb și aștepta cu ea. Mă aștepta pe mine.

Dar unde? Și cât avea să mai aștepte până să-și piardă răbdarea și să înceapă să se joace fără mine?

Iar în lipsa mea, știam prea bine cine avea să-i fie partener de joacă – Deborah. Ea își făcuse apariția la mine acasă îmbrăcată de lucru, în costumul de prostituată, ce mai, împachetată ca un cadou anume pentru el. Omul o fi crezut că venise Crăciunul. Acum era cu el, iar la noapte avea să devină prietena lui specială. Nu voiam să mi-o imaginez în felul acela, legată cu bandă adezivă, întinsă pe masă și uitându-se înfiorată cum bucăți din ea dispar încet, pentru totdeauna. Dar așa avea să se întâmple. În alte împrejurări, ar fi fost o seară de distracție minunată – dar nu cu Deborah. Sigur că nu-mi doream asta, nu doream ca el să facă nimic permanent și minunat, nu în seara aceea. Mai târziu, poate, cu altcineva. Când ne vom cunoaște ceva mai bine. Dar nu atunci. Nu cu Deborah.

Cu gândul acela în minte, sigur că toată situația părea mai bună. Era minunat că lămurisem treaba asta. Preferam ca sora mea să fie în viață, nu în bucăți mici și lipsite de sânge. Ce drăguț din partea mea, aproape uman. Pe asta o lămurisem; ce mai urma? Puteam s-o sun pe Rita, poate s-o scot la un film sau la o plimbare în parc. Sau, ia să vedem… poate, nu știu… s-o salvez pe Deborah? Da, suna distractiv. Dar…

Cum?

Aveam câteva idei, desigur. Știam cum gândea el – în definitiv, și eu gândeam la fel. Și voia să-l găsesc. Îmi trimisese acest mesaj tare și clar. Dacă eram în stare să-mi scot din minte toate stupizeniile care mă distrăgeau – toate visele și toată vrăjeala New Age și mai știu eu ce –, atunci eram sigur că puteam ajunge la amplasamentul logic și corect. N-ar fi luat-o pe Deb dacă n-ar fi considerat că-mi furnizase tot ce-avea nevoie să știe un monstru isteț ca să-l găsească.

Bine, atunci, Dexter cel isteț – găsește-l. Ia-i urma răpitorului lui Deb. Lasă-ți logica necruțătoare să se dezlănțuie pe urmele lor ca o haită de lupi polari. Bagă creierul ăla uriaș în viteză maximă; vântul să se dezlănțuie de-a lungul sinapselor înflăcărate ale minții tale puternice când accelerează să ajungă la concluzia superbă, inevitabilă. Hai, Dexter, hai!

Dexter?

Alo? E cineva acasă?

Se părea că nu. N-am auzit niciun zbârnâit dinspre sinapsele agitate. Eram gol pe dinăuntru cum nu mai fusesem niciodată. Bineînțeles, nu exista niciun vârtej de emoții epuizante, n-avea ce să se învârtejească de vreme ce n-aveam emoții. Deborah dispăruse. Era într-un pericol teribil, pe cale să devină o fascinantă operă de artă. Și singura ei speranță de-a mai exista cumva dincolo de o serie de imagini statice pironite pe planșeta de lucru dintr-un laborator de poliție era chinuitul de frate-său, aflat în moarte cerebrală. Bietul Dexter, cel prost ca noaptea, stând pe scaun, cu gândurile

învârtindu-i-se întruna fără rezultat, fugărindu-și umbra, urlând la lună.

Am inspirat adânc. Dintre toate momentele în care avusesem nevoie să fiu eu însumi, acesta era cel mai important. M-am concentrat intens și m-am potolit, iar în timp ce o frântură infimă din Dexter se întorcea să umple golul născător de ecou din spațiul meu intracranian, mi-am dat seama cât de uman și de tâmpit devenisem. Zău așa, nu era niciun mare mister la mijloc. De fapt, totul era limpede și la vedere. Prietenul meu făcuse totul, mai puțin să trimită o invitație scrisă. „Sunteți solicitat să ne onorați cu prezența la vivisecția surorii dumneavoastră. Ținuta cu suflet negru este opțională." Dar până și această picătură măruntă de logică a fost ștearsă din creierul meu palpitând de o idee nouă care și-a croit drum ca un vierme prin măr, făcându-l să supureze de logică putredă.

Dormeam când a dispărut Deb.

Oare asta însemna că o făcusem din nou fără să știu? Nu cumva o dezmembrasem deja pe Deb, naiba știe pe unde, stivuisem bucățile în vreo cameră de depozitare mică, la rece, și…

Cameră de depozitare? Asta de unde-mi mai venise?

Senzația de îngustime… perfecta potrivire a debaralei la patinoarul de hochei… aerul răcoros suflându-mi peste șira spinării… De ce erau importante? De ce mă tot întorceam la ele? Fiindcă, indiferent ce altceva se mai întâmpla, eu tot asta făceam; mă întorceam la aceleași amintiri senzoriale lipsite de logică și nu le găseam niciun motiv. Ce însemnau? Și cum de-mi păsa măcar cât negru sub unghie de semnificația lor? Fiindcă, indiferent dacă însemnau sau nu ceva, n-aveam altceva cu care să merg mai departe. Trebuia să găsesc un loc care să corespundă acelei senzații de potrivire rece și apăsătoare. Pur și simplu nu exista altă cale: trebuia să caut compartimentul acela. Iar acolo aveam s-o găsesc și pe Deb și aveam să mă găsesc ori pe mine, ori pe ne-mine. Nu-i așa că era simplu?

Nu. Nu era deloc simplu, era doar simplist. N-avea absolut nicio noimă să acord vreo atenție fantomaticelor mesaje secrete care pluteau către mine pe calea viselor. Visele nu există în realitate, nu lasă urme de gheare în stilul lui Freddy Krueger[35] pe lumea noastră de după trezire. Nu puteam să plec de-acasă pur și simplu și să colind orașul cu mașina, într-o stare de panică paranormală. Eram o ființă calmă și logică. Și astfel, cu calm și logică, mi-am încuiat apartamentul și am pornit tacticos spre mașină. Încă n-aveam idee încotro să mă îndrept, dar nevoia de a ajunge repede ținea acum frâiele şi-mi dădea de zor bice către parcarea blocului, unde-mi țineam mașina. Însă, la nici douăzeci de metri de credinciosul meu vehicul, m-am oprit deodată de parcă m-aș fi izbit de un zid invizibil.

Lumina din interior era aprinsă.

Eu unul, sigur n-o lăsasem aprinsă – era lumină afară la momentul când parcasem; și vedeam că ușile erau bine închise. Un hoț de ocazie ar fi lăsat portiera întredeschisă ca să nu facă zgomot închizând-o.

M-am apropiat încet, neștiind ce mă așteptam să văd sau dacă într-adevăr voiam să văd. De la cinci pași distanță întrezăream ceva pe locul șoferului. Am dat ocol mașinii cu prudență și m-am zgâit înăuntru, simțind furnicături în terminațiile nervoase. Şi uite-o.

Din nou o Barbie. Încă puțin și puneam de-o colecție.

Cea de acum purta o beretă marinărească, o bluză care-i lăsa abdomenul gol și colanți strâmți, de culoare roz. Într-o mână ținea o mică valiză pe care scria CUNARD[36].

Am deschis portiera și am luat păpușa. I-am tras valijoara din mână și am deschis-o. Un obiect mic a căzut din ea și s-a rostogolit pe jos. L-am ridicat. Semăna groaznic de tare

---

[35] Personajul negativ al unei serii de filme horror (*Nightmare on Elm Street*), criminal în serie care folosește o mănușă echipată cu lame lungi.

[36] Companie de transport maritim anglo-americană, deținătoarea mai multor vase de croazieră celebre.

cu inelul de absolvire al lui Deborah. Pe interior avea gravat „D.M.", inițialele ei.

M-am prăbușit pe scaun, strângând păpușa Barbie în mâinile transpirate. Am întors-o. I-am îndoit picioarele. I-am fluturat brațele. Și ce-ai făcut aseară, Dexter? A, m-am jucat cu păpușile, cât o ciopârțea amicul meu pe soră-mea.

N-am mai stat să pierd timpul întrebându-mă cum ajunsese Barbie Curva de Croazieră în mașina mea. Evident că era un mesaj – sau un indiciu? Dar indiciile ar trebui să sugereze ceva folositor, iar acesta părea să mă conducă în direcția greșită. Era clar că pusese mâna pe Debbie – dar Cunard ce mai însemna? Cum se potrivea cu spațiul de ucis strâmt și rece? Nu vedeam legătura. Dar exista un singur loc în Miami cu care se potrivea.

Am plecat cu mașina, înaintând pe Douglas și cotind la dreapta prin Coconut Grove. A trebuit să încetinesc ca să-mi croiesc drum prin parada de imbecili veseli care dansau printre prăvălii și cafenele. Arătau ca unii care dispun de mult prea mult timp și bani, dincolo de care habar n-au pe ce lume trăiesc, și mi-a luat mai mult timp decât ar fi trebuit ca să trec printre ei, dar nici n-aveam motive de supărare, din moment ce oricum habar n-aveam încotro merg. Undeva tot înainte; pe Bayfront Drive, către Brickle, spre centru. N-am văzut niciun indicator uriaș de neon pavoazat cu săgeți clipitoare și vorbe de încurajare care să mă direcționeze: „Pe aici către disecție!". Dar am condus mai departe, apropiindu-mă de American Airlines Arena și, imediat după ea, de podul rutier MacArthur. Din goana mașinii, rulând pe lângă o latură a arenei, am observat suprastructura unei nave de croazieră pe canalul Government Cut – nu o navă de la Cunard Lines, bineînțeles, dar am scrutat-o nerăbdător în căutarea vreunui posibil semn. Părea evident că nu eram condus de-adevăratelea către o navă de croazieră; prea mare aglomerația, prea multe oficialități băgăcioase. Dar undeva în apropiere, într-un loc care avea legătură… iar asta ce mai trebuia să însemne? Nu mai existau alte indicii. Am cercetat

nava de croazieră cât s-o tocesc din priviri, dar Deborah n-a răsărit din cală să vină țopăind pe pasarela mobilă.

M-am mai uitat. Lângă vas, macarale navale se înălțau pe cerul nopții ca niște decoruri abandonate după filmările la *Războiul stelelor.* Puțin mai departe, stivele de containere abia dacă se mai deslușeau în bezna de sub macarale, mormane uriașe în neorânduială, risipite peste tot, de parcă un copil de gigant, plictisit la culme, și-ar fi răsturnat cuburile din cutia de jucării. Unele containere erau frigorifice. Iar dincolo de containere…

Ia derulează puțin înapoi, băiete.

Pe cine auzeam șoptindu-mi, mormăindu-i vorbe domoale lui Dexter, șoferul întunecat, singur-singurel? Cine ședea acum în spatele meu, al cui chicotit sec se lăfăia pe bancheta din spate? Și de ce? Ce mesaj îmi zornăia în țeasta decerebrată, numai ecouri?

Containere.

Unele dintre ele, frigorifice.

Dar de ce containerele? Ce motiv puteam avea să mă intereseze un maldăr de spații închise reci și strâmte?

A, da. Mă rog. Dacă pui problema așa.

Oare acesta putea fi locul, viitorul sediu al Muzeului Nașterii lui Dexter? Cu exponate autentice, realiste, printre care o piesă rară, o interpretare *live* oferită de unica soră a lui Dexter?

Am tras puternic de volan, tăindu-i calea unui BMW cu un claxon foarte strident. I-am arătat degetul, purtându-mă și eu o dată la volan ca un băștinaș din Miami ce eram, și am accelerat pe digul rutier.

Vasul de croazieră era în stânga. Zona în care se aflau toate containerele era la dreapta, înconjurată de un gard de plasă cu sârmă ghimpată în partea de sus. I-am dat un ocol pe drumul de acces, luptându-mă cu valul crescând de certitudine și cu un cântec pe mai multe voci, crescând în intensitate, asemănător celor de la meciurile din colegiu, venind dinspre Pasagerul Întunecat. Drumul se termina brusc în dreptul unei

gherete de paznic, mult înainte să fi ajuns la containere. Era o poartă acolo, în jurul căreia trândăveau câțiva domni în uniforme, și nu era chip să trec pe-acolo fără să răspund la niște întrebări destul de stânjenitoare. Da, domnule polițist, mă-ntrebam dacă n-aș putea intra și eu să arunc o privire. Știți, m-am gândit c-ar putea fi un loc numai bun pentru un amic de-al meu să-mi căsăpească sora.

Am virat prin șirul de conuri portocalii de pe mijlocul străzii, la vreo zece metri de poartă, și m-am întors în direcția de unde venisem. Vasul de croazieră se profila acum în dreapta. Am cotit la stânga chiar înainte de podul care ducea înapoi pe continent și am intrat într-o zonă întinsă, cu un punct de îmbarcare într-un capăt și un gard de sârmă în celălalt. Gardul era împodobit țipător cu indicatoare care amenințau cu pedepse cumplite pe oricine s-ar fi abătut pe acolo, semnate de Serviciul Vamal al SUA.

Gardul se întindea până la drumul public, îngrădind o parcare de mari dimensiuni, goală la acea oră din noapte. Am înconjurat-o încet, privind întruna containerele din capătul opus. Acelea veneau din porturi străine și trebuiau să treacă prin vamă, accesul fiind controlat cu strictețe. Ar fi fost mult prea greu pentru oricine să intre și să iasă din acea zonă, mai ales dacă ar fi cărat și niște poveri dubioase cu bucăți de cadavre și altele de felul ăsta. Trebuia fie să găsesc altă zonă, fie să recunosc că vânătoarea de senzații vagi scoase la suprafață de o serie de vise batjocoritoare și de o păpușă sumar îmbrăcată era o pierdere de timp. Și cu cât recunoșteam mai curând, cu atât aveam șanse mai mari s-o găsesc pe Deb. Nu era aici. Nu exista niciun motiv pentru care să fie aici.

În sfârșit, o idee logică. Deja mă simțeam mai bine și evident că m-aș fi simțit și foarte mulțumit de mine, dacă… dacă n-aș fi văzut o dubă familiară parcată la margine în interiorul îngrăditurii, purtând pe lateral inscripția ALLONZO BROTHERS. Publicul de la subsolul creierului îmi cânta prea tare ca să mă mai pot auzi cum rânjesc cu superioritate, așa că

am tras pe dreapta și am oprit mașina. Băiatul isteț din mine bătea de zor la ușa din față a minții mele și striga „Grăbește-te! Grăbește-te! Hai, hai!". Dar prin spate se strecura șopârla, târându-se în sus spre fereastră și tatonând prudent cu plescăituri din limbă, așa că am rămas o vreme pe scaun înainte de a mă da jos din mașină.

M-am apropiat de gard și am stat acolo ca un figurant într-un lagăr de concentrare dintr-un film despre Al Doilea Război Mondial, cu degetele înțepenite în plasă, uitându-mă cu lăcomie la ceea ce se afla dincolo, la doar câțiva metri imposibil de acoperit. Eram sigur că pentru o ființă minunat de inteligentă ca mine trebuia să existe o cale foarte simplă de-a intra, dar erau semne că în starea în care mă aflam nu păream capabil să leg două noțiuni între ele. Trebuia să intru, dar nu puteam. Așa se face că am stat agățat de gard, uitându-mă înăuntru şi știind prea bine că tot ce conta se afla acolo, la doar câțiva metri distanță, dar complet incapabil să-mi asmut creierul gigantic asupra problemei și să înhaț din zbor o soluție. Mintea își alege niște momente foarte proaste ca să plece la plimbare, nu-i așa?

Deodată a pornit să-mi sune ceasul deșteptător. Trebuia să mă mișc de-acolo, imediat. Stăteam în mod suspect într-o zonă bine păzită și era noapte; din clipă în clipă, unul dintre paznici avea să se intereseze de tânărul chipeș care privea inteligent prin gard. Trebuia să-mi văd de drum cu mașina și să caut din mers un loc pe unde să intru. M-am îndepărtat de gard, aruncându-i o ultimă privire afectuoasă. Chiar în locul în care picioarele mele atinseseră plasa era o ruptură abia vizibilă. Zalele gardului fuseseră tăiate cât să intre o ființă omenească, sau chiar și o copie reușită ca mine. Bucata desprinsă din gard era ținută în loc de greutatea dubei parcate pentru că, dacă ar fi atârnat în afară, s-ar fi văzut că era ruptă. Probabil că fusese făcută recent, în seara aceasta, la sosirea dubei.

Invitația finală pe numele meu.

Am dat înapoi încet, simțind cum mi se întinde pe față, în chip de travesti, un zâmbet de salut automat, cumva absent. Salut, domnule polițist, am ieșit și eu la o plimbare. E o seară minunată pentru dezmembrări, nu-i așa? Mi-am târât vesel picioarele până la mașină, ferindu-mă să mă uit în jur la altceva decât la luna răsărită peste apă, m-am suit la volan fluierând un cântecel optimist și am plecat de acolo. Nimeni nu părea să-mi dea vreo atenție – desigur, cu excepția corului care cânta „Aleluia" în mintea mea. Am intrat cu mașina într-o parcare de lângă birourile companiei maritime, să fi fost vreo sută de metri până la mica poartă improvizată către Paradis. Mai erau câteva mașini împrăștiate pe-acolo. N-avea să-i sară nimănui în ochi că era și a mea.

Pe când parcam însă, o altă mașină s-a strecurat pe locul de lângă mine: un Chevy albastru-deschis, cu o femeie la volan. Am rămas nemișcat câteva clipe. Și ea la fel. Am deschis portiera și am ieșit.

La fel și detectivul LaGuerta.

25

Mereu m-am descurcat foarte bine în situații sociale stânjenitoare, dar trebuie să recunosc că de data asta rămăsesem ca prostul. Pur și simplu nu știam ce să spun, iar în primul moment m-am holbat spre LaGuerta, care mi-a întors privirea fără să clipească, arătându-și puțin caninii, ca o felină prădătoare care încearcă să se hotărască dacă să se joace cu tine sau să te înfulece. Nu-mi trecea prin minte niciun comentariu care să nu înceapă cu o bâlbâială, iar pe ea nu părea s-o intereseze altceva decât să mă măsoare cu privirea. Așa că am stat amândoi pur și simplu, un moment nesfârșit de lung. Într-un târziu, a spart ea gheața.

— Ce-i acolo? a întrebat, arătând cu capul spre gardul aflat la vreo sută de metri distanță.

— Vai, doamnă detectiv! am exclamat plin de căldură, sperând, cred, că n-avea să observe ceea ce tocmai spusese. Ce căutați aici?

— Te urmăream. Ce-i acolo?

— Acolo?

Știu, o replică stupidă de-a binelea, dar, sincer, tocmai ce mi se terminaseră cele istețe și nu mi se poate pretinde să inventez ceva grozav în asemenea circumstanțe.

Ea și-a lăsat capul într-o parte și a scos limba, trecându-și-o peste buza de jos; încet spre stânga, spre deapta, spre stânga, pe urmă înapoi în gură. După care a dat din cap.

— Am impresia că mă crezi proastă.

Sigur că acel gând îmi trecuse prin minte o dată sau de două ori, dar nu părea înțelept să-i spun asta.

— Dar trebuie să ții minte, a continuat ea, că sunt detectiv plin și că suntem la Miami. Cum crezi c-am obținut poziția asta, ha?

— Prin frumusețe? am întrebat-o, cu un zâmbet neînfricat.

Nu strică niciodată să complimentezi o femeie.

Ea și-a dezvelit dantura adorabilă, încă și mai strălucitoare în luminile felinarelor care scăldau suprafața parcării.

— E bună, mi-a spus, schițând o ciudată jumătate de zâmbet care i-a adâncit obrajii și a făcut-o să pară bătrână. Astea-s rahaturile care mă dădeau gata pe vremea când credeam că mă placi.

— Chiar vă plac, doamnă detectiv, i-am spus, poate puțin cam înfocat.

N-a părut să mă audă.

— Dar pe urmă m-ai împins pe jos ca pe un animal și m-am tot întrebat ce nu-ți place la mine. Îmi miroase gura? Și mi-a picat fisa. Nu-s eu de vină. Tu ești. Cu tine e ceva în neregulă.

Bineînțeles că avea dreptate, dar tot mă rănea s-o aud spunând asta.

— Nu-s… Ce vreți să spuneți?

A clătinat iar din cap.

— Sergentului Doakes îi vine să te omoare și nici măcar nu știe de ce. Ar fi trebuit să-l ascult. E ceva în neregulă cu tine. Și cumva ai legătură cu treaba asta cu târfele.

— Am legătură… cum adică?

De data asta s-a văzut un strop de voioșie sălbatică în zâmbetul pe care mi l-a adresat și în voce i s-a strecurat din nou o urmă de accent.

— Poți să-ți păstrezi rolul de tip drăguț pentru avocatul tău. Și poate pentru judecător. Fin'că de data asta cred că te-am prins.

M-a fixat câteva clipe cu o privire intensă; ochii întunecați îi sclipeau. Arăta la fel de inumană ca mine și am simțit un mic fior în ceafă. Oare într-adevăr o subestimasem? Era chiar atât de pricepută?

— Și de-aia m-ați urmărit?

Iarăși dinți.

— Îhî, de-aia. De ce dai târcoale pe la gardul ăsta? Ce-i acolo?

Sunt convins că într-o situație obișnuită aș fi anticipat lucrurile acestea, dar eram supus la presiuni, onorată instanță. Adevărul e că până în acel moment nici nu-mi trecuse prin minte. Dar revelația a fost ca aprinderea unei lumini mici și dureroase.

— De unde ați început? De-acasă? La ce oră?

— De ce tot schimbi subiectul? E ceva acolo, înăuntru, ha?

— Doamnă detectiv, vă rog... s-ar putea să fie foarte important. Unde și când ați început să mă urmăriți?

M-a cercetat cu privirea cam un minut, timp în care începeam să-mi dau seama că așa era, o subestimasem. Femeia asta însemna mult mai mult decât șiretenie instinctivă. Părea într-adevăr să aibă și altele de arătat. Încă nu eram convins că printre ele se număra inteligența, dar răbdare avea, și uneori răbdarea era mai importantă decât istețimea în domeniul ei de activitate. Era dispusă să aștepte pur și simplu, să mă supravegheze și să-și repete întrebarea până obținea un răspuns. Iar apoi probabil că avea să mai întrebe de câteva ori același lucru, să aștepte iar și să mă supravegheze, ca să vadă ce aveam să fac. În mod normal, aș fi putut s-o învinge fiind mai deștept decât ea, dar n-aș fi putut s-o învinge așteptând mai mult decât ea, în niciun caz în noaptea aceea. Așa că mi-am compus cea mai umilă expresie facială și am repetat:

— Vă rog, doamnă detectiv...

Și-a scos iar limba, apoi în sfârșit a băgat-o la loc.

— Bine, a spus. După ce s-au scurs niște ore bune de când a dispărut sora ta fără să se știe unde, am început să mă gândesc că poate pune ceva la cale. Și știu că de una singură nu poate să facă nimic, așa că unde putea să se ducă?

S-a uitat la mine arcuindu-și o sprânceană, după care a continuat pe un ton triumfător.

— La tine acasă, iată unde! Ca să discute cu tine!

A dat din cap, mulțumită de logica ei deductivă.

— Așa că m-am tot gândit la tine o vreme. Cum apari mereu și te uiți la ce se-ntâmplă, chiar și când nu-i nevoie. Cum îți dai seama uneori care-i treaba cu ucigașii ăia în serie, doar cu ăsta de-acuma nu. Și pe urmă cum m-ai tras în piept cu lista aia stupidă, m-ai făcut să pic de proastă, m-ai împins pe podeaua aia nenorocită…

Un moment, fața i s-a încordat, făcând-o să pară ceva mai bătrână. Apoi a zâmbit și a continuat.

— Eram la mine în birou și-am scăpat ceva cu voce tare, și sergentul Doakes a zis: „Ți-am spus eu despre el, dar nu m-ai ascultat". Și dintr-odată am văzut mutra asta a ta arătoasă peste tot, și n-ar fi trebuit.

A ridicat din umeri.

— Așa că m-am dus și eu la tine acasă.

— Când? Ce oră era, ați observat?

— Neah. Dar am stat acolo doar vreo douăzeci de minute și-ai ieșit tu, te-ai jucat cu Barbie aia a ta de poponari și pe urmă ai plecat cu mașina și-ai venit încoace.

— Douăzeci de minute…

Deci nu ajunsese acolo la timp ca să vadă cine sau ce o luase pe Deborah. Și foarte probabil spunea adevărul, pur și simplu mă urmărise ca să vadă… ce să vadă?

— Dar, în definitiv, de ce m-ați urmărit?

Ea a dat din umeri.

— Ai tu o legătură cu treaba asta. Poate n-ai făcut-o tu, nu știu. Dar o să aflu. Și din lucrurile pe care o să le aflu tot o să te prind cu ceva și pe tine. Ce-i acolo, în containerele alea? Ai de gând să-mi spui, sau stăm așa aici toată noaptea?

În felul ei, pusese degetul pe rană. Noi nu puteam sta acolo toată noaptea. Nu, știam sigur, nu mai puteam sta deloc acolo, fiindcă lucruri îngrozitoare aveau să i se întâmple lui Deborah. Dacă nu i se întâmplaseră deja. Trebuia să plecăm în clipa aceea, să-l căutăm și să-l oprim. Dar cum să fac asta cu LaGuerta suflându-mi în ceafă tot timpul? Mă simțeam ca o cometă, cu o coadă pe care n-o doream.

Am inspirat adânc. Rita mă dusese cândva la un Atelier New Age de Conștientizare a Stării de Sănătate, unde se sublinia importanța respirației profund purificatoare. Am respirat și eu. Nu m-a făcut să mă simt cu nimic mai purificat, dar cel puțin mi-a pus creierul la muncă pentru scurt timp. LaGuerta continua să mă privească drept în față, așteptând un răspuns.

— Cred că acolo e ucigașul, i-am spus. Și cred c-a pus mâna pe agentul Morgan.

M-a urmărit un timp cu privirea fără să facă vreo mișcare.

— Bine, a spus într-un târziu. Și de-aia vii tu să stai la gard și să te uiți. Fin'că așa de tare îți iubești sora, încât vrei să vezi și tu?

— Fiindcă voiam să intru. Căutam un loc pe unde să trec prin gard.

— Fiindcă ai uitat că lucrezi la poliție?

Ei, poftim, normal. Sărise direct la problema reală, și încă singură, fără niciun ajutor. N-aveam ce să-i răspund la asta. Toată treaba cu spusul adevărului îmi lasă impresia că nu funcționează niciodată fără să apară neplăceri stânjenitoare.

— Voiam… doar să mă asigur, înainte să fac tămbălău.

A dat din cap.

— Îhî. Asta-i bună de tot. Dar stai să-ți spun ce cred eu. Ori ai făcut ceva rău, ori știi ceva despre asta. Și ori ascunzi ce s-a-ntâmplat, ori vrei să afli pe cont propriu.

— Pe cont propriu? Dar de ce să vreau așa ceva?

A clătinat din cap ca să-mi arate ce prostie era asta.

— Ca să ți se recunoască ție tot meritul. Ție și soră-tii. Ce, crezi că nu mi-am dat seama? Ți-am spus că nu-s proastă.

— Nu-s eu măcelarul pe care-l căutați, doamnă detectiv, am spus, lăsându-mă la mila ei și știind deja cât se poate de sigur că n-avea milă nici câtă aveam eu. Dar cred că-i acolo, într-unul dintre containere.

Ea și-a lins buzele.

— De ce crezi asta?

Am șovăit, dar ea a continuat să mă fixeze cu privirea de șopârlă, fără să clipească. Oricât de tare mă stânjenea, trebuia

să-i mai mai furnizez o frântură de adevăr. Am arătat cu capul spre furgonul Allonzo Brothers parcat de cealaltă parte a gardului.

— Asta-i duba lui.

— Ha, a făcut ea și în sfârșit a clipit.

Atenția i s-a abătut un moment de la mine și a părut să rătăcească undeva în profunzime. La păr? La machiaj? La carieră? Nu-mi dădeam seama. Dar un bun detectiv ar fi avut de pus o mulțime de întrebări incomode: De unde știam că era duba lui? Cum îl găsisem aici? Cum de eram așa convins că nu abandonase pur și simplu camionul și nu se dusese în altă parte? Dar, la analiza finală, LaGuerta nu s-a dovedit un bun detectiv; a dat doar din cap, și-a lins iar buzele și a întrebat:

— Cum o să-l găsim acolo cu atâtea containere?

Evident, o subestimasem de-a binelea. Trecuse de la „tu" la „noi" fără o linie de demarcație vizibilă.

— Nu vreți să chemați întăriri? am întrebat-o. E un om foarte periculos.

Recunosc că nu voiam decât s-o zgândăr. Dar ea mi-a luat cuvintele în serios.

— Dacă nu-l prind singură pe individul ăsta, în două săptămâni o să împart amenzi pentru parcare. Am arma la mine. Nimeni n-o să-mi scape. O să chem ajutoare după ce pun mâna pe el.

S-a uitat la mine fără să clipească.

— Iar dacă nu-i acolo, o să te predau pe tine.

Părea de preferat să trec peste cuvintele acestea.

— Putem intra pe la poartă?

A râs.

— Sigur că putem. Am legitimația la mine, cu ea trecem pe oriunde. Și pe urmă?

Asta era partea spinoasă. Dacă o-nghițea pe asta, eram ca și scăpat.

— Pe urmă ne despărțim și căutăm până dăm de el.

M-a cercetat din priviri. I-am văzut din nou pe chip ceea ce mai văzusem când coborâse din mașină – expresia de

prădător cântărindu-și prada, întrebându-se când și unde să atace și câte gheare să-și folosească. Cumplit arăta; m-am pomenit că începe să-mi fie simpatică.

— În regulă, a spus în cele din urmă și a arătat cu capul spre mașină. Urcă.

Am urcat. A scos mașina în stradă și ne-am dus la poartă. Chiar și la ora aceea, tot mai era ceva trafic. Majoritatea păreau a fi oameni din Ohio care își căutau vasul de croazieră, dar câțiva se pomeneau în dreptul porții, unde paznicii îi trimiteau înapoi pe unde veniseră. Detectivul LaGuerta le-a luat fața tuturor, forțându-i pe toți cei de la coadă să se dea la o parte din calea uriașului ei Chevy. Iscusința șoferiei pe care o deprinseseră aceştia în Midwest nu se putea măsura cu o cubaneză din Miami care avea asigurare medicală beton și conducea o mașină de care nici nu-i păsa. Pe fond de claxoane isterice și strigăte înăbușite, iată-ne ajunși la gheretă.

Paznicul, un negru subțire și musculos, s-a aplecat pe fereastră.

— Cucoană, n-ai voie…

Ea și-a scos legitimația cu insigna și a ridicat-o.

— Poliția. Deschide poarta.

A spus-o pe un ton atât de autoritar, încât aproape c-am sărit eu însumi din mașină să deschid.

Dar paznicul a încremenit; a inspirat pe gură și a privit nervos peste umăr în interiorul gheretei.

— Ce vreți să…

— Deschide, dracu', poarta, tăntălăule! s-a răstit LaGuerta, agitându-și legitimația în aer, și, în fine, s-a clintit și el.

— Dați-mi să văd legitimația.

LaGuerta a ridicat-o cu un braț moale, forțându-l să facă un pas în față ca s-o deslușească. El s-a uitat la legitimație încruntat și n-a găsit nimic de obiectat.

— Îhî. Puteți să-mi spuneți ce doriți să faceți acolo?

— Pot să-ți spun că dacă nu deschizi poarta în două secunde te bag în portbagaj, te duc la sediu și te bag într-o celulă

plină de motocicliști pederaști, și pe urmă o să și uit unde te-am pus.

Paznicul și-a îndreptat spinarea.

— Încercam doar să fiu de folos, a spus el și a strigat peste umăr: Tavio, deschide poarta!

Poarta s-a ridicat și LaGuerta a pornit cu mașina ca din pușcă.

— Javra dracu'! Face el ceva acolo ce nu vrea să aflu, a spus ea.

Era o notă de veselie în vocea ei, care-i însoțea agitația crescândă.

— Dar în seara asta nu-mi pasă de contrabandă.

A întors capul spre mine.

— Încotro o luăm?

— Nu știu, am spus. Cred c-ar trebui să-ncepem de unde și-a lăsat duba.

A încuviințat fără să mai spună nimic, accelerând pe drumeagul dintre stivele de containere.

— Dacă mai duce și-un trup cu el, probabil a parcat cât mai aproape de locul unde face ce-o avea de făcut.

Apropiindu-ne de gard, a încetinit, aducând ușor mașina până la vreo cincisprezece metri de dubă și oprind motorul.

— Hai s-aruncăm o privire la gard, mi-a spus, trântind schimbătorul în poziția parcare și dându-se jos în vreme ce mașina se oprea cu un zgâlțâit.

Am pornit în urma ei. LaGuerta a călcat în ceva care nu i-a plăcut și a ridicat piciorul să se uite la pantof.

— …*Dracului* s-o ia!

Am trecut pe lângă ea, simțindu-mi bătaia zgomotoasă şi rapidă a pulsului, și m-am îndreptat spre dubă. Am dat roată în jurul ei, încercând portierele. Erau încuiate; și chiar dacă existau două ferestruici în spate, erau vopsite pe dinăuntru. M-am suit și pe bara de protecție și am încercat să mă uit înăuntru, dar nu existau locuri goale în stratul de vopsea. Nu mai era nimic de văzut de afară, totuși m-am lăsat pe vine și am cercetat solul. Mai degrabă am simțit-o decât am auzit-o pe LaGuerta strecurându-se în spatele meu.

— Ce-ai găsit? m-a întrebat.

M-am ridicat în picioare.

— Nimic. Ferestrele din spate sunt vopsite pe dinăuntru.

— Din față vezi ceva?

M-am dus în partea din față a dubei. La fel, niciun indiciu. Pe partea interioară a parbrizului, o pereche de parasolare, foarte populare în Florida, fuseseră desfășurate de-a latul bordului, blocând orice cale de a vedea interiorul cabinei. M-am urcat pe bara din față și de acolo pe capotă, unde m-am târât dintr-o parte în cealaltă, dar nu exista nicio spărtură în parasolar.

— Nimic, am anunțat-o și am coborât.

— În regulă, a spus LaGuerta, uitându-se la mine pe sub pleoape și scoțând doar vârful limbii, abia sesizabil, printre buze. Pe unde vrei s-o iei?

Pe aici, a șoptit cineva din adâncurile creierului meu. *Încolo.* Am aruncat o privire spre dreapta, încotro îmi indicaseră arătătoarele chicotitoare din mintea mea, apoi iar spre LaGuerta, care mă fixa fără nicio clipire cu căutătura ei de tigru flămând.

— O iau spre stânga și dau un ocol, am spus. Ne întâlnim la jumătatea drumului.

— În regulă, a spus LaGuerta, cu un rânjet sălbatic. Dar mă duc eu în stânga.

Am încercat să par surprins și nefericit, și presupun că mi-a reușit un facsimil rezonabil, fiindcă s-a uitat la mine și a dat din cap a încuviințare.

— În regulă, a repetat și a pornit prin spatele primului șir de containere stivuite.

Apoi am rămas singur cu sfiosul meu prieten interior. Și acum? Acum, după ce o păcălisem pe LaGuerta să-mi lase cărarea din dreapta, ce să fac cu ea? În definitiv, n-aveam niciun motiv să cred că era mai bună decât cea din stânga, sau, la drept vorbind, mai bună decât să fi stat lângă gard, jonglând cu nuci de cocos. N-aveam decât zgometele șuierătoare

din interior care să mă ghideze, și era oare suficient? Când ești un stâlp de gheață al rațiunii pure, cum sunt eu dintotdeauna, firește că pornești să cauți indicii logice care să-ți direcționeze cursul acțiunilor. La fel de firesc, ignori cârâielile iraționale și abstracte ale sonorelor voci muzicale de la nivelul cel mai de jos al creierului tău, care încearcă să te trimită de-a dura la vale, le ignori oricât de presante ar fi devenit în lumina vălurită a lunii.

Cât despre restul, detaliile privitoare la direcția în care trebuia s-o iau acum – am privit în jur, la șirurile lungi și neregulate de containere. Într-o parte, pe unde plecase LaGuerta pe tocurile ei *stiletto*, erau remorci de camion înșirate pe câteva rânduri. Iar în fața mea, spre dreapta, se întindea zona containerelor de transport.

Deodată am știut cu siguranță. Nu mi-a plăcut senzația. Am închis ochii. În momentul acela, şoaptele au devenit un nor de sunete și, fără să știu de ce, m-am pomenit că mă duceam către o aglomerare de containere din apropierea apei. Nu știam propriu-zis că aceste containere anume erau cumva diferite sau mai bune, sau că zona aceasta era mai potrivită sau că avea să ne ducă la un rezultat. Picioarele m-au smucit pur și simplu într-acolo, iar eu nu m-am împotrivit. Era de parcă urmau o cărare pe care doar degetele lor o puteau vedea, sau ca și cum corul meu interior, în văicăreala lui șoptită, intona o temă irezistibilă, iar picioarele mele îl traduceau și mă trăgeau într-acolo.

Pe măsură ce ele se mișcau, sunetul creștea în mine, răget colectiv înăbușit, trăgându-mă și mai repede decât puteau picioarele să țină ritmul, smucindu-mă în toate felurile, cu o forță invizibilă, pe cărarea șerpuită dintre containere. Și totuși, în același timp, o voce nouă, firavă și rațională, mă îmbrâncea înapoi, spunându-mi că aici era ultimul loc unde mi-aș fi dorit să mă aflu, cerându-mi pe un ton plângăreț să fug, să mă duc acasă, să plec de acolo, și nici ea n-avea mai mult sens decât celelalte voci. Eram în același timp tras înainte și împins

înapoi cu atâta putere, încât nu reușeam să-mi fac picioarele să funcționeze cum trebuie, așa că m-am împleticit până am căzut cu fața în jos pe pământul tare ca piatra. M-am ridicat în genunchi, cu gura uscată și inima bubuindu-mi în piept, și mi-am trecut în revistă ruptura din frumoasa cămașă de bowling din poliester. Mi-am băgat degetul prin gaură și mi l-am fluturat în nas. Salut, Dexter, încotro? Salut, domnule Deget. Nu știu, dar aproape am ajuns. Aud că mă strigă prietenii.

M-am ridicat în picioare, pe care le simțeam dintr-odată nesigure, și am ascultat. Acum auzeam limpede, chiar și cu ochii deschiși, și o simțeam atât de puternic, de nici nu puteam să merg. Am stat așa un moment, sprijinit de un container. Îmi venise un gând care mă trezea la realitate – de parcă aș fi avut nevoie. Ceva fără nume se năștea în acest loc, ceva care viețuia în cea mai obscură ascunzătoare din creatura care era Dexter și, pentru prima dată de când mă știam, mi s-a făcut teamă. Nu voiam să fiu acolo, în acel loc în care pândeau lucruri îngrozitoare. Și totuși, trebuia să fiu acolo ca s-o găsesc pe Deborah. Eram sfâşiat în două de un invizibil joc cu odgonul[37]. Mă simțeam ca o reclamă ambulantă pentru cabinetul lui Sigmund Freud și voiam să mă duc acasă și să mă bag în pat.

Însă luna mugea pe cerul întunecat de deasupra mea, apa urla de-a lungul lui Government Cut, iar briza blândă a nopții mă scălda în țipete stridente de parcă era o adunare de zâne rele, forțându-mi picioarele să meargă înainte. Iar cântarea creștea în mine ca un soi de cor mecanic gigantic, presându-mă să înaintez, amintindu-mi cum să-mi mișc picioarele, împingându-mă, cu genunchii înțepeniți, de-a lungul șirului de containere. Inima îmi bubuia și-mi gemea în piept, respirația compusă din gâfâieli scurte îmi era mult prea sonoră și pentru prima dată în viață mă simțeam slab, zăpăcit și prost – ca o ființă umană, ca o foarte măruntă și

[37] Sport în care două echipe, plasate la capetele unui odgon, trag de aceasta, fiecare încercând să aducă echipa adversă peste linia de mijloc.

neajutorată ființă umană. Am pornit împleticit, ca pe picioarele altuia, pe cărarea ciudat de familiară, până când nici să mă împleticesc n-am mai putut și din nou am întins mâna să mă sprijin de un container, unul care avea atașat un compresor de aer condiționat, pufnind întruna în partea din spate și amestecându-şi zgomotul cu țipetele nopții, și toate astea îmi bubuiau în cap atât de tare, încât abia dacă mai vedeam în fața ochilor. Iar în timp ce mă aplecam să mă sprijin de container, s-a deschis ușa.

Interiorul era luminat de o pereche de lămpi portabile cu kerosen. Lipită de peretele din fund, se vedea o masă de operații improvizată din lăzi.

Și țintuită pe masă era draga mea soră Deborah.

26

Pentru câteva secunde, nici nu mi-a mai părut necesar să respir. Pur și simplu mă uitam. Fâșii lungi și lucioase de bandă adezivă erau înfășurate în jurul brațelor și picioarelor soră-mii. Purta colanți din lamé auriu și un petic de bluză din mătase, legată deasupra buricului. Avea părul bine strâns, ochii nenatural de mari și respira pe nas în ritm rapid, pentru că buzele îi erau și ele bine strânse sub o fâșie de bandă adezivă care cobora către marginile mesei, ținându-i capul nemișcat.

Am încercat să mă gândesc la ceva de spus, dar mi-am dat seama că aveam gura prea uscată ca să articulez ceva, așa că am rămas uitându-mă doar. S-a uitat și Deborah la mine. Erau multe în privirea ei, dar lucrul cel mai evident era teama, iar asta m-a țintuit acolo, în prag. Niciodată până atunci nu-i mai văzusem o asemenea expresie în ochi și nu prea știam ce să cred. Am făcut o jumătate de pas către masă și Deborah a tresărit pe sub banda adezivă. Speriată? Sigur că da – dar speriată de mine? Eu eram acolo ca s-o salvez, cel mai probabil. De ce să se teamă de mine? Doar dacă nu cumva…

Eu făcusem asta?

Spre seară, când „trăgeam un pui de somn", nu cumva Deborah ajunsese la mine acasă, cum era planificat, și-l găsise pe Pasagerul Întunecat la volanul Dexter-mobilului? Și, fără știrea mea, fără a conștientiza ce făceam, o adusesem aici și-o chinuisem legând-o cu bandă de masă – ceea ce, firește, n-avea absolut nicio logică. Ce, dădusem fuga acasă și-mi lăsasem mie însumi păpușa Barbie, pe urmă urcasem la etaj și mă trântisem în pat, ca să mă trezesc ulterior din

nou în pielea mea, de parcă alergam într-un fel de probă de ștafetă criminală? Imposibil. Dar…

Cum altfel știusem să vin aici?

Am clătinat din cap; n-aveam cum să fi ales tocmai containerul acesta frigorific, din toate locurile posibile din Miami, dacă n-aș fi știut deja unde se află. Iar eu știusem. Nu se putea una ca asta decât dacă mai fusesem pe acolo. Iar dacă nu fusesem în noaptea aceea cu Deb, atunci când fusesem și cu cine?

— Eram aproape sigur că ăsta-i locul, a rostit o voce, una atât de asemănătoare cu a mea, încât pe moment am crezut că eu vorbisem și m-am întrebat ce voiam să spun cu asta.

Mi s-a ridicat părul pe ceafă și am mai făcut o jumătate de pas către Deborah – iar el s-a desprins din penumbră și s-a apropiat. Lumina moale a lămpilor i-a conturat trăsăturile și privirile ni s-au întâlnit; timp de câteva clipe, încăpea s-a învârtit într-o parte și în cealaltă și parcă n-am mai știut unde mă aflam. Îmi fugea privirea de la mine, aflat la ușă, la el, aflat lângă micul banc de lucru improvizat, și m-am văzut pe mine uitându-mă la el, pe urmă l-am văzut pe el uitându-se la mine. Într-o străfulgerare orbitoare m-am văzut pe podea, stând încremenit în nemișcare, și n-am înțeles ce însemna acea viziune. Era foarte tulburătoare – iar apoi eram din nou eu însumi, deși nici asta nu prea știam ce înseamnă.

— Aproape sigur, a repetat el cu o voce blândă și veselă, de parcă era copilul necăjit al domnului Rogers[38]. Dar acum iată-te aici, deci precis că ăsta-i locul corect. Nu crezi?

Nu găsesc nicio modalitate plăcută de a-mi descrie reacția, dar adevărul este că m-am holbat la el cu gura căscată. Mai că-mi curgeau balele, sunt convins. Pur și simplu mă holbam. El era. Nu încăpea îndoială în privința asta. În fața mea era bărbatul din fotografiile furnizate de camera web, cel despre care și Deb, și eu crezuserăm că era posibil să fiu eu.

---

[38] „Mr. Rogers' Neighborhood", emisiune pentru copii, creată și prezentată de Fred Rogers în anii '60 ai secolului trecut pe câteva posturi americane de televiziune.

De aproape vedeam prea bine că de fapt nu eram eu; nu prea, așa că am simțit un mic val de recunoștință odată cu înțelegerea acestui fapt. Ura! – era altcineva. Încă nu înnebunisem de-a binelea. Încălcam grav normele societății, câteodată mai şi ucideam – nu era nimic în neregulă cu asta. Dar nu eram nebun. Era altcineva, nu eram eu. De trei ori ura pentru creierul lui Dexter!

Dar îmi semăna tare mult. Poate cu vreo câțiva centimetri mai înalt, mai lat în umeri și în piept, de parcă ridica deseori greutăți mari. Asta și paloarea feței mă făceau să cred că era posibil să fi ieşit recent din puşcărie. Dincolo de paloare însă, chipul lui era foarte asemănător cu al meu; același nas și aceiași pomeți, aceeași privire care sugera că lumina era aprinsă, dar nu era nimeni acasă. Până și părul avea aceeaşi bizară şuviță răsucită pe jumătate. Nu arăta exact ca mine, dar era foarte asemănător.

— Da, a spus el. E puțin șocant prima dată, nu-i așa?

— Doar puțin. Cine ești? Și toate astea cum de-s așa de...

Mi-am lăsat fraza neterminată, fiindcă nu știam cum erau toate alea.

S-a strâmbat, a făcut o față foarte dezamăgită, „în stil Dexter".

— Of, doamne. Și eram convins că ți-ai dat seama.

Am clătinat din cap.

— Nici măcar nu știu cum am ajuns aici, am spus.

El a zâmbit cu blândețe.

— Altcineva e la volan în noaptea asta?

Mie mi s-a ridicat părul pe ceafă, iar el a scos un chicotit foarte slab, un sunet mecanic care nici nu merita menționat – doar că vocea reptiliană din subsolul creierului meu îi corespundea notă cu notă.

— Și nici măcar nu-i lună plină, este?

— Dar nici goală nu-i de-adevăratelea, am spus.

Nu cine știe ce vorbă de duh, dar măcar o încercare, ceea ce părea important în context. Și mi-am dat seama că eram pe jumătate amețit de înțelegerea faptului că era cineva aici

care, în sfârșit, *știa*. Nu făcea remarci în dorul lelii, care printr-o coincidență să mă înjunghie în punctul nevralgic. Care era și punctul lui nevralgic. Știa asta. Pentru prima dată puteam să privesc peste abisul uriaș dintre ochii mei și ochii altcuiva și să spun fără să-mi fac griji: *El seamănă cu mine*.

Orice va fi fost ceea ce eram eu, și el era la fel.

— Dar pe bune, am spus. Cine ești?

Trăsăturile i s-au întins într-un zâmbet de Dexter-Pisica-din-Cheshire, dar, pentru că semăna atât de mult cu zâmbetul meu, am reușit să observ că nu exista cu adevărat fericire dincolo de el.

— Ce-ți amintești de dinainte? m-a întrebat.

Și ecoul acelei întrebări a ricoșat din pereții containerului și aproape că mi-a sfărâmat creierul.

27

Ce-ți aduci aminte de dinainte? mă întrebase Harry.

Nimic, tati.

Doar că…

Mă hărțuiau imagini din stratul inferior al rațiunii. Instantanee mintale – vise? amintiri? –, viziuni extrem de clare, sau ce-or fi fost. Și erau de aici – din încăperea asta? Nu, imposibil. Containerul ăsta n-avea cum să fie aici de multă vreme și cu siguranță că nu mai fusesem în interiorul lui. Dar îngustimea spațiului, aerul rece adiind dinspre compresorul care pufnea, lumina palidă – toate mă chemau, într-o simfonie a întoarcerii acasă. Desigur că nu fusese chiar containerul acesta – dar imaginile erau atât de limpezi, atât de similare, atât de aproape-perfecte-de-sus-până-jos, cu excepția…

Am clipit; o imagine mi-a fluturat prin minte. Am închis ochii.

Iar interiorul unui container diferit mi s-a conturat brusc în minte. În acest alt container nu existau ambalaje de carton. Existau… niște lucruri într-o parte. Lângă… mami? Era acolo și îi vedeam fața, parcă se ascundea și se uita pe furiș pe deasupra… lucrurilor… doar fața i se vedea, fața ei care nu clipea, nu făcea cu ochiul, nu se mișca nicidecum. Și la început am vrut să râd, fiindcă mami se ascunsese foarte bine. Nu-i vedeam restul trupului, numai fața. Probabil că făcuse o gaură în podea. Probabil că se ascundea în gaură și sălta capul ca să arunce o privire – dar de ce nu-mi răspundea acum, dacă tot o văzusem? De ce nici nu făcea măcar cu ochiul? Și nici chiar atunci când am strigat-o tare, tare de tot n-a răspuns, nu s-a mișcat, n-a făcut nimic, doar s-a uitat la mine. Și fără mami eram singur.

Ba nu… nu chiar singur. Am întors capul și amintirea s-a întors odată cu mine. Nu eram singur. Era cineva cu mine. Foarte derutant la început, fiindcă eram tot eu… dar era altcineva… dar semăna cu mine… dar amândoi semănam cu mine…

Dar ce făceam noi doi acolo, în cutia aceea mare? Și de ce nu se mișca mami? Ar fi trebuit să ne ajute. Ședeam acolo într-o băltoacă adâncă de… de… mami ar trebui să se miște, să ne scoată din asta, din…

— Sânge…? am șoptit.

— Ți-ai adus aminte, a spus de undeva din spatele meu. Ce mă bucur!

Am deschis ochii. Îmi bubuia groaznic țeasta. Aproape că vedeam cealaltă încăpere, suprapusă peste aceasta. Iar în cealaltă încăpere, micul Dexter ședea chiar *acolo.* Puteam să marchez locul cu talpa. Iar celălalt eu ședea lângă mine, dar nu eram tot eu, sigur că nu; era un alt cineva, un cineva pe care îl cunoșteam la fel de bine ca pe mine însumi, un cineva pe nume…

— Biney…? am spus șovăitor.

Suna asemănător, dar nu părea a fi chiar numele potrivit.

El a dat din cap fericit.

— Așa-mi spuneai tu. Pe vremea aia nu reușeai să pronunți Brian. Ziceai Biney.

M-a bătut ușor pe mână.

— Nu-i nimic. E drăguț să ai o poreclă.

S-a întrerupt, zâmbind cu fața, dar cu ochii ațintiți asupra mea.

— Frățioare.

M-am așezat. S-a așezat și el lângă mine.

— Ce…

Doar atât am reușit să spun.

— Frate. Unul după altul. Tu te-ai născut la doar un an după mine. Mama n-a fost prea grijulie.

Fața i s-a strâmbat într-un zâmbet hidos, foarte fericit.

— Și nu doar într-o singură privință, a adăugat.

Am încercat să-mi înghit nodul din gât. N-a mers. El... Brian... fratele meu... a continuat:

— La unele lucruri a trebuit să-mi dau cu presupusul. Dar am avut ceva timp la dispoziție și, când am fost încurajat să învăț o meserie folositoare, am învățat-o. Am devenit foarte bun la găsit lucruri cu ajutorul computerului. Am găsit vechile dosare ale poliției. Draga de mami s-a înhăitat cu o mulțime de indivizi cam ai naibii. În afaceri cu importuri, exact ca mine. Bine, sigur, marfa lor era puțin mai sensibilă.

S-a întins către o cutie de carton din spatele lui și a scos niște șepci care aveau desenate pe ele o panteră în plin salt.

— Lucrurile mele sunt făcute în Taiwan. Ale lor veneau din Columbia. Nu pot să presupun decât că mămicuța și amicii ei s-au apucat de-un mic proiect independent cu o marfă care, la drept vorbind, nu-i aparținea, așa că partenerii de afaceri nu s-au bucurat de spiritul ei de independență și s-au hotărât s-o descurajeze.

A pus șepcile cu grijă înapoi în cutie și i-am simțit ochii asupra mea, dar nici măcar n-am reușit să întorc capul. După câteva clipe și-a mutat privirea în altă parte.

— Ne-au găsit aici, a spus el. Chiar aici.

A întins mâna spre podea și a atins exact locul în care acel ne-eu mititel șezuse în acel container de demult.

— Două zile și jumătate mai târziu. Pe podea, încleiați în sânge uscat gros de trei centimetri.

Vocea îi suna aspru și strident, îngrozitor; rostise acel cuvânt cumplit, *sânge*, exact așa cum l-aș fi spus eu, plin de un dezgust disprețuitor.

— După rapoartele poliției, au mai fost aici și câțiva bărbați. Probabil trei sau patru. Unul sau mai mulți se prea poate să fi fost tatăl nostru. Desigur, ferăstrăul electric a îngreunat foarte mult identificarea. Dar sunt convinși că n-a fost decât o femeie. Draga noastră mamă. Tu aveai trei ani. Eu patru.

— Dar...

Atât am spus.

Nimic altceva nu mi-a mai ieșit din gură.

— Foarte adevărat, a spus Brian. Și tu ai fost foarte greu de găsit. Tare mai fac pe nebunii cu dosarele de adopție în statul ăsta. Dar te-am găsit, frățioare. Este că te-am găsit?

Din nou m-a bătut ușor pe mână, un gest ciudat, pe care nu-l mai văzusem la nimeni în viața mea. Firește, nici vreun frate în carne și oase nu-mi mai văzusem vreodată. Poate că bătutul pe mână era ceva ce trebuia să exersez cu frate-meu sau cu Deborah – și mi-am dat seama, cu o ușoară tresărire de grijă, că uitasem cu totul de Deborah.

M-am uitat spre locul unde se afla, la vreo șase metri distanță, legată îngrijit cu fâșii de bandă adezivă.

— N-a pățit nimic, a spus fratele meu. N-am vrut să-ncep fără tine.

Ar putea părea foarte ciudat, dar prima mea întrebare coerentă a fost:

— De unde-ai știut c-aș vrea și eu?

Ceea ce poate lăsa impresia că într-adevăr aș fi vrut – deși, firește, nu voiam de-adevăratelea s-o studiez pe Deborah pe dinăuntru. Categoric nu. Și totuși… iată-l pe fratele meu mai mare, dornic să se joace cu mine, ceea ce, de bună seamă, era o ocazie foarte rară. Mai mult decât faptul că aveam un părinte comun, mult mai mult, ne lega faptul că el era asemenea mie.

— Nu poți să știi cu adevărat, i-am spus, pe un ton mult mai nesigur decât aș fi crezut că este posibil.

— Nici n-am știut, a spus el. Dar mi-am zis că există o posibilitate foarte mare. Amândurora ni s-a-ntâmplat același lucru.

A zâmbit și mai larg și a ridicat un deget arătător.

— „Evenimentul traumatic"… cunoști termenul? Ai citit ceva despre monștrii de felul nostru?

— Da, am spus. Și Harry, tatăl meu vitreg… dar el n-a vrut să spună niciodată exact ce s-a-ntâmplat.

Brian a gesticulat cu o mână spre ceea ce ne înconjura.

— Asta s-a-ntâmplat, frățioare. Ferăstrăul electric, bucățile de trup zburând în toate părțile… *sângele…*

Accentuat din nou cu aceeași spaimă.

— Două zile și jumătate de stat în chestia aia. E de mirare c-am supraviețuit totuși, nu-i așa? Aproape suficient cât să te facă să crezi în Dumnezeu.

Ochii i-au strălucit și, dintr-un motiv oarecare, chiar atunci Deborah s-a zbătut și a scos un sunet înăbușit. El n-a băgat-o în seamă.

— Despre tine au crezut că erai destul de mic ca să-ți revii. Eu eram cu foarte puțin peste limita de vârstă. Dar amândoi am suferit un „eveniment traumatic" clasic. Toată literatura de specialitate e de acord. M-a făcut ceea ce sunt acum… și-am avut eu un gând că se poate să fi făcut la fel și-n cazul tău.

— Așa e, am spus, exact la fel.

— Nu că-i drăguț? Legături de familie.

M-am uitat la el. Fratele meu. Cuvântul acela străin. Dacă l-aș fi rostit cu voce tare, sunt convins că m-aș fi bâlbâit. Era absolut imposibil de crezut – și încă și mai absurd să negi. Semăna cu mine. Ne plăceau aceleași lucruri. Avea până și același jalnic simț al umorului.

— Eu…

Am clătinat din cap.

— Da, a spus el. Îți trebuie câteva clipe ca să te obișnuiești cu ideea că suntem doi, nu-i așa?

— Poate puțin mai mult de-atât. Nu știu dacă…

— Vai mie, suntem gingași? După tot ce s-a petrecut? Două zile și jumătate de șezut aici, frățicule. Doi băieței, șezând două zile și jumătate în *sânge*.

Am simțit că mi se face rău, că mă ia cu amețeală, inima mi se zbuciuma, capul îmi bubuia.

— Nu, am icnit și am simțit mâna lui pe umăr.

— Nu contează, mi-a spus. Ce contează e ceea ce se întâmplă acum.

— Ce… se-ntâmplă, am spus.

— Da. Ce se întâmplă. Acum.

A scos un fel de gâlgâit mărunt, ciudat, fornăitor, care precis era menit să sune ca un râset, dar poate că nu învățase să-l mimeze la fel de bine ca mine.

— Cred că ar trebui să spun ceva de genul: întreaga mea viață m-a condus până aici!

A repetat sunetul fornăitor.

— Bineînțeles, niciunul dintre noi n-ar reuși să spună asta cu toată convingerea. În definitiv, noi nu putem simți nimic pe bune, nu-i așa? Amândoi ne petrecem viața jucând un rol. Umblăm pe-aici recitând replici și prefăcându-ne că aparținem unei lumi făcute pentru ființe umane, noi nefiind niciodată cu adevărat umani. Și mereu, la nesfârșit, căutând o cale de a *simți* ceva! Căutând un moment exact ca ăsta, frățiorule! Simțire adevărată, autentică, neprefăcută! Îți taie respirația, este?

Așa era. Mi se învârtea capul și n-am mai îndrăznit să închid ochii, de teama a ceea ce putea să mă aștepte acolo. Mai rău, fratele meu stătea chiar lângă mine, urmărindu-mă cu privirea, cerându-mi să fiu eu însumi, să fiu ca el. Iar ca să fiu eu însumi, ca să fiu fratele lui, ca să fiu cine eram, trebuia să… trebuia să… ce? Privirea mi s-a întors singură, independent de voința mea, către Deborah.

— Da, a spus el – și toată furia de o veselie rece a Pasagerului Întunecat era acum în vocea lui. Știam eu c-o să-ți dai seama. De data asta o facem împreună.

Am scuturat din cap, dar nu foarte convingător.

— Nu pot, am spus.

— Trebuie.

Și amândoi aveam dreptate. Din nou atingerea ca un fulg pe umărul meu, semănând aproape perfect cu imboldul din partea lui Harry, pe care el n-ar putea să-l înțeleagă niciodată și care părea totuși la fel de puternic ca mâna fratelui meu, când m-a săltat în picioare și m-a împins înainte; un pas, doi – ochii lui Deborah, larg deschiși, priveau țintă în ai mei;

dar, cu celălalt în spatele meu, nu puteam să-i spun că nici nu-mi trecea prin cap să…

— Împreună, a spus el. Încă o dată. Ce-i vechi să piară. Ce-i nou să trăiască. Tot înainte, în sus, spre interior…!

Încă o jumătate de pas – ochii lui Deborah țipau la mine, dar…

El a venit în dreptul meu; stătea în picioare lângă mine și îi licărea ceva în mână, două obiecte.

— Unul pentru toți, amândoi pentru unul… Ai citit *Cei trei muschetari*?

A aruncat în sus un cuțit, răsucindu-l; a descris un arc și a poposit în mâna lui stângă, iar el mi l-a întins. Lumina firavă a strălucit cu putere pe lama din mâna lui și s-a întipărit în mine, cum doar licărul din ochii lui Brian a mai făcut-o.

— Hai, Dexter. Frățiorule. Ia cuțitul.

Îi luceau dinții ca lama.

— Începe spectacolul!

De sub legăturile strânse se auzeau zbaterile lui Deborah. Am ridicat privirea spre ea. În ochi i se citeau o nerăbdare frenetică şi-o nebunie crescândă. Hai, Dexter! Oare chiar mă gândeam să-i fac așa ceva? Taie-i legăturile și hai acasă. Da, Dexter? Dexter? Alo, Dexter? Tu ești, da?

Și nu știam.

— Dexter, a spus Brian, sigur că n-am de gând să-ți influențez decizia. Dar, din clipa când am aflat că am un frate la fel ca mine, numai la asta am putut să mă gândesc. Și tu simți la fel, se vede pe fața ta.

— Da, am spus, fără să-mi iau ochii de la chipul încordat al lui Deb. Dar chiar trebuie să fie ea?

— De ce nu ea? Ce-i ea pentru tine?

Da, chiar așa. Nu-mi puteam lua ochii din ai lui Deborah. Nu-mi era soră de-adevăratelea, nu exista nicio relație reală între noi, nimic. Sigur că țineam foarte mult la ea, dar…

Dar ce? Din ce motiv ezitam? Sigur că era un lucru imposibil. Mă gândeam la el și în același timp știam că era de

neconceput. Nu doar pentru că era vorba despre Deb, deși era și asta, cum să nu! Dar în biata mea minte posomorâtă și schilodită se născuse un gând tare ciudat, pe care nu reușeam să-l alung: *Ce-ar spune Harry?*

Așa se face că stăteam indecis, fiindcă, indiferent cât îmi doream să încep, știam ce-ar fi spus Harry. O spusese deja. Era inalterabilul adevăr Harry: *Ciopârțește-i pe băieții răi, Dexter. N-o ciopârți pe soră-ta.* Dar Harry nu prevăzuse așa ceva – cum ar fi putut? Nu-și imaginase niciodată, când scria Codul lui Harry, că aveam să fiu confruntat cu o asemenea alegere; să-i iau partea lui Deborah – care nu era sora mea adevărată – sau să mă alătur fratelui meu autentic și sută la sută real, într-un joc pe care îmi doream atât de mult să-l joc. Harry n-ar fi putut să conceapă așa ceva când m-a îndreptat pe calea pe care-am urmat-o. Harry n-a știut niciodată că aveam un frate, care…

Dar ia stai așa. Rămâi la telefon, te rog. Harry știa – Harry fusese acolo, la locul faptei, nu-i așa? Și păstrase secretul, nu-mi spusese niciodată că aveam un frate. Toți anii aceștia pustii și singuratici în care am crezut că nu mai exista alt „eu" în afară de mine… iar el știa că nu-i adevărat, știa și nu mi-a spus. Lucrul cel mai important despre mine, faptul că nu eram singur… iar el îl ținuse ascuns de mine. Ce-i mai datoram cu adevărat acum lui Harry, după această extraordinară trădare?

Și, ca să revenim la prezentul presant, ce-i datoram acelui bulgăre de carne zvârcolitoare care fremăta sub ochii mei, acestei creaturi care se prefăcea a-mi fi rudă? Ce-i puteam datora ei în comparație cu legătura pe care o aveam cu Brian, sânge din sângele meu, fratele meu, replică vie a prețiosului meu ADN?

O picătură de sudoare s-a rostogolit pe fruntea lui Deborah și i-a intrat în ochi. A început să clipească frenetic, strâmbându-se și mijind ochii hidos în efortul de-a mă privi în continuare și în același timp de a-și limpezi ochiul. Zău că arăta jalnic, legată fedeleș și vânzolindu-se ca un animal mut; un

animal uman mut. Nu semăna nicidecum cu mine, cu fratele meu; nu era ca Dexter cel mereu isteț și iute-brici, luptătorul sprinten, Cel Care Dansează cu Luna, cel care nu lasă urme, mizerie şi sânge, și ca propriul lui frate.

— Ei? a întrebat el, iar eu am auzit nerăbdare, critică, începutul dezamăgirii.

Am închis ochii. Camera s-a cufundat în jurul meu, s-a întunecat, iar eu n-am mai putut să mă mișc. Mami era acolo, uitându-se la mine fără să clipească. Am deschis ochii. Fratele meu stătea atât de aproape în spatele meu, încât îi simțeam răsuflarea în ceafă. Sora mea se uita la mine, cu ochii la fel de larg deschiși și neclintiți ca ai lui mami. Iar privirea ei m-a îmbrățișat, așa cum mă îmbrățișa mami. Am închis ochii: mami. Am deschis ochii: Deborah.

Am luat cuțitul.

S-a auzit un zgomot mărunt și un curent de aer cald a pătruns în răceala containerului. M-am răsucit pe călcâie.

LaGuerta stătea în pragul ușii, cu un pistol mic și periculos în mână.

— Știam eu c-o să-ncerci așa ceva, mi-a spus. Ar trebui să vă împușc pe amândoi. Poate pe toți trei – s-a corectat, aruncând o privire la Deborah, apoi iar la mine. Ha! a exclamat, văzând lama din mâna mea. Sergentul Doakes ar trebui să vadă asta. Avea dreptate în privința ta.

Și-a îndreptat pistolul spre mine, doar așa, o jumătate de secundă.

Suficient. Brian s-a mișcat repede, mai repede decât aș fi crezut că e posibil. Totuși, LaGuerta a apucat să tragă o dată, iar Brian s-a împleticit puțin în timp ce-și vâra lama în abdomenul ei. Un moment au stat așa amândoi, iar apoi au căzut pe podea, rămânând nemișcați.

O mică baltă de sânge începea să se lățească pe podea, combinând sângele amândurora, al lui Brian și al lui LaGuerta. Nu era adâncă, nu s-a întins mult, dar m-am crispat și m-am tras departe de ea, de materia aceea oribilă, cuprins de ceva

foarte aproape de panică. Abia am făcut doi pași înapoi, când m-am lovit de ceva care scotea sunete înăbușite, în acord cu propria-mi panică.

Deborah. I-am smuls banda adezivă de pe gură.

— Doamne sfinte, ce m-a durut, a spus ea. Ce Dumnezeu, dă-mi drumul din rahatul ăsta și nu te mai purta ca un dement nenorocit.

M-am uitat în jos la ea. Banda îi lăsase un cerc de sânge în jurul buzelor, sânge roșu îngrozitor, care m-a mânat înapoi înăuntrul meu și în containerul din ziua de ieri, cu mami. Iar ea zăcea acolo – exact ca mami. Exact ca data trecută, când aerul rece din container îmi ridicase părul pe ceafă și umbrele întunecate bombăneau în jurul nostru. Exact ca data trecută, așa stătea întinsă acolo, legată toată cu bandă, fixându-mă cu privirea și așteptând ca un fel de…

— Dă-o dracu'! a spus ea. Hai, măi Dex. Revino-ți.

Și totuși, de data asta aveam un cuțit, iar ea era tot neajutorată, și acum puteam schimba totul, puteam…

— Dexter? a spus mami.

Adică Deborah. Firește că asta voiam să spun. În niciun caz mami, care ne părăsise în același loc, exact așa, ne lăsase acolo, unde începuse totul și acum poate că în sfârșit avea să se termine, cu necesitatea absolută, devoratoare, galopând pe calul său mare și negru, pe sub luna minunată, cu o mie de voci lăuntrice șoptind *Haide, acum… fă asta și totul se poate schimba… să fie așa cum ar trebui să fie… din nou cu…*

— Mami? a spus cineva.

— Dexter, haide, a spus mami.

Adică Deborah. Dar cuțitul se mișca mai departe.

— Dexter, ce Dumnezeu, termină cu prostiile! Eu sunt! Debbie!

Am scuturat din cap și bineînțeles că era Deborah, dar nu puteam opri cuțitul.

— Știu, Deb. Îmi pare foarte rău, zău.

Cuțitul s-a furișat mai sus. Nu puteam decât să-l urmăresc cu privirea, acum nu mai puteam să-l opresc, orice-ar fi fost.

Atingerea lui Harry, ușoară ca pânza de păianjen, încă se mai agăța de mine, cerându-mi să-i acord atenție și să pun lucrurile la punct, dar era atât de măruntă și de slabă, iar nevoia era mare, puternică, mai puternică decât oricând, fiindcă ceea ce se întâmpla aici era totul, începutul și sfârșitul; mă înălța și mă scotea din mine însumi, mă trimitea învârtindu-mă în jos prin tunelul dintre băiatul din balta de sânge și ultima șansă de-a îndrepta lucrurile. Ceea ce se întâmpla aici avea să schimbe totul, avea să i-o plătească lui mami, avea să-i arate ce făcuse. Fiindcă mami ar fi trebuit să ne salveze, iar de data asta trebuia să fie altfel. Până și Deb trebuia să vadă asta.

— Lasă cuțitul, Dexter.

Vocea îi era acum puțin mai calmă, dar celelalte voci deveniseră mult mai puternice, pe ea abia o mai auzeam. Am încercat să las jos cuțitul, zău c-am încercat, dar n-am reușit decât să-l cobor câțiva centimetri.

— Îmi pare rău, Deb, pur și simplu nu pot, am spus, luptându-mă să pot vorbi prin zidul de urlete ale furtunii care se pregătea de douăzeci și cinci de ani – iar acum, cu mine și fratele meu aduși laolaltă ca niște nori de vreme rea într-o noapte neagră cu lună…

— Dexter! a spus ticăloasa de mami, care voia să ne lase aici singuri, în sângele îngrozitor și rece.

Iar vocea de dinăuntru a fratelui meu a șuierat odată cu a mea:

— Nenorocito!

…Şi cuțitul a urcat până sus de tot…

S-a auzit un zgomot dinspre podea. LaGuerta? Nu-mi dădeam seama și nici nu conta. Trebuia să isprăvesc, trebuia să fac lucrul acesta, să-l las să se întâmple.

— Dexter, a spus Debbie. Sunt sora ta. Nu vreau să-mi faci asta. Ce-ar spune tati?

Iar asta m-a durut, recunosc, dar…

— Lasă cuțitul, Dexter.

Alt zgomot, în spatele meu, și un gâlgâit slab. Cuțitul din mâna mea s-a înălțat.

— Dexter, atenție! a strigat Deborah, iar eu m-am răsucit.

LaGuerta era într-un genunchi, gâfâind, încordându-se să-și ridice arma dintr-odată foarte grea. Iată țeava înălțându-se, încet, încet, țintindu-mi laba piciorului, genunchiul…

Dar avea vreo importanță? Fiindcă avea să se petreacă orice-ar fi fost și, chiar dacă vedeam degetul lui LaGuerta strângându-se pe trăgaci, cuțitul din mâna mea nici măcar nu încetinea.

— O să te-mpuște, Dex! a strigat Deb, părând că-și ieșea din minți.

Iar pistolul era îndreptat spre buricul meu; fața lui LaGuerta se strâmba în încruntătura unei concentrări și a unui efort colosal; și chiar avea de gând să mă împuște. M-am întors pe jumătate spre ea, dar cuțitul meu își continua lupta în jos către…

— Dexter! a spus mami/Deborah de pe masă, dar Pasagerul Întunecat a strigat mai tare și a pornit înainte, apucându-mă de mână și ghidându-mi cuțitul în jos…

— Dex…!

— *Ești un copil bun, Dex*, mi-a șoptit Harry din spate, cu vocea lui de stafie, uşoară ca o pană, exact cât să-mi tresară cuțitul în mână și să-l ridic înapoi puțin.

— Nu mă pot abține, i-am răspuns în șoaptă, simțind că mă transform în mânerul lamei tremurătoare.

— *Alege ce… sau PE CINE… ucizi*, a spus el, iar albastrul dur și nesfârșit al ochilor lui mă urmărea acum din ochii lui Deborah, aceiași, mă urmărea acum suficient de sonor ca să împingă cuțitul încă un centimetru mai departe de țintă. *Există o mulțime de oameni care-o merită*, a spus Harry cu blândețe, peste vaierul mânios și tot mai acut al învălmășelii panicate din interior.

Vârful cuțitului a pâlpâit și a încremenit pe loc. Pasagerul Întunecat nu putea să-l trimită în jos. Harry nu putea să-l împingă de acolo. Așa stăteau lucrurile.

Din spatele meu am auzit un scârțâit, un bufnet greu, iar apoi un geamăt plin de-o asemenea pustiire, încât l-am simțit

târându-mi-se pe umeri ca o eșarfă de mătase cu picioare de păianjen. M-am întors.

LaGuerta zăcea cu mâna în care ținea pistolul întinsă, țintuită la podea de cuțitul lui Brian; dinții i se înfipseseră în buza de jos, iar ochii îi erau însuflețiți de durere. Brian s-a lăsat pe vine lângă ea, urmărindu-i spaima care îi cuprindea trăsăturile și respirând cu greutate, pe sub zâmbetul întunecat.

— Terminăm treaba, frate? m-a întrebat.

— Nu… nu pot, am răspuns.

Fratele meu s-a ridicat chinuit în picioare și a stat așa în fața mea, clătinându-se puțin într-o parte și în cealaltă.

— Nu poți? Cred că nu cunosc cuvântul ăsta.

Mi-a tras cu forța cuțitul dintre degete, iar eu nu-l puteam opri, nici nu-l puteam ajuta.

Și-a îndreptat privirea către Deborah, dar vocea lui m-a șfichiuit și a detonat în dreptul degetelor fantomatice ale lui Harry care mă atingeau pe umăr.

— Trebuie, frățiorule. Trebuie *neapărat*. Nu se poate altfel.

Cu răsuflarea întretăiată, s-a îndoit de mijloc, apoi s-a îndreptat încet, ridicând în același timp cuțitul.

— E nevoie să-ți amintesc importanța familiei?

— Nu, am răspuns, în timp ce amândouă familiile mele, cea vie și cea moartă, se îngrămădeau în jurul meu și vociferau la mine să fac și să nu fac.

Și, odată cu ultima șoaptă a ochilor în nuanța „albastru-Harry" din amintirea mea, capul a început să mi se clatine singur și am repetat:

— Nu.

Şi de data asta o spusesem cu intenție.

— Nu. Nu pot. Nu cu Deborah.

Fratele meu m-a privit.

— Păcat, a spus el. Sunt tare dezamăgit.

Și cuțitul s-a năpustit în jos.

Epilog

Știu că este o slăbiciune aproape omenească și că s-ar putea să nu fie decât sentimentalism ordinar, dar mereu mi-au plăcut înmormântările. Una la mână, sunt foarte curate, foarte ordonate, complet dedicate ceremonialului minuțios. Iar aceasta era o înmormântare foarte reușită. Erau șiruri de polițiști în uniforme albastre, bărbați și femei solemni, eleganți și... mă rog, ceremonia. Mai erau salutul ritualic cu focuri de pușcă, împăturirea atentă a drapelului, toate galoanele și decorațiile – un spectacol potrivit și minunat în onoarea celei decedate. La urma urmei, fusese una de-a noastră, o femeie care se înrolase alături de cei aleși, cei demni și mândri. Sau ăia-s pușcașii marini? Nu contează, fusese polițistă în Miami, iar polițiștii din Miami știu cum să organizeze o înmormântare pentru unul de-ai lor. Au mult antrenament la activ.

— Ah, Deborah, am oftat încet de tot.

Bineînțeles, știam că nu putea să mă audă, dar părea într-adevăr un lucru numai bun de făcut la acel moment, iar eu voiam să fac totul impecabil.

Aproape că-mi doream să pot stoarce o lacrimă, ca să am ce șterge. Noi doi fuseserăm foarte apropiați. Și fusese o moarte murdară și neplăcută, nepotrivită pentru un polițist – să te hăcuiască un criminal nebun. Ajutoarele sosiseră prea târziu; totul se terminase cu mult înainte să ajungă cineva la ea. Și totuși, prin exemplul curajului ei altruist, le arătase tuturor cum ar trebui să trăiască și să moară un polițist adevărat. Citez, desigur, dar asta-i ideea esențială. Material bun de tot, cu adevărat mișcător, dacă ai ceva pe dinăuntru care să poată

fi mișcat. Ceea ce eu n-am, dar când aud așa ceva știu să-i recunosc valoarea, iar aici aveam de-a face cu material autentic. Așa se face că, adâncit cum eram pe de o parte în stoicismul tăcut al agenților de poliție învești mântați în îngrijitele lor uniforme albastre și pe de altă parte în bocetul civililor, nu m-am mai putut abține. Am oftat din greu.

— Ah, Deborah – am mai oftat o dată, ceva mai tare, aproape simțind ce era de simțit. Dragă, dragă Deborah.

— Liniște, idiotule! mi-a șoptit ea și m-a împuns zdravăn cu cotul.

Arăta adorabil în noua ei uniformă – de sergent, în sfârșit; măcar atât să facă și ei pentru ea, după toată munca grea pe care o depusese pentru identificarea Măcelarului de pe Tamiami, pe care fusese la un pas să-l și prindă. Cu APB-ul[39] în cârca lui, fără îndoială că aveau să-l găsească pe bietul frate-meu mai devreme sau mai târziu – firește, dacă nu-i găsea el mai înainte. Cum tocmai mi se amintise cu atâta vigoare că familia este importantă, speram cu adevărat că avea să rămână în libertate. Iar lui Deborah avea să-i meargă mai bine de-acum, după ce i se acordase promovarea. Își dorea sincer să mă ierte și deja se convinsese pe jumătate de Înțelepciunea lui Harry. În plus, eram și rude, iar asta se văzuse la final, este? În fond, nu era cine știe ce efort uriaș să mă accepte așa cum eram, nu? Lucrurile sunt cum sunt. Cum au fost, de fapt, dintotdeauna.

Iar am oftat.

— Las-o moartă! a șuierat ea și a arătat spre celălalt capăt al șirului de polițiști țepeni.

Am aruncat o privire într-acolo; sergentul Doakes se uita fioros la mine. Nu-și luase ochii de la mine nici măcar o singură dată în tot acest timp, nici măcar când se dusese să arunce

[39] *All-points bulletin* – buletin informativ pe care și-l transmit una alteia agențiile americane care se ocupă cu aplicarea legii, conținând detalii despre o anumită persoană care prezintă interes în legătură cu un anumit caz.

și el o mână de pământ peste sicriul detectivului LaGuerta. Era cât se poate de convins că lucrurile nu stăteau așa cum păreau a sta. Iar eu eram cât se poate de convins că de-acum avea să pornească după mine, să-mi ia urma ca un ogar ce era, să-mi miroasă urmele pașilor, să-mi adulmece traseul și să mă vâneze, să mă înghesuie cu spatele la perete pentru ceea ce făcusem și pentru ceea ce, cât se poate de firesc, aveam să mai fac.

Am strâns-o pe soră-mea de mână, iar cu cealaltă mână am pipăit muchia tare și rece a lamelei de sticlă din buzunar; un strop mic de sânge care n-avea să coboare în mormânt odată cu LaGuerta, ci va rămâne pentru totdeauna la mine pe raft. Îmi oferea consolare și nu-mi păsa de sergentul Doakes, nici de ceea ce credea sau făcea el. Cum să-mi fi păsat? Nici el nu mai avea control asupra a ceea ce era și ceea ce făcea, cum nici ceilalți nu aveau. Avea să pornească pe urmele mele. Într-adevăr, ce altceva ar fi putut face?

Ce poate să facă oricare dintre noi? Neajutorați cum suntem, ținuți în frâu de propriile noastre glasuri mărunte, zău așa, ce putem să facem?

Îmi doream cu adevărat să fi putut vărsa o lacrimă. Totul în jur era minunat. Minunat cum avea să fie următoarea lună plină, când îi voi face o vizită sergentului Doakes. Și lucrurile vor continua așa cum sunt, așa cum au fost dintotdeauna, sub lumina strălucitoare a acelei încântătoare luni.

Minunata lună roșie, muzicală, dolofană.